

KONTRA

Μνημόνιο-3

**Η Κοινωνική
Ασφάλιση
μετατρέπεται
σε προνοιακό
βοήθημα**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Κινούμενη άμμος
τα Μνημόνια**

ΣΕΛΙΔΑ 3

Εκλογές

**Θέατρο σκιών,
θίασος ποικιλιών,
με ευαγγέλιο το
Μνημόνιο-3**

ΣΕΛΙΔΕΣ 8, 16

**Οι δανειστές
(εξακολουθούν
να) στηρίζουν
Τσίπρα**

ΣΕΛΙΔΑ 12

**Γενίτσαροι α'λα
γερμανικά**

ΣΕΛΙΔΑ 10

Πρόσφυγες στην ΕΕ

**Ανοιχτές
αγκάλες με το
μαχαίρι στο
στόμα**

ΣΕΛΙΔΑ 4

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 835 - 12 Σεπτέμβρη 2015

www.eksegersi.gr

**Δεσποτάδες, διάκοι κι εξαπτέρυγα
ΛΙΤΑΝΕΥΟΥΝ ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ**

Scripta... Verba...

Το στοίχημα ήταν να ξυπνήσει η σοσιαλδημοκρατία, να αλλάξουν θέση ο Φρανσουά Ολάντ και ο Ματέο Ρέντσι αντιτασσόμενοι στη Γερμανία. Πιστεύω πως θα πληρώσουν το τίμημα της μη στήριξής τους στην Ελλάδα. Ο Αλέξης Τσίπρας βρέθηκε μόνος εναντίον όλων.

Πάμπλο Ιγκλέσιας

Δεν ξέρουμε για τους γάλλους και τους ιταλούς, όμως οι ισπανοί σοσιαλδημοκράτες όχι μόνο πέρασαν το Podemos στις δημοσκοπήσεις, αλλά συνεχώς ανοίγουν τη διαφορά.

Θα έλεγα πως η πολιτική σταθερότητα με την εκλογή αυτοδύναμης κυβέρνησης που μπορεί να συνδυάσει την δημοσιονομική ισορροπία, με την επιτυχή διευθέτηση του δημοσίου χρέους και την κοινωνική δικαιοσύνη θα βοηθούσε στην κατεύθυνση αυτή.

Γιώργος Χουλιαράκης

Δεν τηρούν ούτε τα προσχήματα του υπηρεσιακού υπουργού.

Το τρίτο μνημόνιο αποτελεί τον κοινό πολιτικό παρονομαστή ο οποίος ισοπεδώνει τις όποιες ιδεολογικές διαφοροποιήσεις μεταξύ των κομμάτων που το ψήφισαν και ειδικά αυτών (ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ) που διεκδικούν τη νίκη.

Το Ποντίκι

Και ο Δελλατόλας στη γραμμή του «μεγάλου συνασπισμού». Βλέπετε, το «Π» δεν πάει καθόλου καλά...

Το Ποτάμι θα μπει -αν μπει- σε μια κυβέρνηση για να υπερασπισθεί συγκεκριμένες αξίες. Αυτοί δημιούργησαν το πρόβλημα, εμείς όμως έχουμε τις λύσεις.

Σταύρος Θεοδωράκης

Σαν το πανίσχυρο απορρυπαντικό που βγάζει τους ζόρικους λεκέδες και κάνει την απελπισμένη νοικοκυρά να χαμογελάσει.

Τα παιδιά θα μπουν στις τάξεις κανονικά στις 11 Σεπτεμβρίου χωρίς κανένα πρόβλημα.

Αριστείδης Μπαλτάς

Ο σοβαρός κύριος καθηγητής της Φιλοσοφίας σε ρόλο Μαυρογαλούρου.

Η Ελλάδα έχει μόνο μια επιλογή - στην οποία συμφωνούν οι δύο «μονομάχοι» της πρωτιάς στις εκλογές: να κοιτάξει μπροστά (...) Αυτό το «μπροστά» δεν μπορεί να είναι αφηρημένο. Συνδέεται με έναν οδικό χάρτη και δεσμεύσεις που υπερβαίνουν τις βεβαιότητες του ενός ή του άλλου και απαιτούν συλλογική δουλειά, υπερκομματική λογική, συναίνεση και ουσιαστικό κοινωνικό διάλογο.

Θεόδωρος Φέσσας (ΣΕΒ)

Οι μεγάλοι καπιταλιστές ψηφίζουν «μεγάλο συνασπισμό» και με τα δυο χέρια.

ΡΙΠΕΣ

♦ «Μισθούς, συντάξεις τα 'κανες κουρέλι, άντε και μπιιιιπ, σύντροφε Κουβέλη» ♦ Όχι, δεν το φωνάζουν πια οι νεολαίοι του ΣΥΡΙΖΑ ♦ Όχι επειδή ο Κουβέλης ψηφίζει ΣΥΡΙΖΑ, αλλά επειδή δεν απέμειναν νεολαίοι για να φωνάξουν ♦ «Βαγγέλα, σέξι, σκίσε τον Αλέξη» φώναζαν οι ανωμαλίες της ΟΝΝΕΔ ♦ Τζάμπα καυγάς για το «μπροστά» ανάμεσα σε ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ ♦ Θα συστήναμε το αλησμόνητο άσμα της τεράστιας Αντζης Σαμίου ♦ «Πιο χαμηλά, πιο χαμηλά, πιο χαμηλά» ♦ «Θα τους νικήσουμε, μόνοι μας εμείς και οι άλλοι όλοι μαζί» χτυπιόταν στο Αιγάλεω ο... Μαραντόνα της πολιτικής ♦ Ξεχνώντας ότι το Μνημόνιο-3 και τους πρώτους εφαρμοστικούς νόμους του τους ψήφισαν όλοι μαζί ♦ Η στήλη φουσκώνει από περηφάνεια ♦ Ένας δικός της (καταδικός της) άνθρωπος, ο γίγαντας Μιχελογιαννάκης, «ο για-

τρός», πρώτος στη λίστα των υποψηφίων του ΣΥΡΙΖΑ στο Ηράκλειο ♦ Πάνω απ' αυτόν είναι μόνο ο Τσίπρας ♦ Έτσι, μαλάκωσε λίγο ο θυμός μας για τον αποκλεισμό του υφυπουργού Παυλάρα ♦ Δρυός πεσούσης πάσα φυλλάδα ξυλεύεται ♦ Μέχρι και ότι ο Παυλάρας έπαιζε παλιά τον πολιτευτή Καρπουζοκράτορα στη «Φρουτοπία» θυμήθηκαν ♦ Αλλά ο Παυλάρας έδειξε πόσο «λαρτζ» είναι ♦ Όχι σαν τον Αλέξη Μητρόπουλο που πείσωσε και καλεί τον κόσμο να ψηφίσει Περισσό ♦ Την ίδια ώρα που καταγγέλλει... «σταλινική τρομοκρατία» στον ΣΥΡΙΖΑ ♦ Ο Φέσσας του ΣΕΒ καλεί ευθέως σε «μεγάλο συνασπισμό» ♦ Αυτό θα πει ταξική συνέπεια ♦ Τώρα εσείς πιστεύετε ότι η Σταυρούλα κόπηκε επειδή άργησε ο δικαστικός επιμελητής να πάει τα χαρτιά της; ♦ Την έκοψε ο μνημονιακός Καμμένος, γιατί ήταν φουλ αντιμνημο-

νιακιά ♦ Και την κοροϊδεύει από πάνω, τάζοντάς της υπουργείο ♦ Σταυρούλα, μην κολώνεις, βγες και πες τα όλα ♦ Ο όσιος Παΐσιος αυτό θα σε συμβούλευε ♦ Η τρόικα έγινε κουαρτέτο, αλλά ο Τσίπρας θέλει να την κάνει κουϊντέτο, βάζοντας και το ευρωκοινοβούλιο ♦ Μα με τόσο φτηνιάρικα κόλπα ποιον να πείσει; ♦ Για χάρη της Ραχήλ κόπηκε ο Καλύβης ♦ Ο Λαφαζάνης δεν του συγχώρεσε τις ταλαντεύσεις λίγο πριν τη διάσπαση ♦ Πιο αδιάτακτος και από τα τσιπράκια ♦ Αλλά όταν έχεις θητεύσει στη μεγάλη του Τσολάκη σχολή στον Περισσό, ο πολιτικός αμοραλισμός τρέχει στο αίμα σου ♦ Έχουν μεγάλη πλάκα οι υποτακτικοί του Βαγγέλα καθώς προσπαθούν να πείσουν πόσο πολύ αγαπούν τον ΣΥΡΙΖΑ και πόσο θα ήθελαν να συγκυβερνήσουν ♦ Και γαμώ τις τρολιές το σποτάκι με τον Λαφαζάνη και το νομισματοκοπείο ♦

Ήδη έκανε αίσθηση στο Ιντερνέτ, βοηθώντας στην αποδαιμονοποίηση της ΛΑΕ ♦ «Προκόπη σε άκουσα το πρωί που βγήκες να γλείψεις τον Χατζηνικολάου, πήγες να του γλείψεις τον πούτσο. Αμα θες έλα να γλείψεις τον δικό μου που είναι πιο ωραίος» ♦ Δείγμα αστικής ευγένειας Βαγγέλα προς Πάκη ♦ 27 Σεπτεμβρίου του 2012 ήταν, μέσα στην αίθουσα της Ολομέλειας της Βουλής ♦ Λίγες ώρες μετά ακολούθησε η αναγκαία διάψευση ♦ Περιττεύει να διατρανώσουμε την αγωνία που μας διακατέχει για την τοποθέτηση σε εκλογική θέση του γίγαντα Γ. Ανατολάκη ♦ Η επανάκαμψή του στη Βουλή αποτελεί διακαή πόθο όλων των εραστών της παλιάς θεατρικής επιθεώρησης ♦ Ασε που θα ησυχάσουμε και από τον Σεφερλή που δε θα βρίσκει πια πελατεία ♦ Ανατολάκης, Ραχήλ, Μιχελογιαννάκης, ίσως Λεβέντης, μιλάμε για θιασάρα ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ «Αφού, κύριε πρόεδρε, κύριε Μείμαρράκη, όπως λέτε, έχουμε χρεώσει τόσο πολύ τον ελληνικό λαό, τον έχουμε σχεδόν καταστρέψει, δεν πήραμε τη μεγάλη ευκαιρία που εσείς είχατε με 2 δισεκατομμύρια να ξεμπερδέψουμε, κάναμε τόσο μεγάλα δεινά, μπορείτε να μου εξηγήσετε ένα πράγμα; Πώς γίνεται και η μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού όχι μόνο μας στηρίζει, συνεχίζει και με το παραπάνω; Πώς γίνεται σε όλες τις

δημοσκοπήσεις να έχουμε διπλό σκορ; Πείτε μου εσείς! Μάλλον κάτι καταλαβαίνει καλύτερα αυτός ο σοφός λαός». Ήταν η τελευταία ατάκα του Τσίπρα στη συζήτηση που έγινε στη Βουλή στις 22 Ιούλη για τον δεύτερο προκαταρκτικό νόμο του νέου Μνημονίου. Τότε καμάρωνε για το «διπλό σκορ» στις δημοσκοπήσεις. Τώρα;

Κ Πόσο μακρινές μοιάζουν οι εποχές που της έστρω-

νε κόκκινο χαλί και επιθεωρούσαν μαζί αγήματα στην αυλή του Πενταγώνου, δείχνοντας το παράστημά τους. Τώρα την κατηγορεί για λαμόγιο κι αυτή του αντιγυρίζει την κατηγορία.

Κ Ανταλλαγή υψηλού πολιτικού επιπέδου προεκλογικών μηνυμάτων ανάμεσα στα συνεταιρικά της απελθούσας συγκυβέρνησης. Ο Καμμένος φτιάχνει σποτ στα οποία ο πιτσιρικάς Αλέξης έχει γυψαρισμένο το αριστερό χέρι κι αυτός, ο Καμμένος, του λέει ότι είναι καιρός να μάθει να γράφει και με το δεξί! Κι ο κυρ-Αλέκος ο Φλαμπουράρης απαντά από το στούντιο του Mega ότι τόσο καιρό ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε τον Καμμένο να γράφει... τυφλό σύστημα με το αριστερό! Εμείς να θυμίσουμε ότι πριν τις εκλογές του περασμένου Γενάρη ο Τσίπρας... ψιλοαπέκλειε συνεργασία με τον Καμμένο, διότι τους χωρίζει άβυσσος, κυρίως πολιτιστική. Η εφτάμηνη συγκυβέρνηση γε-

φύρωσε την άβυσσο και πλέον ταιριάζουν και πολιτιστικά...

Κ Τσουπ! ο Μπόλαρης υποψήφιος στην Α' Θεσσαλονίκης με τον ΣΥΡΙΖΑ και σε εκλογική θέση μάλιστα. Οι μεγάλες πολιτικές προσωπικότητες δε χάνονται κι ο Μάρκος είναι τέτοια περίπτωση. Μπορεί, βέβαια, να μην τα βρήκαν για να τον στηρίξει ο ΣΥΡΙΖΑ ως περιφερειάρχη, ήρθε όμως η ώρα να πουν «νερό κι αλάτι» για τα «γαλλικά» που αντάλλαξαν στο παρελθόν και ο τέως υπουργός του ΠΑΣΟΚ να εκλεγεί βουλευτής με τον ΣΥΡΙΖΑ και μάλιστα με λίστα, χαλαρά και άκοπα.

Κ Μπορεί ο Γλέζος να παζαρεύει με τους Λαφαζανικούς και να τους απειλεί ότι αν δεν του κάνουν τα χατίρια θα ψηφίσει Περισσό, όμως η μοναδική βουλευτίνα που είχαν οι «Ενεργοί Πολίτες» (η -λέμε τώρα- οργάνωση του Γλέζου) είναι ξανά υποψήφια με τον ΣΥΡΙΖΑ στη Β' Πειραιά. Εξέλιξη αναμενόμενη, αφού και το Μνημόνιο ψήφισε και φανερικά το υπερασπίστηκε στα τηλεοπτικά πάνελ. Η γυναίκα σκέφτηκε απλά και λογικά: μια ολόκληρη ζωή παιδεύομαι για να κερδίσω μια θέση στη Βουλή, και τώρα που την κέρδισα θα μπω σε περιπέτειες, για να ικανοποιήσει ο Μανώλης τα καπρίτσια του;

“ Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Εμείς διεκδικούμε ισχυρή εντολή από τον ελληνικό λαό για να συνεχίσουμε την προσπάθεια που ξεκινήσαμε τον περασμένο Γενάρη, για να μην πραγματοποιηθεί το σχέδιο των πιο ακραίων συντηρητικών κύκλων σε Ελλάδα και Ευρώπη, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ να είναι μια σύντομη παρένθεση.

Αλέξης Τσίπρας

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

12/9: Πράσινο Ακρωτήριο, Γουινέα-Μπισάου: Εθνική γιορτή 12/9/1980: Στρατιωτικό πραξικόπημα στην Τουρκία 12/9/2002: Σύλληψη Αγγελικής Σωτηροπούλου 13/9: Ημέρα κατά σήψης, Ροδεσία: Ημέρα εξερευνητών (1923) 13/9/1975: Απόφαση δίκης βασιανιστών ΕΣΑ, δεκαέξι καταδίκες 13/9/1982: Τούρκοι πολιτικοί πρόσφυγες ξυλοκοπούν τον τούρκο στρατιωτικό ακόλουθο στην Ελλάδα 13/9/2012: Ρατσιστική επίθεση τριάντα ατόμων σε σπίτι μεταναστών (Καλαμάτα) 14/9: Ημέρα πρώτων βοηθειών, ημέρα μνήμης γενοκτονίας Ελλήνων Μικράς Ασίας 14/9/1944: Ταγματασφαλίτες με ενίσχυση Γερμανών δολοφονούν 104 άοπλους πολίτες (Γιαννιτσά) 14/9/2000: Ίδρυση ΛαΟΣ (Γιώργος Καρατζαφέρης) 15/9: Ημέρα δημοκρατίας, ημέρα κατά καρκίνου προστάτη, ημέρα εναισθητοποίησης για λέμφωμα, Μεξικό, Κόστα

Ρίκα, Σαλβαδόρ, Γουατεμάλα, Ονδούρα, Νικαράγουα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1821) 15/9/1944: Μάχη Μελιγαλά 15/9/1946: Ανακήρυξη Λαϊκής Δημοκρατίας Βουλγαρίας 15/9/1947: Καταδίκη 52 μελών ΟΠΛΑ σε θάνατο 15/9/1968: Ίδρυση ΚΝΕ 15/9/1982: Σφαγή Παλαιστινίων σε Σάμπρα-Σατίλα 16/9: Ημέρα προστασίας όζοντος, Μαλαισία, Σιγκαπούρη: Ημέρα ανεξαρτησίας (1963), Μεξικό: Εθνική γιορτή (1810), Νέα Γουινέα (Παπούα): Εθνική γιορτή (1975) 16/9/1970: Ο φοιτητής Κώστας Γεωργάκης αυτοπυρπολείται (Γένοβα) διαμαρτυρόμενος για τη χούντα στην Ελλάδα 16/9/1994: Τηλεχειριζόμενη βόμβα ανατινάξει λεωφορείο ΕΛΑΣ (Περισσός), νεκρός ο αξιωματικός Απόστολος Βέλιος, εννιά τραυματίες (ΕΛΑ) 16/9/2012: Άγνωστοι επιχειρούν να

κάψουν ζωντανούς δύο μετανάστες (Άγιοι Ανάργυροι) 17/9: ΗΠΑ: Ημέρα πολιτικών δικαιωμάτων (1952) 17/9/1970: «Μαύρος Σεπτέμβρης», δεκαήμερος πόλεμος στην Ιορδανία, βομβαρδισμός Παλαιστινίων και εκδίωξή τους από τη χώρα 17/9/1970: Δύο μιτόνια βενζίνης ανατινάσσονται έξω από το σπίτι του γενικού διευθυντή της Siemens Τζουζέπε Λεόνι (πρώτη ενέργεια Ερυθρών Ταξιαρχιών) 18/9: Ημέρα ειρήνης (ΟΗΕ), Χιλή: Ημέρα ανεξαρτησίας (1818) 18/9/1936: Εκδοση Ν.117 για καταπολέμηση κομμουνισμού, κατάργηση πολιτικών κομμάτων (Μεταξάς) 18/9/1977: Βόμβα (ΕΛΑ) στον Οργανισμό Υδρευσης Θεσσαλονίκης 18/9/2002: Αθώωση Αβραάμ Λεσπέρου για απόπειρα δολοφονίας αστυνομικού.

Κινούμενη άμμος τα Μνημόνια

Δε νομίζουμε ότι υπάρχει Ελληνας ή Ελληνίδα, που παρακολουθεί στοιχειωδώς τις πολιτικές εξελίξεις, και να μη θυμάται το βασικό επιχείρημα των συριζαίων, όταν βρίσκονταν ακόμη στη φάση των διαπραγματεύσεων με τους ιμπεριαλιστές δανειστές. Κουνούσαν το περιβόητο «μείλ Χαρδούβελη» σαν μπαμπούλα και έλεγαν στον ελληνικό λαό: αυτά θα μας έφερναν ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο, αν είχαν κερδίσει τις εκλογές του Γενάρη του 2015. Ποιος δε θυμάται ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έδωσε την εκλογική μάχη τον περασμένο Γενάρη με βασικό εργαλείο το «μείλ Χαρδούβελη»; Ο Τσίπρας, μάλιστα, καλούσε τους Σαμαροβενιζέλους να το δώσουν επίσημα στη δημοσιότητα για να ξέρει ο ελληνικός λαός τι τον περιμένει.

Ασχετοσύνη;

Την έκανε τη γκάφα του ο Τσίπρας, αναφερόμενος στο προσφυγικό στη συνέντευξη Τύπου στη ΔΕΘ. Με την κεκτημένη της ψευδολογίας και με το θράσος του πολιτικού που μπορεί να λέει ό,τι θέλει, πέταξε την παπάρα: «Και βρήκαμε ένα θέμα που θα έλεγε κανείς έχει παγκόσμιες διαστάσεις, αφορά την Ελλάδα αλλά είναι ευρωπαϊκό είναι παγκόσμιο και αντί να κάτσουν να απολογηθούν για το τι έκαναν, ενώ έβλεπαν ότι θα έρχονταν τα κύματα των προσφύγων, μας έκαναν κριτική ότι δήθεν ανοίξαμε τα σύνορα. Ποια σύνορα; Έχει σύνορα η θάλασσα και δεν το ξέραμε;».

Αντέδρασε μόνο το Ποτάμι, που προσπαθεί να ρίξει γέφυρες στο χώρο του εθνικισμού. «Δεν θέλουμε να το σχολιάσουμε. Κάποιο λάθος έχει γίνει. Δεν μπορεί ένας πρώην πρωθυπουργός να είναι τόσο άσχετος», ανέφερε σε ανακοίνωσή του. Η ΝΔ δεν εξέδωσε ανακοίνωση, επειδή προφανώς δε θέλει να ανοίξει τέτοιο μέτωπο με τον βασικό ανταγωνιστή της. Δε θέλει να χτυπηθεί με τον ΣΥΡΙΖΑ πάνω σε τέτοια ζητήματα, που ανοίγουν μια ακροδεξιά ατζέντα. Αν επικεφαλής της ΝΔ ήταν ο Σαμαράς, θα το είχε κάνει σημαία και θα κατηγορούσε τον Τσίπρα για εθνική μειοδοσία, ο Βαγγέλας όμως, πιστός στη γραμμή «Αλέξη έλα να συγκυβερνήσουμε με πρωθυπουργό όποιον βγει πρώτος», έκανε πως δεν κατάλαβε.

Αυτό που είπε ο Τσίπρας είναι χοντρό για αστό πολιτικό που μέχρι πριν μερικές μέρες ήταν πρωθυπουργός και φιλοδοξεί να ξαναγίνει. Ηθελε, άραγε, ο Τσίπρας να πει κάτι άλλο ή είναι παντελώς άσχετος;

Είτε απλώς δημαγωγούσαν είτε φαντάζονταν ότι μπορεί οι ιμπεριαλιστές δανειστές να τους επιφυλάξουν καλύτερη μεταχείριση και να μην τα ζητήσουν «όλα εδώ και τώρα», το γεγονός είναι ότι κατέστησαν το «μείλ Χαρδούβελη» σημείο αναφοράς και σύγκρισης. Μέχρι που ήρθε η στιγμή να υπογράψουν μια συμφωνία και να φέρουν ένα Μνημόνιο μπροστά στο οποίο το «μείλ Χαρδούβελη» είναι χάδι. Τότε αναθάρρησαν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ και γύρισαν την πλάκα. Εκεί που προσπαθούσαν ν' αποφύγουν κάθε συζήτηση για το «μείλ Χαρδούβελη» και το παρουςίαζαν σαν ένα ανεπίσημο κείμενο, με το περιεχόμενο του οποίου ποτέ δε συμφώνησαν ο Σαμαράς με τον Βενιζέλο, γι' αυτό και δεν έκλεισε η πέμπτη αξιολόγηση, ξαφνικά άρχισαν να υπερασπίζονται το «μείλ Χαρδούβελη» και να το συγκρίνουν με το Μνημόνιο που συμφώνησε ο Τσίπρας. Εκεί που ντρέπονταν και προσπαθούσαν να κρύψουν το «μείλ Χαρδούβελη», ξαφνικά αυτό έγινε παράγοντας υπερηφάνειας.

Την ανάποδη κωλοτούμπα έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ. Εκεί που δακτυλοδεικτούσε το «μείλ Χαρδούβελη» σαν στοιχείο ενοχής για τους Σαμαροβενιζέλους, μόλις υπέγραψε το δικό του Μνημόνιο γύρισε την πλάκα: ποιο «μείλ Χαρδούβελη»; Αυτό ήταν απλά μια πρόταση που έκανε η τότε κυβέρνηση, αλλά δεν έγινε δεκτή από τους δανειστές. Ξέρετε πόσες τέτοιες προτάσεις κάναμε εμείς; Δεν έγιναν όμως κι αυτές δεκτές. Τι κοκορεύεται, λοιπόν, η ΝΔ για το... άκυρο «μείλ Χαρδούβελη»;

Δεν τα βγάζουμε από τη φαντασία μας. Ετσι ακριβώς τα είπε ο Τσίπρας στη συνέντευξη Τύπου της ΔΕΘ, απαντώντας σε σχετική ερώτηση: «*Συγκρίνουν τώρα το e-mail Χαρδούβελη. Μα το e-mail Χαρδούβελη ήταν μια πρόταση προς τους δανειστές. Να σας δώσω εγώ δέκα προτάσεις που κάναμε εμείς, να τις συγκρίνουμε με το e-mail Χαρδούβελη, που κατά καιρούς είχε καταθέσει ο Βαρουφάκης, να δούμε ποια είναι καλύτερη; Με επικοινωνιακά κόλπα δεν γίνεται να κάνουμε δουλειά!*»

Τι έχουμε εδώ; Έχουμε, καταρχάς, την παραδοχή ότι το «μείλ Χαρδούβελη» είναι καλύτερο από το Μνημόνιο-3. Και την έμμεση παραδοχή πως όταν ο ΣΥΡΙΖΑ έδειχνε το «μείλ Χαρδούβελη» ως στοιχείο ενοχής της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, εξαπατούσε τον ελληνικό λαό. Ποια είναι η αλήθεια; Οτι συγκρίνουν ανόμοια πράγματα. Το «μείλ Χαρδούβελη» δεν είναι συγκρίσιμο με το Μνημόνιο-3, αλλά με τους δυο προκαταρκτικούς νόμους του Ιούλη. Γιατί το «μείλ Χαρδούβελη» αφορούσε το κλείσιμο

της πέμπτης αξιολόγησης, όχι τη νέα δανειακή σύμβαση, που θα υπέγραφαν οι Σαμαροβενιζέλοι αν κατάφερναν ν' αποφύγουν τις εκλογές και να παραμείνουν στην κυβέρνηση. Επομένως, το «μείλ Χαρδούβελη» πρέπει να συγκριθεί με τους δύο προκαταρκτικούς νόμους του Ιούλη, με τους οποίους άτυπα έκλεισε η πέμπτη αξιολόγηση. Λέμε άτυπα, γιατί η πέμπτη αξιολόγηση τυπικά δεν έκλεισε ποτέ. Ο χρόνος του δεύτερου Μνημονίου έληξε, όμως οι δανειστές απαίτησαν, πριν μπουν σε οποιαδήποτε συζήτηση για το νέο δάνειο, να ψηφιστούν αυτοί οι δύο νόμοι.

Κάνοντας τη σύγκριση ανάμεσα στο «μείλ Χαρδούβελη» και τους δύο προκαταρκτικούς νόμους, θα βρούμε στους δυο νόμους αρκετές διαφορές προς το χειρότερο. Κυρίως στο δημοσιονομικό σκέλος, όπου το βάρος έπεσε στο εφιαλτικό μοντέλο αύξησης του ΦΠΑ. Αυτή υπήρξε λογική εξέλιξη, διότι από την εποχή του «μείλ Χαρδούβελη» είχε μεσολαβήσει ένα εξάμηνο, στη διάρκεια του οποίου όλα τα οικονομικά μεγέθη χειροτέρευσαν. Επομένως, η δημοσιονομική «διόρθωση», σύμφωνα με τη λογική των Μνημονίων, έπρεπε να είναι μεγαλύτερη απ' αυτή που προέβλεπε το «μείλ Χαρδούβελη».

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι με τους ερασιτεχνισμούς τους και την προσπάθειά τους να λύσουν το εσωκομματικό πρόβλημα και να δικαιολογήσουν στον ελληνικό λαό την κωλοτούμπα τους, οι τσιπραιίοι δεν έχασαν μόνο χρόνο, αλλά κατάφεραν να «παγώσουν» τον ελληνικό καπιταλισμό. Η παραπεταμένη αβεβαιότητα επέδρασε αρνητικά και στην οικονομική δραστηριότητα και στα δημόσια έσοδα. Οχι, όμως, και να βγαίνουν οι Σαμαροβενιζέλοι και να λένε ότι μ' αυτούς στο τιμόνι όλα θα πήγαιναν καλά. Θα έκλειναν την πέμπτη αξιολόγηση με κάτι χειρότερο από το «μείλ Χαρδούβελη» (διότι η τρόικα θα πρόσθετε κι άλλα μέτρα για να δεχτεί να κλείσει την αξιολόγηση, όπως συνέβαινε πάντοτε), στη συνέχεια όμως θα είχαν πάλι δημοσιονομικά προβλήματα, τα οποία θα ήταν αναγκασμένοι να κλείσουν με νέα μέτρα. Σε ποια έκταση θα απλώνονταν αυτά τα μέτρα δεν μπορούμε να πούμε, βέβαια, γιατί δεν ξέρουμε ποιες θα ήταν οι οικονομικές εξελίξεις, όχι όμως να μας λένε οι Σαμαροβενιζέλοι πως με μια συμφωνία πάνω στο «μείλ Χαρδούβελη» θα είχαν λήξει όλα και θα είχε τελειώσει το Μνημόνιο.

Το κυριότερο, αυτό που κρύβουν, είναι πως θα έκλειναν την πέμπτη αξιολόγηση με τα μέτρα που περιλάμβανε το «μείλ Χαρδούβελη», όμως θα έμπαιναν αμέσως σε συζήτηση για νέο δάνειο. Εστω κι αν η

επιλογή ήταν η λεγόμενη «προληπτική πιστωτική γραμμή», αυτή θα συνοδευόταν από νέο Μνημόνιο, όπως ρητά προβλέπεται. Ομως, η λεγόμενη «προληπτική πιστωτική γραμμή» δε θα κάλυπτε το περιβόητο «χρηματοδοτικό κενό». Το ελληνικό κράτος θα χρειαζόταν νέα δανεικά προκειμένου να αποπληρώσει τα ομόλογα του ΔΝΤ και της ΕΚΤ που λήγουν μέχρι το 2018. Η «προληπτική πιστωτική γραμμή» θα ήταν, υποτίθεται, ένα βοηθητικό χρηματοδοτικό εργαλείο, προκειμένου η χώρα «να βγει στις αγορές» και να δανειστεί απ' αυτές.

Τι είχε γίνει μέχρι τότε; Τον Απρίλη του 2014, προκειμένου οι Σαμαροβενιζέλοι να εξυπηρετήσουν την καμπάνια τους για τις ευρωεκλογές, έγινε η περιβόητη «έξοδος στις αγορές», για ένα αστείο (σε σχέση με τις ανάγκες) ποσό και με τσουχτερό επιτόκιο. Βλέποντας την άνετη επικράτηση του ΣΥΡΙΖΑ στις ευρωεκλογές, οι Σαμαροβενιζέλοι διακήρυξαν το «τέλος του Μνημονίου». Το Σεπτέμβρη-Οκτώβρη του 2014 δέχτηκαν την ψυχρολουσία από τις «αγορές», με την εκτίναξη των spread των ελληνικών ομολόγων, το «τελευταίο ταγκό με την τρόικα» στο Παρίσι δεν αναθέρμανε το κλίμα και ο Σαμαράς έβαλε την ουρά στα σκέλια και προσέτρεξε στο Βερολίνο για βοήθεια, όπου άκουσε τη Μέρκελ να του λέει ψυχρά, μπροστά στις κάμερες, ότι αυτή δεν έχει καμιά αρμοδιότητα και πρέπει να τα βρει με την τρόικα. Ετσι, άρχισε η φιλολογία για την «προληπτική πιστωτική γραμμή», που αμβάλλουμε αν θα ήταν τέτοια και δε θα ήταν ένα νέο δάνειο, σαν αυτό που συμφώνησε ο Τσίπρας. Ο Σόιμπλε το είχε πει από το 2013, ότι το 2015 η Ελλάδα θα χρειαστεί ένα νέο «πακέτο». Γύρω στα 10 με 20 δισ. το υπολόγιζαν τότε, στα 86 δισ. έφτασε τελικά, αφού προέκυψε επιπλέον η ανάγκη για νέα ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών.

Ολα όσα εντελώς περιληπτικά αναφέραμε παραπάνω, δείχνουν πως η αλήθεια βρίσκεται σε εντελώς αντίθετη κατεύθυνση από τους προεκλογικούς σκυλοκαυγάδες του ΣΥΡΙΖΑ με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ για το ποιος μπορεί να εφαρμόσει πιο σωστά τη μνημονιακή πολιτική. Τα Μνημόνια είναι σαν κινούμενη άμμος, χαρακτηρισμό που εμείς δώσαμε από το Μάη του 2010, όταν υπογράφηκε το πρώτο Μνημόνιο. Το κλειδί είναι το χρέος. Ένα εργαλείο που χρησιμοποιείται για να βαθύνει και να κατοχυρώσει την κινεζοποίηση και για ν' απομυζά, για λογαριασμό του διεθνούς χρηματοπιστικού κεφάλαιου, μεγάλο μέρος των αξιών που παράγονται στη χώρα. Το χρέος δεν μειώνεται, επομένως η μνημονιακή πολιτική θα συνεχιστεί.

Ολόκληρος ένα ψέμα (1)

«Εγώ στη Ρωσία δεν πήγα ποτέ να ζητήσω λεφτά». Ο Τσίπρας στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε στη ΔΕΘ την περασμένη Δευτέρα.

«*Συναλλαγματικά αποθέματα για να στηρίξουμε εθνικό νόμισμα δεν έχουμε. Εγώ πήγα και στη Ρωσία και στην Αμερική, μίλησα με τον κύριο Ομπάμα και τον κινέζο πρωθυπουργό. Κανείς δεν είπε προχώρα, εγώ είμαι εδώ να σε βοηθήσω*». Ο Τσίπρας σε συνέντευξη στην ΕΡΤ στις 14 Ιούλη, απαντώντας στους Λαφαζανικούς που έλεγαν ότι υπήρχε εναλλακτική λύση και δεν την αξιοποίησε.

Τον Ιούλη έλεγε ότι πήγε και στη Ρωσία και δεν του έδωσαν βοήθεια (τα ίδια έχει πει και ο Δραγασάκης), το Σεπτέμβρη λέει ότι δεν πήγε ποτέ στη Ρωσία για να ζητήσει βοήθεια. Ο άνθρωπος είναι ολόκληρος ένα ψέμα. Λέει ότι τον βολεύει κάθε φορά, ποντάροντας στην ασθενή μνήμη των ακροατών του.

Ολόκληρος ένα ψέμα (2)

Τρεις το λάδι, τρεις το ξύδι, έξι το λαδόξυδο... Ο απόφοιτος του Πολυτεχνείου Αλέξιος Τσίπρας προσπαθεί ν' αποδείξει ότι δε φόρτωσε τον ελληνικό λαό με νέα χρέη, διότι τα 83 δισ. της νέας δανειακής σύμβασης πάρθηκαν, «προσέξτε, όχι για να φορτώσουν το χρέος, γιατί πηγαίνουν για να αποπληρώσουν τα προηγούμενα χρέη». Και μετά αρχίζει τους υπολογισμούς. Καταρχάς λέει «καλύπτουμε τις χρηματοδοτικές ανάγκες του επόμενου διαστήματος, της επόμενης τριετίας», που είναι 20 δισ. στο ΔΝΤ και 28 δισ. στην ΕΚΤ. Μετά, ανακεφαλαιοποιούμε τις τράπεζες. Δεν είναι νέο δάνειο τα 25 δισ. για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών; Νέο δάνειο είναι, αλλά ο Τσίπρας δεν το βλέπει έτσι!

Αν κάνουμε μια πρόσθεση, 20 συν 28 συν 25 μας κάνουν 73 δισ. Μέχρι τα 83 μας μένουν άλλα 10. Αυτά τι είναι; Αυτά είναι επίσης νέο δάνειο, που θα χρησιμοποιηθεί για την αποπληρωμή των τόκων των παλιών δανείων. Γιατί μπορεί οι λήξεις να έχουν επιμηκυνθεί, όμως οι τόκοι τρέχουν κανονικά κάθε χρόνο και πληρώνονται.

Ετσι, με βάση τους λογαριασμούς του Τσίπρα, από τα 83 δισ. του νέου δανείου τα 48 δισ. θα χρησιμοποιηθούν για να «ρολάρουν» τα ομόλογα του ΔΝΤ και της ΕΚΤ που λήγουν μέχρι το 2018 και τα υπόλοιπα 35 δισ. είναι νέος καθαρός δανεισμός. Ο Τσίπρας όμως λέει πως το συνολικό χρέος δεν αυξάνεται. Είπαμε, ο τύπος είναι ολόκληρος ένα ψέμα.

Ολόκληρος ένα ψέμα (3)

«Μήπως είναι χειρότερο το ότι επιτέλους υπάρχει η δέσμευση γι' αυτά τα 35 δισεκατομμύρια του αναπτυξιακού πακέτου, ενώ δεν υπήρχε τίποτα μέχρι σήμερα;». Άλλο χοντρό ψέμα, το οποίο ο Τσίπρας επαναλαμβάνει και την προεκλογική περίοδο. Γιατί, βέβαια, «πακέτο Γιούνκερ» δεν υπάρχει.

Ήδη πριν τη συμφωνία και την ψήφιση του Μνημονίου-3, στο φύλλο μας της 1ης Αυγούστου, είχαμε γράψει αναλυτικά ότι «πακέτο Γιούνκερ» για την Ελλάδα δεν υπάρχει, όμως οι ιμπεριαλιστές της Ευρωζώνης, μ' ένα φραστικό τρικ στην απόφαση της Ευρωσυνόδου της 13ης Ιούλη επέτρεψαν στον Τσίπρα να εμφανίζει σαν «αναπτυξιακό πακέτο» πόρους αποφασισμένους ήδη τα προηγούμενα χρόνια για την Ελλάδα. Συγκεκριμένα, πρόκειται για τη χρηματοδότηση από τα λεγόμενα διαρθρωτικά ταμεία της ΕΕ και την ΚΑΠ (Κοινή Αγροτική Πολιτική), που για την επταετία 2014-2020 ανέρχονται σε 35.969 εκατ. ευρώ. Είχαμε, μάλιστα, εξηγήσει πως και αυτό το πακέτο δεν πάει ολόκληρο σε ανάπτυξη και απασχόληση. Ένα μικρότερο μέρος του έχει αναπτυξιακή κατεύθυνση ή κατευθύνεται σε προγράμματα «κατάρτισης».

Το ίδιο το κείμενο του Μνημονίου-3 ήρθε να επιβεβαιώσει αυτή την αποκάλυψή μας, αναφέροντας: «*Για την περίοδο 2007-2013, η Ελλάδα ήταν επιλέξιμη για να λάβει 38 δισεκατομμύρια ευρώ με τη μορφή επιχορηγήσεων από τις πολιτικές της ΕΕ και θα πρέπει να επωφεληθεί από τα ποσά που απομένουν επί του παρόντος από τα κονδύλια αυτά. Για την περίοδο 2014-2020 είναι διαθέσιμα για την Ελλάδα περισσότερα από 35 δισεκατομμύρια ευρώ από τα κονδύλια των ταμείων της ΕΕ. Προκειμένου να μεγιστοποιηθεί η απορρόφησή τους, το πρόγραμμα επενδύσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Ευρώπη θα αποτελέσει επιπλέον πηγή επενδύσεων, καθώς και τεχνικής βοήθειας προς τους δημόσιους και ιδιώτες επενδυτές, προκειμένου να εντοπίσουν, να προωθήσουν και να επεξεργαστούν υψηλής ποιότητας και εφικτά έργα προς χρηματοδότηση*».

Πρόκειται, λοιπόν, για τα κονδύλια που είναι **ήδη εγκεκριμένα** από τα λεγόμενα διαρθρωτικά ταμεία και την ΚΑΠ για την προγραμματική περίοδο 2014-2020, τα οποία μάλιστα (λεπτομέρεια, αλλά χαρακτηριστική) είναι χαμηλότερα απ' αυτά της προγραμματικής περιόδου 2007-2013. Κι όμως, ο Τσίπρας και η παρέα του, ξεπερνώντας στη χρήση της ψευτιάς τον Μουσολίνι, εμφανίζουν αυτά τα «μπαγιάτικα» κονδύλια σαν νέο «πακέτο Γιούνκερ», που δήθεν συνοδεύει το Μνημόνιο-3, και προσπαθούν να εξαπατήσουν τον ελληνικό λαό με τα «θετικά» του νέου Μνημονίου.

Ανοιχτές αγκάλες με το μαχαίρι στο στόμα

Ποιος θα περίμενε ότι η κριτική για την εκμετάλλευση των προσφύγων και μεταναστών από τη Γερμανία θα ερχόταν από ένα πρόσωπο που μόνο συμπίονα δεν τρέφει για τους μετανάστες; «Μπορεί η Γερμανία να νομίζει ότι ο πληθυσμός της είναι ετοιμοθάνατος και πιθανόν να επιζητεί να χαμηλώσει τους μισθούς και να συνεχίζει να στρατολογεί σκλάβους μέσω της μαζικής μετανάστευσης» είπε η αρχηγός της ευρωπαϊκής φασιστικού Εθνικού Μετώπου Μαρίν Λεπέν από τη Μασσαλία, στρέφοντας τα βέλη της κατά των πολιτικών που «εκμεταλλεύονται τον θάνατο των άτυχων σε αυτά τα ταξίδια που οργανώνονται από τη μαφία, δείχνουν φωτογραφίες, επιδεικνύουν το θάνατο ενός παιδιού χωρίς καμία αξιοπρέπεια μόνο και μόνο για να κατηγορήσουν τις ευρωπαϊκές συνειδήσεις και να τις κάνουν να δεχτούν την παρούσα κατάσταση» (<http://www.rt.com/news/314593-germany-refugee-slaves-le-pen/>).

Φυσικά, η Λεπέν που υπερασπίζεται με πάθος τα συμφέροντα του γαλλικού ιμπεριαλισμού θα προτιμούσε να εκτελούνταν όλοι αυτοί οι μετανάστες χωρίς πολύ θόρυβο και να τελειώνει το θέμα εκεί, αλλά αυτό δεν πρόκειται να γίνει. Η «μαμά Γερμανία» εμφανίζεται έτοιμη να υποδεχτεί με ανοιχτές αγκάλες εκατοντάδες χιλιάδες σύριους πρόσφυγες και η Μέρκελ πιέζει τις υπόλοιπες χώρες να κάνουν το ίδιο. Αυτό είναι που πλασάρεται αυτό το διάστημα από τα ΜΜΕ, παρουσιάζοντας ένα εξωραϊσμένο πρόσωπο του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Στη συνέχεια θα διαπιστώσουμε πόσο ψεύτικο είναι αυτό το προσώπειο.

Απάτη η γενναιοδωρία

Μπορεί ο αντικαγκελάριος της Γερμανίας Ζίγκμαρ Γκάμπριελ να δήλωσε ότι η Γερμανία είναι έτοιμη να δεχτεί μισό εκατομμύριο πρόσφυγες το χρόνο για τα επόμενα χρόνια και ο Σόιμπλε να υπολόγισε σε 10 δισ. ευρώ το ποσό που θα χρειαστεί για τη «φιλοξενία» τους, ποσό που η Μέρκελ βρήκε «αντιμετωπίσιμο» χωρίς να χρειαστεί να αυξηθούν οι φόροι, όμως η αλήθεια είναι πως η «γενναιοδωρία» της ΕΕ (και πρώτης της Γερμανίας) απέναντι στους πρόσφυγες αποδεικνύεται μια τεράστια απάτη.

Τα ωραία λογάκια για την υποδοχή μισού εκατομμυρίου προσφύγων το χρόνο μπορεί να φαντάζουν εντυπωσιακά, η αλήθεια όμως είναι ότι σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία (<https://www.destatis.de/EN/FactsFigures/InFocus/International/AsylumApplications.html>), το πρώτο εξάμηνο του έτους, 172 χιλιάδες ήταν αυτοί που έκαναν αιτήσεις για άσυλο στη Γερμανία, από τους οποίους μόλις 31.500 ήταν από την Συρία (8.200 από το Ιράκ και 7.500 από το Αφγανιστάν). Δηλαδή οι πρόσφυγες από τις εμπόλεμες ζώνες που ζήτησαν άσυλο το πρώτο εξάμηνο του 2015 φτάνουν τους 47.200. Οι υπόλοιποι είναι από τις λεγόμενες «ασφαλείς χώρες», με το 40% απ' αυτούς να προέρχονται από το Κόσοβο, την Αλβανία και τη Σερβία.

Την περασμένη Τετάρτη, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παρουσίασε το σχέδιο αντιμετώπισης της προσφυγικής κρίσης στην Ευρώπη. Σύμφωνα με το σχέδιο αυτό, προτείνεται η μετακίνηση άλλων 120 χιλιάδων προσφύγων από την Ελλάδα, την Ουγγαρία και την Ιταλία στις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ, βάσει

ποσοστώσεων. Ο αριθμός αυτός είναι συμπληρωματικός των 40 χιλιάδων που είχε προτείνει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή το Μάη, με αποτέλεσμα το σύνολο να φτάσει τις 160 χιλιάδες.

Τι ποσοστό του συνόλου των σύριων προσφύγων είναι οι 160 χιλιάδες (που δεν είναι μόνο Σύριοι, αλλά και πρόσφυγες από άλλες εμπόλεμες ζώνες όπως το Ιράκ και το Αφγανιστάν); Μόλις το 4%! Σύμφωνα με την Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ, οι Σύριοι που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους ξεπέρασαν τα 4 εκατομμύρια μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 2015 (άλλα 7 εκατομμύρια έχουν μετακινηθεί μέσα στην ίδια τη Συρία)! Από αυτούς, η πλειοψηφία (γύρω στα 4 εκατομμύρια) βρίσκονται στην Τουρκία, το Λίβανο, την Ιορδανία και την Αίγυπτο (<http://www.unhcr.gr/nea/deltia-typoy/artikel/b3664173b68668c2914ee5ce00ff3dc8/ypati-armosteia-o-s.html?L=0%3D31>). Ξέρετε πόσοι έχουν ζητήσει άσυλο στην Ευρώπη το ίδιο χρονικό διάστημα; Μόλις 350 χιλιάδες, από τους οποίους η Γερμανία είχε «φιλοξενήσει» μόλις 31.5 χιλιάδες, σύμφωνα με τα στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας που αναφέραμε παραπάνω! Τόση «γενναιοδωρία» πια!

Η «φιλοξενία» των προσφύγων από τις εμπόλεμες ζώνες είναι σίγουρο ότι θα οδηγήσει σε απελάσεις προσφύγων από τις «ασφαλείς» χώρες. Η πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, αφού προσθέτει στις «ασφαλείς» χώρες Αλβανία, Βοσνία Ερζεγοβίνη, Γιουγκοσλαβική Μακεδονία, Μαυροβούνιο, Σερβία και Τουρκία, με τον κατάλογο να μένει ανοιχτός για συμπλήρωση στο μέλλον, αναφέρει ξεκάθαρα ότι για τις χώρες αυτές ισχύει η διαδικασία ασύλου που αποφασίστηκε με την οδηγία 2013/32/EU (26/6/13). Δηλαδή, θα αποφασίζει η κάθε χώρα αν θα δώσει άσυλο ή όχι, τηρώντας τις διαδικασίες που αναφέρονται σ' αυτή την οδηγία. Ταυτόχρονα, η Κομισιόν επισημαίνει την ανάγκη να γίνει πιο αποτελεσματική η πολιτική των απελάσεων.

Και αυτή η πρόταση, όμως, είναι ακόμα στον αέρα, γιατί αυτοί που θα αποφασίσουν θα είναι οι ηγέτες της ΕΕ στις 14 Σεπτεμβρίου. Ας θυμηθούμε ότι ανάλογη πρόταση της Κομισιόν τον περασμένο Μάη είχε απορριφθεί από τους ηγέτες της ΕΕ τον Ιούλη. Από τους 40 χιλιάδες που ήταν η αρχική πρόταση της Κομισιόν, δέχτηκαν 32 χιλιάδες.

Πόσο μεγάλωψχη είναι η Γερμανία;

Η «γενναιοδωρία» της «μαμάς» Γερ-

μανίας αποκαλύφτηκε πλήρως μετά τη δημοσίευση της πρότασης της Κομισιόν. Οι πρόσθετοι πρόσφυγες που θα δεχτεί βάσει των ποσοστώσεων είναι μόλις 31.443! Αν σε αυτούς προσθέσουμε τους 47.200 από τις εμπόλεμες ζώνες που αναφέραμε παραπάνω, ο συνολικός αριθμός φτάνει τους 78.643. Ούτε ένας παραπάνω. **Αριθμός δέκα φορές μικρότερος από τους 800 χιλιάδες που διατυμπανίζουν η γερμανική κυβέρνηση και τα ΜΜΕ.** Πριν προχωρήσουμε σε περαιτέρω σχόλια, ας δούμε την κατάσταση που υπάρχει αυτή τη στιγμή στη Γερμανία σχετικά με τους μετανάστες.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της γερμανικής στατιστικής υπηρεσίας (<https://www.destatis.de/EN/FactsFigures/InFocus/Population/Immigrations2011And2014.html>), το 2014 οι μετανάστες που βρίσκονται στην Γερμανία από το 1951 ανέρχονταν σε 10,9 εκατομμύρια άτομα, ενώ αν ληφθούν υπόψη και τα παιδιά των μεταναστών ο αριθμός ανεβαίνει στα 16,4 εκατομμύρια, ποσοστό 20,3% του συνολικού πληθυσμού της χώρας (<https://www.destatis.de/EN/FactsFigures/SocietyState/Population/MigrationIntegration/PersonsMigrationBackground/Current.html> Number of immigrants in Germany at a record high).

Στον Πίνακα 1, που προέρχεται από την στατιστική υπηρεσία, αποτυπώνονται οι ροές των μεταναστών προς και από τη Γερμανία για τη χρονική περίοδο από το 1991 μέχρι το 2014. Από τον πίνακα αυτό προκύπτει ότι το 2014 ήρθαν στη Γερμανία 550.483 περιεσώστες μετανάστες από διάφορες χώρες. Ο αριθμός αυτός, αν και υπερτετραπλάσιος από το 2010 (που ήταν 127.677), **υπολείπεται περισσότερο από 200 χιλιάδες άτομα από αυτούς που δέχτηκε η Γερμανία το 1992** (782.071 άτομα), όταν πλημμύριζαν τη χώρα οι μετανάστες από τα ανατολικά κράτη μετά την κατάρρευση του παλινρθωμένου καπιταλισμού. **Επομένως, οι κοντά στους 80 χιλιάδες πρόσφυγες που θα δεχτεί τελικά η Γερμανία, σύμφωνα με την πρόταση της Κομισιόν, δεν πρόκειται να αυξήσουν τον αριθμό των μεταναστών πάνω από τα επίπεδα του 1992.**

Για να έχετε μια πιο πλήρη εικόνα του μεταναστευτικού ρεύματος στη Γερμανία, αναφέρουμε ότι από τους μετανάστες που ήρθαν στην Γερμανία μετά το 2011 οι μισοί προέρχονται από τις χώρες εντός ΕΕ (620 χιλιάδες άτομα). Μεγάλο μέρος της αύξησης του μεταναστευτι-

Πίνακας 1: Μετανάστευση μεταξύ Γερμανίας και ξένων κρατών 1991 - 2014

Ετος	Αφίξεις	Αναχωρήσεις	Διαφορά
2014	1464724	914241	550483
2013	1226493	797886	428607
2012	1080936	711991	368945
2011	958299	678969	279330
2010	798282	670605	127677
2009	721014	733796	-12782
2008	682146	737889	-55743
2007	680766	636854	43912
2006	661855	639064	22791
2005	707352	628399	78953
2004	780175	697632	82543
2003	768975	626330	142645
2002	842543	623255	219288
2001	879217	606494	272723
2000	841158	674038	167120
1999	874023	672048	201975
1998	802456	753558	47098
1997	840633	746969	93664
1996	959691	677494	282197
1995	1096048	698113	397935
1994	1082553	767555	314998
1993	1277408	815312	462096
1992	1502198	720127	782071
1991	1198978	596455	602523

Πηγή: Στατιστική Υπηρεσία Γερμανίας

<https://www.destatis.de/EN/FactsFigures/SocietyState/Population/Migration/Tables/MigrationTotal.html>

κού ρεύματος στη Γερμανία μετά το 2011 προέρχεται από την Πολωνία (179 χιλιάδες), τη Ρουμανία (109 χιλιάδες), τη Βουλγαρία (53 χιλιάδες) και την Ουγγαρία (53 χιλιάδες).

Ενα ζήτημα που θα πρέπει να μας απασχολήσει είναι τι είδους μετανάστες θέλει ο γερμανικός ιμπεριαλισμός. Αυτό είναι που θα καθορίσει την πολιτική του και όχι τα... συμπονετικά λόγια της Μέρκελ και του Γκάμπριελ.

Ανεπιθύμητοι οι ανειδίκευτοι εργάτες

Η αύξηση του ρεύματος των μεταναστών από τις νεότερες χώρες της ΕΕ (Βουλγαρία, Ρουμανία κτλ), που αναφέραμε παραπάνω, δεν είχε γίνει αποδεκτή από τις γερμανικές αρχές με τον ίδιο «ενθουσιασμό» που εμφανίζεται σήμερα. Για την ακρίβεια, δεν υπήρξε καθόλου ενθουσιασμός. Αντίθετα, υπήρξε προβληματισμός και δυσανεξία. Σε παλαιότερο άρθρο (6/2/2013) της ιστοσελίδας των International Business Times (<http://www.ibtimes.com/german-cities-say-unskilled-immigrants-threaten-social-stability-country-faces-labor-shortage>), με τίτλο «Οι γερμανικές πόλεις λένε ότι οι ανειδίκευτοι μετανάστες απειλούν την κοινωνική σταθερότητα καθώς η χώρα αντιμετωπίζει έλλειμμα εργασίας», αποτυπώνονταν ανάγλυφα αυτή η δυσανεξία.

«Οι γερμανικές πόλεις έχουν εκφράσει την ανησυχία τους για την αύξηση της μετανάστευσης από τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία και τη δυνατότητά τους να χειριστούν την είσοδο των ανειδίκευτων εργατών. «Η κοινωνική ισορροπία και κοινωνική ειρήνη βρίσκονται σε εξαιρετικό κίνδυνο» αναφέρει ένα εσωτερικό σημείωμα του Συνδέσμου των Γερμανικών Πόλεων, σύμφωνα με το περιοδικό Σπίγκελ. Το κείμενο επισημαίνει τη γενική αύξηση των μεταναστών από τη νοτιοανατολική Ευρώπη, πολλοί από τους οποίους προέρχονται από φτωχές περιοχές και έχουν ελάχιστα εργασιακά προσόντα, γεγονός που καθιστά δύσκολη την εξεύρεση εργασίας στη Γερμανία απ' αυτούς και τους αναγκάζει να ζουν σε συνθήκες απορίας. Οι περιορισμοί στην μετανάστευση για τους πολίτες από την Ρουμανία και την Βουλγαρία,

δύο από τις νεότερες χώρες μέλη της ΕΕ, λήγουν τον επόμενο χρόνο, πράγμα που έχει προκαλέσει φόβους και στην Βρετανία».

Το μεγάλο ποσοστό των ανειδίκευτων εργατών από τις χώρες αυτές ήταν ίσως ο λόγος που οι πολίτες από Βουλγαρία και Ρουμανία, κράτη που μίηκαν στην ΕΕ από την 1/1/2007, χρειάζονταν άδεια εργασίας για να δουλέψουν στην Γερμανία μέχρι το τέλος του 2013, δηλαδή επτά χρόνια μετά την ένταξή τους στην ΕΕ! Για την Κροατία, που εντάχθηκε την 1/7/2013, η άδεια εργασίας χρειάζονταν μέχρι τις 30/6/2015 (βλ. Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Εργασίας (BA), <http://www.arbeitsagentur.de/web/wcm/idc/groups/public/documents/webdatei/mdaw/mtaw/-edispl/16019022dstbai397239.pdf>).

Οι γερμανικές αρχές είχαν κάθε λόγο να φοβούνται τους ανειδίκευτους μετανάστες, γνωρίζοντας ότι ακόμα και τις «καλές εποχές», πριν την τελευταία κρίση, η ανεργία στους κόλπους των ανειδίκευτων εργατών τσάκιζε κόκαλα. Σύμφωνα με την «Ευρωπαϊκή Εφημερίδα Βιομηχανικών Σχέσεων», σε άρθρο που δημοσιεύτηκε το 2010 με τίτλο «Πώς εξηγείται η υψηλή ανεργία στους χαμηλά ειδικευμένους εργάτες; Αποδείξεις από 21 χώρες του ΟΟΣΑ» (https://servat.unil.ch/resource/servat:BIB_B4E1AFAF96A7P001/REF), **η ανεργία των ανειδίκευτων εργατών είχε σκαρφαλώσει στο 20% το 2006** (έτος που το ΑΕΠ αυξήθηκε σε ποσοστό κοντά στο 4% κι όχι 1.6% που αυξήθηκε το 2014). Τι σημαίνει αυτό; Οτι **η γερμανική αγορά εργασίας έχει κορεστεί από ανειδίκευτους εργάτες εδώ και αρκετά χρόνια**. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν ευκαιριακές θέσεις εργασίας για ανειδίκευτους εργάτες. Σημαίνει ότι ο γερμανικός ιμπεριαλισμός δεν τους έχει τόσο ανάγκη (όσο τους είχε για παράδειγμα σε άλλες ιστορικές περιόδους, όπως την περίοδο του μεγάλου μεταναστευτικού ρεύματος μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο).

Ειδικευμένοι μετανάστες

Αντίθετα, αυτό που θέλει ο γερμανικός ιμπεριαλισμός είναι οι ειδικευμένοι εργαζόμενοι. Αυτό το λένε σε όλους τους τόνους οι γερμανοί καπιταλιστές. Σε μπροσούρα που είναι αναρτημένη στην ιστοσελίδα του συνδέσμου των γερμανών καπιταλιστών ([http://www.arbeitgeber.de/www/arbeitgeber.nsf/res/48892B27D14DA9B8C1257B8200317EFE/\\$file/BDA_Welcoming%20culture.pdf](http://www.arbeitgeber.de/www/arbeitgeber.nsf/res/48892B27D14DA9B8C1257B8200317EFE/$file/BDA_Welcoming%20culture.pdf)) αναφέρεται:

«Η ανταγωνιστικότητα της γερμανικής οικονομίας εξαρτάται αποφασιστικά από τους εργαζόμενους με προσόντα... Οι ελλείψεις σε ειδικευμένο προσωπικό, που ήδη υπάρχουν, δεν είναι ένα κυκλικό φαινόμενο που μπορεί να διορθωθεί μόνο του, αλλά πλατιά δομικό. Η δημογραφική αλλαγή σημαίνει ότι ο αριθμός των ανθρώπων σε ηλικία κατάλληλη για εργασία (20 μέχρι 65 ετών) μέχρι το 2030 θα συρρικνωθεί κατά οκτώ εκατομμύρια, από περίπου πενήντα εκατομμύρια σήμερα. Για τον ίδιο λόγο, χωρίς κατάλληλα προληπτικά μέτρα, το έλλειμμα σε ειδικευμένους εργαζόμενους μέχρι το 2035 θα αυξηθεί κατά τέσσερα περίπου εκατομμύρια, ελαφρώς λιγότερο κατά δύο εκατομμύρια από αυτούς που θα έχουν πανεπιστημιακό δίπλωμα. Τον Απρίλη του 2013 υπήρξε ήδη μία υστέρηση

118.600 ειδικευμένων εργαζομένων στα αυτοαποκαλούμενα πεδία STEM (επιστήμη, τεχνολογία, μηχανικοί, μαθηματικά) (...) Είναι επομένως θετικό ότι με την ενθάρρυνση από την επιχειρηματική κοινότητα η γερμανική αγορά εργασίας έχει ανοίξει τα τελευταία χρόνια περισσότερο στη στοχευμένη μετανάστευση ειδικευμένου προσωπικού από άλλες χώρες και έτσι η Γερμανία έχει γίνει πιο ελκυστικός τόπος εργασίας ειδικευμένων εργαζόμενων που χρειαζόμαστε από τον υπόλοιπο κόσμο».

Οι Γερμανοί καπιταλιστές δεν θέλουν μετανάστες μόνο από την ΕΕ, αφού «υπάρχει ακόμα χώρος για βελτιώσεις σε όρους μετανάστευσης από χώρες εκτός ΕΕ: θα έπρεπε επομένως να εργαστούμε πιο ενεργά για τους ανθρώπους με προσόντα από αυτές τις χώρες ώστε να αναπτύξουν ενδιαφέρον να εργαστούν στη Γερμανία και να το αποφασίσουν».

Σε σχετικά πρόσφατο δημοσίευμα της Deutsche Welle (2/6/15, βλ. <http://www.dw.com/en/germany-is-desperately-seeking-caregivers/a-18491213>) αναφέρεται ότι η Γερμανία αναζητά απελπισμένα εξειδικευμένο προσωπικό για την περίθαλψη: «Ο τομέας της περίθαλψης στην Γερμανία είναι γνωστός για τη σοβαρή έλλειψη σε ειδικευμένους εργάτες. Περίπου τα δύο τρίτα των εγκαταστάσεων περίθαλψης είναι υποστελεχωμένα. Κατά μέσον όρο 4.3 περισσότεροι νοσηλευτές ανά κατοικία θα μπορούσαν να απασχοληθούν αποκαλύπτει μελέτη που έγινε από το Γερμανικό Κέντρο Ευρωπαϊκών Οικονομικών Ερευνών (ZEW)». Το άρθρο συνεχίζει επισημαίνοντας τα προβλήματα για την κάλυψη των κενών θέσεων: μόνο το 16% από τους 600 εργοδότες που έδωσαν συνεντεύξεις έχει προσλάβει εργαζόμενους από ξένες χώρες, λόγω των πολλών νομικών κωλυμάτων και δυσκολιών στην αναγνώριση των ξένων προσόντων και πιστοποιητικών, αν και θα προτιμούσαν ξένους εργαζόμενους που έχει αποδειχτεί ότι εργάζονται πιο σκληρά από τους Γερμανούς.

Γόρδιος δεσμός οι πιστοποιήσεις

Εκεί που κολλάει η εισαγωγή εξειδικευμένων εργαζόμενων από το εξωτερικό είναι η πιστοποίηση των προσόντων τους. Υπάρχει ολόκληρη διαδικασία που συνοπτικά, όπως περιγράφεται από το Ομοσπονδιακό Γραφείο Προσφύγων και Μετανάστευσης (βλ. <http://www.bamf.de/EN/Willkommen/ArbeitBeruf/Anerkennung/Anerkennungsverfahren/aner kennungsverfahren-node.html>), έχει ως εξής. Ο ενδιαφερόμενος υποβάλλει αίτηση σε ποιον εργασιακό τομέα θέλει να πιστοποιήσει τα προσόντα του. Τα χαρτιά που θα υποβάλει μαζί με την αίτηση ελέγχονται από την αρμόδια διεύθυνση, ώστε να εξακριβωθεί αν υπάρχουν σημαντικές διαφορές στα επαγγελματικά προσόντα και την επαγγελματική εμπειρία που αποκτήθηκαν έξω από την Γερμανία με τα αντίστοιχα που αποκτούνται εντός Γερμανίας. Αυτή η διαδικασία διαρκεί ένα τρίμηνο, μετά από το οποίο είτε επικυρώνεται η επαγγελματική επάρκεια του ενδιαφερόμενου είτε του γνωστοποιείται ότι χρειάζεται περαιτέρω κατάρτιση. Ο ενδιαφερόμενος θα πρέπει να πληρώσει για την αίτηση, δεν είναι δωρεάν.

Μήπως οι πρόσφυγες που καταφτάνουν στις ευρωπαϊκές χώρες κουβαλάνε μαζί τους τα διπλώματα και... συστατικές επιστολές από τους εργοδότες τους; Πολύ αμφιβάλλουμε. Γι' αυτό το λόγο, αν και μέσα στους πρόσφυγες αυτούς υπάρχουν σίγουρα και κάποιοι πιο ειδικευμένοι, αφού από τη Συρία μετανάστευσαν και πολλά μικροαστικά στρώματα, **η πιστοποίηση των προσόντων τους (πέραν του γεγονότος ότι δεν ξέρουν τα γερμανικά) θα αποτελέσει ένα γόρδιο δεσμό για όσους επιχειρήσουν να αναζητήσουν μια θέση στην αγορά ειδικευμένης εργασίας που δεν έχει ακόμα κορεστεί.**

Απειλή μελλοντικών απελάσεων

Γι' αυτό το λόγο, οι πρόσφυγες αυτοί, που τώρα τους δέχονται με το σταγονόμετρο, μπορεί να απελαθούν αύριο, όπως ακριβώς ειπώθηκε ότι μπορεί να γίνει για τα παιδιά των σύριων προσφύγων στη Βρετανία, που φέρεται να αποδέχεται 20 χιλιάδες πρόσφυγες από τη Συρία (η Βρετανία εξαιρείται από τις ποσοστώσεις της πρότασης της Κομισιόν). Αν και ο βρετανός πρωθυπουργός Ντέιβιντ Κάμερον ισχυρίστηκε ότι θα γίνουν δεκτά και τα ανήλικα παιδιά και τα ορφανά, στη συνέχεια, όπως αποκαλύπτει η βρετανική εφημερίδα Independent (<http://www.independent.co.uk/news/uk/home-news/syrian-child-refugees-to-be-deported-at-age-18-10490273.html>), πολλά από τα παιδιά αυτά μπορεί και να απελαθούν, αφού η βρετανική πρόταση είναι να δοθεί άδεια παραμονής στη Βρετανία μόνο για πέντε χρόνια! Μετά τα πέντε χρόνια θα πρέπει να γίνει νέα αίτηση που κανείς δεν ξέρει αν θα γίνει αποδεκτή, ειδικά αν η κατάσταση στη Συρία έχει σταθεροποιηθεί σχετικά και χαρακτηριστεί και αυτή «ασφαλής» χώρα.

Τουρκία

Αγρία καταστολή των Κούρδων

Ο νέος κύκλος του αίματος, που άνοιξε πριν από περίπου δύο μήνες με την επανάληψη των συγκρούσεων μεταξύ του τουρκικού στρατού και των μαχητών του Κόμματος Εργατών του Κουρδιστάν (PKK), δε φαίνεται να κλείνει σύντομα. Η κατάσταση γίνεται όλο και πιο εκρηκτική στις κουρδικές περιοχές της νοτιανατολικής Τουρκίας, ενώ οι Γκρίζοι Λύκοι και άλλες εθνικιστικές ομάδες και πολιτικές δυνάμεις έχουν βγει στο προσκήνιο, σπέρνοντας το εθνικιστικό δηλητήριο και υποδαυλίζουν την εθνικιστική πόλωση και το διχασμό στην κοινωνία.

Σε πολλές πόλεις της νοτιοανατολικής Τουρκίας με μεγάλο κουρδικό πληθυσμό το κλίμα είναι πολεμικό. Από τότε που ξεκίνησε ο νέος γύρος των εχθροπραξιών, ένοπλα μέλη της YDG-H, μιας φιλο-PKK νεολαιίστικης οργάνωσης, επιχειρούν να θέσουν υπό τον έλεγχό τους το κέντρο κουρδικών πόλεων, στήνοντας ένοπλα σημεία ελέγχου και σκάβοντας χαρακώματα για να αντιμετωπίσουν την αστυνομία, με αποτέλεσμα να ξεσπούν σφοδρές συγκρούσεις με τους ένοπλους της YDG-H όταν η αστυνομία επιχειρεί να ξανακερδίσει τον έλεγχο στα σημεία αυτά εισβάλλοντας με θωρακισμένα κονβόι. Επίσης, κούρδοι τοπικοί πολιτικοί παράγοντες έχουν κηρύξει «αυτονομία» σε τουλάχιστον 15 διαφορετικές περιοχές, ενθαρρύνοντας τοπικές πολιτοφυλακές να αστυνομεύουν περιοχές μέσα σε αγροτικούς δήμους.

Η ένταση κλιμακώνεται ακόμη περισσότερο μετά την απόφαση της τουρκικής κυβέρνησης να απαντήσει στις τελευταίες επιθέσεις του PKK, που προκάλεσαν το θάνατο 30 στρατιωτών, αναπτύσσοντας 5.000 αστυνομικούς και στρατιώτες στις 20 πιο ανυπότακτες και ήδη αστυνοκρατούμενες φιλο-PKK πόλεις. Γεγονός που μπορεί να προκαλέσει ακόμη μεγαλύτερη έκρηξη βίας και να μετατρέψει τις πόλεις αυτές (και όχι μόνο) σε πολεμικά μέτωπα.

Λίγες μέρες νωρίτερα, είχαν αναπτυχθεί στην ήδη εμπόλεμη πόλη Cizre πάνω από 5.000 στρατιώτες και αστυνομικοί, οι οποίοι, αφού περικύκλωσαν την πόλη κλείνοντας όλους τους δρόμους και διέκοψαν όλες τις επικοινωνίες, εξαπέλυσαν μαζική επιχείρηση για τη σύλληψη μελών της YDG-H κάνοντας έρευνες από σπίτι σε σπίτι. Κατά τις τελευταίες συγκρούσεις μεταξύ των ένοπλων της YDG-H και των δυνάμεων καταστολής έχουν σκοτωθεί μέχρι στιγμής τουλάχιστον τρεις πολίτες, μεταξύ των οποίων ένα δεκατρίαχρονο κορίτσι.

Σύμφωνα με ρεπορτάζ της βρετανικής εφημερίδας «Guardian» (8/9/15), ο τουρκικός στρατός χρησιμοποιεί ένα νέο όπλο για την καταστολή της εξέγερσης του κουρδικού λαού. Το όπλο αυτό είναι οι ελεύθεροι σκοπευτές, που στήνονται σε ταράτσες κα-

τοικιών και χτυπούν στοχευμένα. Το δρόμο για τη χρήση ελεύθερων σκοπευτών άνοιξε απόφαση της τουρκικής βουλής, η οποία έσπευσε μόλις ξεκίνησε ο νέος γύρος του πολέμου με το PKK να περάσει ένα νόμο που δίνει το δικαίωμα στις δυνάμεις καταστολής να χρησιμοποιούν πραγματικά πυρά για να διαλύσουν διαδηλωτές, επικαλούμενη την εκτίμηση της αστυνομίας ότι δεν αρκούν πλέον τα δακρυγόνα και τα άλλα μη φονικά μέσα που χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό εναντίον των Κούρδων.

Με αφορμή τις τελευταίες επιθέσεις του PKK στις 6 και 8 Σεπτέμβρη εναντίον στρατιωτικών οχημάτων με αυτοσχέδιους εκρηκτικούς μηχανισμούς σε δρόμους, που είχαν ως αποτέλεσμα το θάνατο 30 στρατιωτών, ο τουρκικός στρατός προχώρησε στις 8 Σεπτέμβρη σε χερσαία επέμβαση εναντίον του PKK στο βόρειο Ιράκ, για πρώτη φορά από το 2011, η οποία χαρακτηρίζεται ως «βραχυπρόθεσμη εκκαθαριστική επιχείρηση». Παράλληλα, σφυροκοπούνται ανελέητα στρατόπεδα, αποθήκες όπλων και πολεμοφοδίων και θέσεις ανταρτών του PKK στο βόρειο Ιράκ από δεκάδες πολεμικά αεροσκάφη.

Τον περασμένο Ιούλη, μετά από μια πολύνεκρη επίθεση του Ισλαμικού Κράτους στην κουρδική συνοριακή πόλη Σορούς, η Τουρκία συμφώνησε με τις ΗΠΑ για περισσότερο ενεργή συμμετοχή στον πόλεμο κατά του ISIS και επέτρεψε τη χρήση του τουρκικού εδάφους από τα αμερικάνικα αεροσκάφη που συμμετέχουν στους βομβαρδισμούς σε Ιράκ και Συρία. Παρολαυτά, ο κύριος στόχος της Τουρκίας ήταν και παραμένει το PKK, για το οποίο ο Ερντογάν έχει δηλώσει ότι το θεωρεί μεγαλύτερη απειλή για την Τουρκία από το ISIS.

Οι αντίπαλοι του κατηγορούν τον τούρκο πρόεδρο ότι ξεκίνησε το νέο γύρο του πολέμου εναντίον του PKK, μετά από σχεδόν τρία χρόνια εκεχειρίας και διαπραγματεύσεων για την επίτευξη συμφωνίας, για εκλογικούς λόγους. Τον κατηγορούν ότι στόχος του είναι να συγκεντρώσει ψήφους εθνικιστών για το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης και να δυσφημίσει το κουρδικό Κόμμα της Δημοκρατίας των Λαών, τα εκλογικά κέρδη του οποίου στις βουλευτικές εκλογές του Ιούνη στέρρησαν από το κόμμα του Ερντογάν την κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Προφανώς, το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης επιδιώκει να εκμεταλλευτεί πολιτικά την κατάσταση. Όμως το κύριο πίσω από το νέο γύρο του πολέμου δεν μπορεί να είναι οι εκλογικές σκοπιμότητες. Το κύριο είναι -και σ' αυτό υπάρχει σύμπνοια όλου του αστικού πολιτικού τόξου- η αποδυνάμωση του PKK και η απόσβεση του κινδύνου ενίσχυσης των αποσχιστικών τάσεων στο τουρκικό Κουρδιστάν

στα νέα δεδομένα που δημιουργεί ο πόλεμος στο Ιράκ και στη Συρία. Και τα δεδομένα αυτά είναι η αναβάθμιση του ρόλου της κουρδικής πολιτοφυλακής των Πεσεμεργκά και πολύ περισσότερο της συριακής κουρδικής πολιτοφυλακής Λαϊκής Προστασίας με τις νικηφόρες μάχες που έχουν δώσει στο βόρειο Ιράκ και στη Συρία εναντίον του ISIS, ενώ συνεχίζουν να αποτελούν την πιο αξιόμαχη δύναμη εναντίον του Ισλαμικού Κράτους στις περιοχές τους. Και κοντά σ' αυτές, η ενίσχυση του PKK, οι μαχητές του οποίου έχουν πολεμήσει με τους Πεσεμεργκά και την πολιτοφυλακή Λαϊκής Προστασίας εναντίον του ISIS σε Ιράκ και Συρία. Η ευρύτατη αυτονομία, που ισοδυναμεί με ανεξαρτησία του ιρακινού Κουρδιστάν, και η ντε φάκτο αυτονομία των κουρδικών περιοχών της Συρίας, που βρίσκονται υπό τον έλεγχο της πολιτοφυλακής Λαϊκής Προστασίας, αποτελούν στόχους του τουρκικού καθεστώτος.

Αίγυπτος

Νέος αντιτρομοκρατικός-φίμωτρο

Τη σιωπή του τρόμου, με πρόσχημα τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», επιχειρεί να επιβάλλει στην αιγυπτιακή κοινωνία η στρατιωτική χούντα, ενισχύοντας το οπλοστάσιό της με ένα νέο «αντιτρομοκρατικό» νόμο (θεσπίστηκε τον περασμένο μήνα), ο οποίος ταυτόχρονα εξασφαλίζει ευρύτατη ασυλία από ποινικές δίωξεις στους μηχανισμούς και τις δυνάμεις καταστολής που θα τον εφαρμόζουν.

Ο νόμος αυτός προβλέπει τη συγκρότηση μόνιμων ειδικών δικαστηρίων για τους κατηγορούμενους για εγκλήματα «τρομοκρατίας», οι δίκες των οποίων και οι τελικές καταδικαστικές αποφάσεις θα επισπεύδονται για να λειτουργούν αποτρεπτικά. Ωστόσο, το εύρος του όρου «τρομοκρατική ενέργεια», όπως ορίζεται από το νόμο, είναι πολύ μεγάλο, καθώς περιλαμβάνει «τη διατάραξη της δημόσιας τάξης και κοινωνικής ειρήνης», την «πρόκληση βλάβης στην εθνική ενότητα και εθνική οικονομία», τη «διατάραξη της λειτουργίας δημόσιων υπηρεσιών και κρατικών εγκαταστάσεων, βασικών υποδομών και οδικών δικτύων της χώρας» και την «παρεμπόδιση εφαρμογής των διατάξεων του συντάγματος και των εθνικών νόμων». Με δυο λόγια, οποιαδήποτε μορφή κοινωνικής και πολιτικής διαμαρτυρίας, κινητοποίησης ή διεκδίκησης μπορεί να χαρακτηριστεί «τρομοκρατική πράξη» και οι συμμετέχοντες να τιμωρηθούν με πολύχρονες ποινές φυλάκισης.

Ενδεικτικά, η δημιουργία ή η καθοδήγηση μιας ομάδας που χαρακτηρίζεται ως «τρομοκρατική οντότητα» από την κυβέρνηση τιμωρείται με θανατική ποινή ή ισόβια κάθειρξη. Η συμμετοχή σε μια τέτοια ομάδα τιμωρείται με δέκα χρόνια κάθειρξη. Η χρηματοδότηση «τρομοκρατικών ομάδων» τιμωρείται με ισόβια. Η υποκίνηση βίας, που περιλαμβάνει «την προώθηση ιδεών που καλούν σε βία» καθώς και η δημιουργία ή η χρήση ιστοσελίδων που διαδίδουν τέτοιες ιδέες τιμωρούνται με ποινή κάθειρξης 5-7 χρόνια.

Επίσης, ο νέος αντιτρομοκρατικός νόμος με την απειλή τεράστιων προστίμων επιβάλλει αυστηρή λογοκρισία στον Τύπο. Συγκεκριμένα, προβλέπει την επιβολή προστίμου από 25.500 δολάρια μέχρι 64.000 δολάρια σε οποιονδήποτε δημοσιογράφο διαφοροποιείται από τις επίσημες κυβερνητικές ανακοινώσεις δημοσιεύοντας ή διαδίδοντας «ψευδείς» ειδήσεις για «τρομοκρατικές» επιθέσεις ή στρατιωτικές επιχειρήσεις εναντίον των ανταρτών στο Σινά. Με τον τρόπο αυτό η στρατιωτική χούντα επιχειρεί να αποκρύψει τις πραγματικές απώλειες του στρατού και της αστυνομίας, που ανέρχονται σε εκατοντάδες, καθώς και του άμαχου πληθυσμού, αλλά και την αποτυχία καταστολής της εξέγερσης στο Σινά, η οποία όχι μόνο δεν έχει υποχωρήσει αλλά έχει επεκτείνει τις επιθέσεις της σε πολλά σημεία της χώρας, ακόμη και μέσα στο Κάιρο. Για τον ίδιο λόγο έχει απαγορευτεί η πρόσβαση δημοσιογράφων στις περιοχές του Σινά όπου γίνονται οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του στρατού.

Μετά τις τελευταίες πολύνεκρες επιθέσεις του PKK εναντίον τούρκων στρατιωτών, άδραξαν την ευκαιρία να βγουν στο προσκήνιο οι Γκρίζοι Λύκοι και οι πιο ακραίες εθνικιστικές πολιτικές δυνάμεις, οργανώνοντας διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις, κυρίως της δυτικής Τουρκίας, επιθέσεις και εμπρησμούς σε κτίρια και γραφεία του κουρδικού Κόμματος της Δημοκρατίας των Λαών, επιθέσεις εναντίον Κούρδων σε εργασιακούς χώρους και κούρδων εποχιακών εργατών και σε αντικυβερνητικές εφημερίδες. Σ' αυτή τη φάση, η συμμετοχή στις διαδηλώσεις και στις επιθέσεις αυτές είναι μικρή (μερικές εκατοντάδες μέχρι δύο χιλιάδες στην Αγκυρά), ωστόσο δεν αποκλείεται οι διαδηλώσεις αυτές να γίνουν μαζικότερες, γιατί ο τουρκικός εθνικισμός, που είναι στοιχείο της ιδεολογίας όλων των αστικών πολιτικών κομμάτων, δεν είναι δύσκολο, με την κατάλληλη προπαγάνδα, να προκαλέσει εθνικιστική πόλωση και διχασμό στην κοινωνία.

στο ψαχνό

Καφεδάκια

«Έχεις χρόνο αύριο να έρθω στην Κουμουνδούρου για καφέ;». Η προσχεδιασμένη ατάκα του Βαγγέλα προς τον Τσίπρα ήταν όλα τα λεφτά στο «ντιμπέι» της περασμένης Τετάρτης. Επειδή ήταν προσχεδιασμένη. Και επειδή ο Τσίπρας την αντιπαρήλθε χωρίς απάντηση και χωρίς μεταγενέστερο σχόλιο επί της ουσίας.

Ο Βαγγέλας προσπάθησε να παρουσιάσει με τρόπο καθημερινό και οικείο το προεκλογικό μότο της ΝΔ: μπορεί ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ να έκαναν μεγάλη ζημιά στη χώρα, αλλά αν θέλουμε να σώσουμε ό,τι μπορεί να σωθεί, αυτό μόνο όλοι μαζί μπορούμε να το κάνουμε. Ασε που ο Τσίπρας ξέρει τις «ουρές» της συμφωνίας και επομένως η συμμετοχή του θα είναι αναμφισβήτητη χρήσιμη, αν όχι αναγκαία.

Κι ο Τσίπρας απέφυγε την κουβέντα, γιατί το προεκλογικό μότο του ΣΥΡΙΖΑ λέει το αντίθετο: μόνο ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να εφαρμόσει τη συμφωνία. Και για να γίνει αυτό, θα πρέπει να έχει αυτοδυναμία ή, αν δεν έχει αυτοδυναμία και δεν του φτάνει ο Καμμένος, να συνεργαστεί με Φώφη και Θεοδωράκη, όχι όμως με τον Βαγγέλα, γιατί αυτός εκπροσωπεί το παλιό.

Το κοινό και στις δυο προεκλογικές πλατφόρμες είναι η συμφωνία, το Μνημόνιο-3. Το είπε και ο Γιούνκερ: αυτή τη φορά κοιτάξτε να σοβαρευτείτε και να εφαρμόσετε κατά γράμμα όσα συμφωνήσαμε, γιατί δεν υπάρχει διάθεση για παιχνίδια. Όλοι συμφωνούν ότι θα εφαρμόσουν κατά γράμμα όσα ψήφισαν όλοι μαζί στη Βουλή το πρωί της 14ης Αυγούστου. Μετά... βαρούν τα προεκλογικά όργανα. Οι μικροί (Φώφη και Σταύρος) δηλώνουν διαθέσιμοι και μαλώνουν τους μεγάλους που δεν τα βρίσκουν. Οι μεγάλοι τάχαμου τσακώνονται. Ο Αλέξης δεν παίζει τον Βαγγέλα, αλλά αυτός δεν του κρατάει κακία. Ζήτησε συγνώμη για το «ψευτράκος» και τον καλεί να πιουν μαζί τον καφέ της συμφιλίωσης, στην έδρα του Αλέξη, για να του δείξει πόσο ανεξίκακος είναι. Ο Αλέξης, όμως, επιμένει, γιατί έτσι και φορτώσει την προεκλογική του ατζέντα με το ενδεχόμενο του «μεγάλου συνασπισμού», κινδυνεύει να δει τη μισοάδεια εκλογική του δεξαμενή να μη γεμίζει ποτέ.

Οι βαρόνοι των μίντια επιμένουν: «μεγάλος συνασπισμός» και τα σκυλιά δεμένα. Γιατί αν ο πρώτος φτιάξει κυβέρνηση μόνο με τους μικρούς και ο δεύτερος μείνει στην αντιπολίτευση, φοβούνται πως θα λειτουργήσει το σύνδρομο της πολιτικής επιβίωσης και ο δεύτερος θ' αρχίσει τ' αντιπολιτευτικά τσαλιμάκια, που μπορεί να οδηγήσουν σε εμπλοκές και νέο φούντωμα της πολιτικής κρίσης.

Βέβαια, τον τελικό λόγο θα τον πει ο «κυρίαρχος λαός». Αυτός που είναι τόσο κυρίαρχος ώστε να μην τον λογαριάζουν καθόλου στην προεκλογική ατζέντα, να μην περιλαμβάνουν σ' αυτή οτιδήποτε που τον αφορά. Τον λογαριάζουν μόνο σαν σερβιτόρο στα καφεδάκια τους. Γιατί τι άλλο είναι ο ψηφοφόρος ΑΥΤΩΝ των εκλογών εκτός από σερβιτόρο των αστικών κομμάτων; Όσοι επιλέξουν να προσέλθουν στις κάλπες και να ψηφίσουν θα ρυθμίσουν τους κομματικούς συσχετισμούς από τους οποίους θα βγει η κυβέρνηση που θα εφαρμόσει το Μνημόνιο-3 και η αντιπολίτευση που θα της κρατάει το «ίσο» με ανούσιες καταγγελιούλες.

Η ΑΠΟΧΗ είναι αναμφισβήτητη στάση στοιχειώδους πολιτικής αξιοπρέπειας. Αν όμως μείνουμε μόνο στην ηθική πλευρά, θα κάνουμε ένα μετέωρο βήμα. Το πόδι πρέπει να πατήσει γερά στο ταξικό έδαφος, «φορτώνοντας» την ΑΠΟΧΗ με τη δέσμευση ν' αγωνιστούμε για την ΠΟΛΙΤΙΚΗ ταξική ανασυγκρότηση. Εξω από το σύστημά τους και σε πλήρη ρήξη με τους πολιτικούς του υπηρέτες.

Το ανορθόγραφο αυτοσχέδιο πλακάτ, πάνω σ' ένα κομμάτι από χαρτόκουτο, δείχνει ότι πράγματι το έγραψε το κοριτσάκι, προφανώς με την ενθάρρυνση των γονιών του. Τέτοια πλακάτ εμφανίστηκαν πολλά στις φωτογραφίες που έρχονται από την άφιξη των πρώτων προσφύγων στη Γερμανία: «Σ' ευχαριστούμε Γερμανία», «Γερμανία σ' αγαπάμε». Και βέβαια, ο γερμανικός ιμπεριαλισμός φροντίζει αυτές οι φωτογραφίες να διαδίδονται σε όλο τον κόσμο. Η Γερμανία είναι ο «καλός». Οι «κακοί» είναι οι συνοριοφύλακές της: η Ελλάδα και η Ουγγαρία. Οι χώρες που καθυστερούν τους πρόσφυγες προκειμένου να τους φακελώσουν αναλυτικά, ώστε η Γερμανία να έχει στη διάθεσή της τους φακέλους. Εκτός από το ανθρωπιστικό δράμα, έχουμε κι ένα πολιτικό δράμα, προάγγελου του επόμενου ανθρωπιστικού δράματος, αυτού που θ' αντιμετωπίσουν οι πρόσφυγες στη Γερμανία, στο όχι και τόσο μακρινό μέλλον.

KONTRES

Προπαντός αρχές (1)

«Η Επιτροπή συγκρότησης των ψηφοδελτίων των εκλογών της 20ής Σεπτεμβρίου μετά από 2 συνεδριάσεις, αποφάσισε να εισηγηθεί στην ΚΕ να μην συμπεριληφθεί σε εκλογίμη θέση στο ψηφοδέλτιο Αττικής ο σ. Αλέξης Μητρόπουλος. Μέχρι την πλήρη εκκαθάριση όσων θεμάτων βρίσκονται σε εκκρεμότητα και τον αφορούν, η εισήγηση προς την ΚΕ περιλαμβάνει την δυνατότητα να τοποθετηθεί στην τελευταία θέση εφόσον και ο ίδιος το επιθυμεί».

Μιλάμε για απόφαση στηριγμένη σε... αρχές. Ο Μητρόπουλος, βουλευτής έως τώρα και α' αντιπρόεδρος της απελθούσας Βουλής, που διευκόλυνε τη διαδικασία ψήφισης του Μνημονίου-3 και των εφαρμοστικών του νόμων, μπορεί να είναι υποψήφιος, αλλά όχι σε εκλογίμη θέση! Όλος ο κόσμος ξέρει πως από άποψη πολιτικού ήθους όλοι οι υποψήφιοι ενός κόμματος θεωρούνται ισότιμοι. Ανεπίληπτοι. Οι συριζαίοι μας δίδαξαν ότι υπάρχουν δυο κατηγορίες πολιτικού ήθους: ηθικός και ηθικός με ερωτηματικό!

Αλλά κι ο Μητρόπουλος... ταμάρ με το (τελευταίο σε μια μακρά σειρά) κόμμα του. Πρώτα διατυμπάνισε ότι ήταν, είναι και θα παραμείνει ΣΥΡΙΖΑ. Μετά, για να δείξει πως δεν τον ενδιαφέρει η βουλευτική έδρα, δήλωσε ότι του αρκεί να είναι υποψήφιος ακόμα και στον πάτο της λίστας. Όταν οι συριζαίοι έκαναν δεκτή την πρότασή του, απαντώντας με κουτοπονηριά στην κουτοπονηριά, αρνήθηκε να δεχτεί, κατήγγειλε... «σταλινική τρομοκρατία», μίλησε για «μακελάρηδες του μνημονίου» και κάλεσε τον κόσμο να ψηφίσει Περισσό, λέγοντας ότι «δεν υπάρχει εντιμότερη ψήφος από εκείνη προς το ΚΚΕ», χωρίς να παραλείψει να χαρακτηρίσει την

αποχή «υψηλής συνειδητότητας στάση»!

Προπαντός αρχές (2)

Δεν πάνε, βέβαια, πίσω οι αποχωρήσαντες από τον ΣΥΡΙΖΑ. Δείτε την περίπτωση Γλέζου. Πρώτα κατήγγειλε τους Λαφαζανικούς για τη θέση τους κατά του ευρώ και ανακοίνωσε πως θα καλέσει το λαό να ψηφίσει Περισσό. Αμέσως μετά μπήκε στα παζάρια μαζί τους. Το σημείωμα αυτό γράφεται σε στιγμή που το παζάρι δεν έχει καταλήξει. Το πρώτο της Δευτέρας, ο Στρατούλης έλεγε σε ραδιοφωνική εμφάνισή του, ότι οι συζητήσεις με τον Γλέζο συνεχίζονται και ότι η ΛΑΕ τον αφήνει να επιλέξει αυτός όποια θέση θέλει στα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ! Αρα, όλο το παζάρι γινόταν για τη θέση που θα εξασφάλιζε ο Γλέζος.

Και καλά ο Γλέζος. Αυτός εδώ και δεκαετίες εμπορεύεται μια αντιστασιακή πράξη που έκανε στα νιάτα του. Περιπλανιέται από κόμμα σε κόμμα, φτάνει κάθε φορά να εξασφαλίζει όχι μόνο ένα πόστο (βουλευτής, ευρωβουλευτής), αλλά και προβολή του ως εξέχουσας προσωπικότητας. Οι Λαφαζανικοί, όμως, που μπήκαν σ' αυτό το επαίσχυντο παζάρι, για ποιες αρχές μπορούν να μιλούν;

Δηλώσεις μετανοίας

Τέσσερις βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, πάντως, που είχαν ψηφίσει «παρών» στο Μνημόνιο, οι Χ. Καραγιαννίδης, Β. Λέβα, Α. Καββαδία και Β. Κατριβάνου, θα είναι και πάλι υποψήφιοι με τον ΣΥΡΙΖΑ. Όπως έλεγαν στελέχη της επιτροπής ψηφοδελτίων του ΣΥΡΙΖΑ, έδωσαν στο κόμμα τη διαβεβαίωση ότι θα ψηφίσουν θετικά στις κρίσιμες ψηφοφορίες. Δεν ψήφισαν μεν το

Ρούμπος

Πρωταθλητής στις κωλοτούμπες ο Τσίπρας, συνειδητοποιεί τώρα ότι σημασία δεν έχει μόνο η κωλοτούμπα, αλλά και ο σωστός χρόνος εκτέλεσής της. Ετσι, καθώς αυτός έκανε τη μια κωλοτούμπα μετά την άλλη, διολισθαίνοντας από το «μόνο αυτοδυναμία» στο «μόνο με τους ΑΝΕΛ» και μετά στο «και με το ΠΑΣΟΚ αν η Φώφη πετάξει τα βαρίδια», για να καταλήξει (:) στο «κυβέρνηση συνεργασίας, αλλά όχι με τη ΝΔ», ο Βαγγέλας είχε γράψει ρούμπο, μένοντας από την αρχή σταθερός στο «κυβέρνηση συνεργασίας και με τον ΣΥΡΙΖΑ». Προβλέποντας μάλιστα ότι ο Τσίπρας θα έλεγε «πώς να συνεργαστώ μ' αυτούς που με βρίζουν;», έσπευσε να του ζητήσει δημόσια συγνώμη για το «ψευτράκος», αποδεικνύοντας τελικά πως ο Καραχάλιος και οι υπόλοιποι του προπαγανδιστικού επιτελείου της Συγγρού είναι ένα βήμα μπροστά από το προπαγανδιστικό επιτελείο της Κουμουνδούρου, που δε συνειδητοποίησε έγκαιρα ότι δεν υπάρχει πλέον ο αντιμνημονιακός αέρας για να φουσκώσει τα πανιά του ΣΥΡΙΖΑ και να τον οδηγήσει στον εκλογικό θρίαμβο, χωρίς να χρειαστεί να τραβήξουν κουπί τα στελέχη του.

Το επιχείρημα «αυτοί μας βρίζουν, πώς να συνεργαστούμε;» είναι ένα καθαρά αμυντικό επιχείρημα που δεν πείθει. Γιατί ο κόσμος ξέρει πως και με τον Καμμένο αλληλοβρίζονταν, αλλά συνεργάστηκαν. Εμείς τι κρατάμε; Την έμμεση ομολογία του ΣΥΡΙΖΑ, ότι με τη ΝΔ τους χωρίζει μόνο το... βρίσιμο. Ε, αυτό εύκολα ξεχνιέται. Οι παρεξηγήσεις είναι για να λύνονται. Ειδικά όταν πρόκειται για το καλό της χώρας και του λαού...

Μνημόνιο-3, όμως θα ψηφίσουν τους εφαρμοστικούς του νόμους! Αυτό το επιβεβαίωσε εμμέσως ο Τσίπρας στη συνέντευξη στη ΔΕΘ, δηλώνοντας πως «είναι απολύτως σαφές ότι όσοι είναι στις λίστες δεσμεύονται από τις αποφάσεις που θα λάβει το κόμμα στις κρίσιμες ψηφοφορίες που θα λάβουν χώρα».

Δεν ξέρουμε τι θα γίνει στο μέλλον (μπορεί να καταψηφίσουν και πάλι ή μάλλον να απόσχουν από την ψηφοφορία), όπως έχει γίνει και με βουλευτές προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων, σε συνθήκες κρίσης. Αυτό που σημειώνουμε τώρα είναι πως αυτοί οι τύποι έσπευσαν να καταθέσουν δηλώσεις μετανοίας στο κομματικό ιερατείο, προκειμένου όχι να σώσουν τη ζωή τους ή να ησυχάσουν από φρικτά βασανιστήρια, αλλά για να ξαναγίνουν βουλευτές. Και θέλουν να λέγονται αριστεροί! Φυσικά, θα βρουν δεκάδες ψευτοεπιχειρήματα για να δικαιολογήσουν τη στάση τους, όμως τη λέξη «αριστερός» ας μην την ξαναπιάσουν στο στόμα τους.

Χαλκεία;

Ο Καμμένος έκανε αυτό που ξέρει να κάνει. Εστησε ένα σενάριο συνωμοσίας, που μοιάζει αληθοφανές, αλλά ουδείς μπορεί ν' αποδείξει ότι είναι αληθινό. Κατήγγειλε την Κωνσταντοπούλου ότι «πήρε τη δικογραφία για τα εξοπλιστικά στις 21 Ιανουαρίου και αυτή δεν έφτασε ποτέ στην Ολομέλεια». Όταν ρωτήθηκε αν αυτό έγινε σκόπιμα από την απερχόμενη πρόεδρο της Βουλής, απάντησε σαν... Καμμένος: «Δεν ξέρω αν είχε σκοπιμότητα. Πάντως, το ότι ο πατέρας της εν συνεχεία εμφανίστηκε ως δικηγόρος στην υπόθεση των υποβρυχίων, με ενοχλεί πάρα πολύ»...

Η Κωνσταντοπούλου αντεπιτέθηκε με συνέντευξη Τύπου εντός λίγων ωρών, χρησιμοποιώντας τη θεσμική ιδιότητα της προέδρου της Βουλής, αλλά τα κύρια βέλη της τα έστρεψε κατά του Τσίπρα και ιδίως κατά του Παππά, καταγγέλλοντάς τον ότι οργανώνει «απόπειρα αποδόμησης και σπίλωσής της», διότι η επίθεση εναντίον της ξεκίνησε από την ιστοσελίδα κάποιου Μπεκιάρη, που συνδέεται με τον Παππά και τον Τσίπρα και από τα ΜΜΕ του Κουρή.

Επί της ουσίας, εμάς η Κωνσταντοπούλου δεν μας έπεισε, επικαλούμενη απλώς τι έχει κάνει στο παρελθόν για τα σκάνδαλα. Τη συγκεκριμένη δικογραφία όντως δεν την προώθησε. Αυτό, όμως, μπορεί να έγινε στο πλαίσιο της τακτικής του ΣΥΡΙΖΑ να μην ανοίγει θέματα σκανδάλων. Μπορεί, δηλαδή, η Κωνσταντοπούλου να ήταν σε συνεννόηση με τον Τσίπρα, που τώρα τη «δίνει» εν ψυχρώ. Πώς να παραδεχτεί, όμως, κάτι τέτοιο;

Παιδική χαρά

Με μέσα παιδικής χαράς εξακολουθούν να δημαγωγούν τα στελέχη που ο ΣΥΡΙΖΑ άφησε στην υπηρεσιακή κυβέρνηση. Ξαν τον αναπληρωτή υπουργό Οικονομικών Αλεξιάδη, που προκειμένου να καλλιεργήσει ελπίδες για αλλαγή του ΕΝΦΙΑ επί το φιλολαϊκότερον (αν είναι δυνατόν!), ανακοίνωσε ότι θα φορολογήσει κινητή και ακίνητη περιουσία που διατηρούν Έλληνες στο εξωτερικό. Πώς θα φορολογήσεις, ρε Αλεξιάδη, χρήματα που έχουν κατατεθεί νόμιμα στο εξωτερικό και φορολογούνται με το καθεστώς που ισχύει στις χώρες κατάθεσής τους; Μια προσφυγή θα σου κάνει ένας και θ' αναγκαστείς να βάλεις την ουρά στα σκέλια, γιατί θα σηκώσει το βούρδουλα η Κομισιόν. Πώς θα φορολογήσεις αυτόν που έχει οπίτι στις Αλπεις, όπως είπες; Θα βάλεις φόρο σε ακίνητο που βρίσκεται σε ξένη χώρα;

Αυτές οι παπάρες λέγονται μόνο για ένα λόγο. Επειδή είχαν υποσχεθεί ότι θα ελαφρύνουν από φέτος τον ΕΝΦΙΑ για τις μικρότερες περιουσίες και θα τον αυξήσουν για τις μεγαλύτερες. Το είπαν, δεν το έκαναν, και τώρα λένε διάφορα για το μέλλον, που φυσικά δεν πρόκειται να τα κάνουν, ακόμη κι αν είναι αυτοδύναμοι στην κυβέρνηση.

Κοινή γαρ η τύχη...

Πρόσεξε πάρα πολύ το ινκόνγκιτο, αλλά τον «έδωσε» (άθελά του ή σκόπιμα;) ο φίλος του καπιταλιστής που ανέβασε τις φωτογραφίες στο facebook. Ετρεξαν να κατεβάσουν το προφίλ, όμως τα ιντερνετικά ίχνη δε σβήνονται εύκολα. Ετσι, από τη φυλλάδα του Μαυροτρύπα, που ειδικεύεται σ' αυτά τα ρεπορτάζ, απολαύσαμε τις φωτογραφίες του Τσίπρα παρέα με τον καπιταλιστή Κ. Γιώτη, που ασχολείται με τρίχες. Ο Τσίπρας να πιλοτάρει το σκάφος του Γιώτη, ο Τσίπρας να παίζει ποδοσφαίρακι με τον Γιώτη και την παρέα του και πάει λέγοντας. Όπως πληροφορηθήκαμε, η οικογένειά του είχε εγκατασταθεί επί δίμηνο και έβγαλε το καλοκαίρι στη βιλάρα του καπιταλιστή στο Σούνιο. Ο καπιταλιστής δεν έκρυψε το θαυμασμό του για τον Τσίπρα. «Για το μέλλον της Ελλάδας και των παιδιών μας, στηρίζε τον άνδρα του Οράματος, της Αποστολής και των Αξιών». Τον ηγέτη που μπορεί να οδηγήσει την Ελλάδα στη σωστή κατεύθυνση για τα χρόνια που έρχονται, τον Αλέξη Τσίπρα», έγραψε παρουσιάζοντας τις φωτογραφίες.

Κάποτε, γινόταν σάλος όταν ένας πασόκος ανέβαινε στο κότσο κάποιου καπιταλιστή. Τώρα αυτή η συμπεριφορά φαίνεται μάλλον συνήθης, ακόμα κι αν πρόκειται για τον πρωθυπουργό της «πρώτη φορά αριστεράς» κυβέρνησης. Τα υπόλοιπα σχόλια μπορείτε να τα κάνετε χωρίς τη δική μας βοήθεια...

ZOOM

Τεχνοκρατικός γκεμπελισμός

Ο «υπηρεσιακός» υπουργός Οικονομικών Γ. Χουλιαράκης ανέλαβε να εκλαϊκεύσει με τεχνοκρατικό στυλ την προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ, από τις στήλες του «Βήματος». Κάθε λέξη κι ένα ψέμα:

«Τα προηγούμενα προγράμματα είχαν σημαντικά προβλήματα σχεδιασμού τόσο σε σχέση με το μέγεθος όσο και με τον εμπροσθοβαρή χαρακτήρα της δημοσιονομικής προσαρμογής όσο και με την κοινωνικά άδικη κατανομή του βάρους της προσαρμογής αυτής. Η πρόσφατη συμφωνία χαρακτηρίζεται από σημαντικά ηπιότερη δημοσιονομική προσαρμογή με ρεαλιστικούς στόχους πρωτογενών πλεονασμάτων. Αυτό συμβάλλει όχι μόνο στην χαλάρωση της λιτότητας αλλά και στην αξιοπιστία του προγράμματος».

Ο Τσίπρας, στη συνέντευξη που έδωσε στο πλαίσιο της ΔΕΘ, ανέλαβε να πει το ίδιο πράγμα με αριθμούς:

«Η συμφωνία που έφερε ο κ. Παπανδρέου το 2010 και μάλιστα σε συνθήκες πολύ ευνοϊκότερες, αν είχε κάνει τα μισά από αυτά που κάναμε εμείς, διότι σας θυμίζω τότε ήταν φορτωμένες οι ευρωπαϊκές τράπεζες με ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου και στο ελληνικό τραπεζικό σύστημα υπήρχαν τα διπλάσια από αυτά που υπάρχουν σήμερα μέσα, αλλά ας μην πάμε τώρα στο παρελθόν, η συμφωνία που έφερε ο Παπανδρέου το 2010 ήταν μια συμφωνία δημοσιονομικής προσαρμογής 40 δισεκατομμυρίων ευρώ ή ετησίως ετήσια δημοσιονομική προσαρμογή 17 δισεκατομμύρια. Αυτό που διαπραγματεύτηκε και έφερε αργότερα ως δεύτερη συμφωνία ο κ. Σαμαράς ήταν 25 δισ. ετήσια προσαρμογή 10 δισ., κι αυτό που φέρνουμε εμείς είναι σε βάθος τριάμισι ετών 9,8-9,9, ετήσια προσαρμογή 2,9. Ετήσια δημοσιονομική προσαρμογή, η πρώτη συμφωνία 17, η δεύτερη 10, η τρίτη 2,9, ποιο είναι μεγαλύτερο; Μήπως είναι μεγαλύτερο το 2,9 από το 10 και από το 17; Τι είναι χειρότερο λοιπόν; Για να συνεννοηθούμε (...) **Και να συγκρίνουμε τη δριμύτητα των μέτρων της πρώτης περιόδου και της δεύτερης περιόδου, με αυτά που έχουμε σήμερα».**

Σύμφωνα με τον Χουλιαράκη, τα προβλήματα των δύο προηγούμενων «προγραμμάτων» (Μνημονίων) ήταν το μέγεθος και ο εμπροσθοβαρής χαρακτήρας της δημοσιονομικής προσαρμογής. Δηλαδή, έπαιρναν πολλά και τα έπαιρναν αμέσως και όχι κλιμακωτά. Το γεγονός ότι το «πρόγραμμα» του τρίτου Μνημονίου έρχεται να φορτώσει νέα (πρόσθετα) βάρη στην καμπαρά ενός εξουθενωμένου λαού, δεν έχει καμιά σημασία.

Σύμφωνα με τους αριθμούς του Τσίπρα, το τρίτο «πρόγραμμα» είναι χάδι μπροστά στα δύο προηγούμενα. Τα δύο προηγούμενα «προγράμματα», βέβαια, ολοκληρώθηκαν. Εκοψαν μισθούς και συντάξεις, έκοψαν κοινωνικές δαπάνες, έβαλαν νέους φόρους. Όλα δε αυτά παραμένουν, δε γυρίσαμε στο 2009. Για να είναι συγκρίσιμο το τρίτο «Πρόγραμμα» με τα δύο προηγούμενα, θα έπρεπε να ξεκινήσει από μηδενική βάση. Αυτό που συμβαίνει, όμως, είναι πως το τρίτο «πρόγραμμα» έρχεται να προστεθεί στα δύο προηγούμενα, τα οποία επίσης προστέθηκαν το ένα στο άλλο.

Ο Τσίπρας είχε το απίστευτο θράσος να πει ακόμα και ότι προστάτευσε τις συντάξεις! Το είπε στη Θεσσαλονίκη

και δεν βρέθηκε ένας δημοσιογράφος να τον ξεμπροστιάσει: «Εμείς δώσαμε μια μάχη, μεγάλη μάχη, για να διατηρηθεί ο βασικός πυρήνας των συντάξεων και έχουμε σήμερα μία ελάχιστη μείωση μόνο, που αφορά ένα 2% στη βασική σύνταξη κι ένα 6% στις επικουρικές».

Ποιος είναι ο «βασικός πυρήνας των συντάξεων» που διατήρησε ο ΣΥΡΙΖΑ; Ο,τι είχε μείνει στις συντάξεις από τα συνεχή πετσοκόμματα των δύο προηγούμενων Μνημονίων! Πριν από επτά μήνες υπόσχονταν ότι θα προχωρήσουν σε «σταδιακή αποκατάσταση των συντάξεων, ανάλογα με την πορεία της οικονομικής ανάκαμψης», ενώ εμφάνιζαν ως αδιαπραγμάτευτη απόφασή τους την επαναφορά της 13ης σύνταξης για τους συνταξιούχους που παίρνουν κάτω από 700 ευρώ, με αρχή τα Χριστούγεννα του 2015. Τώρα, όχι μόνο ξέχασαν όσα υπόσχονταν, αλλά αυτές τις πετσοκομμένες κύριες και επικουρικές συντάξεις ήρθαν να τις πετσοκόψουν κι άλλο, κόβοντας 2% από τις κύριες και 6% από τις επικουρικές, οριζόντια, άσχετα από το ύψος της σύνταξης. Και βέβαια, θα έχουμε κι άλλα πετσοκόμματα με το νέο Ασφαλιστικό που θα εισηγηθεί η τρόικα (η κυβέρνηση απλώς θα το προωθήσει στη Βουλή για ψήφιση) τον Οκτώβρη. Όχι μόνο για τους συνταξιούχους που θα βγουν μετά την 1.1.2016, αλλά και για τους ήδη συνταξιούχους (θυμηθείτε από τώρα ότι θα επανέλθει η λεγόμενη ρήτρα μηδενικού ελλείμματος). Και να μην ξεχάσουμε την κατάργηση του ΕΚΑΣ, που θα γίνει σταδιακά, ξεκινώντας τους επόμενους μήνες από το 20% των συνταξιούχων.

Το παράδειγμα των συντάξεων είναι αποκαλυπτικό του τεχνοκρατικού γκεμπελισμού που εφαρμόζουν ο Τσίπρας, ο Χουλιαράκης και τα υπόλοιπα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, συγκρίνοντας το ύψος της δημοσιονομικής προσαρμογής που πρόβλεπε κάθε Μνημόνιο, για να πουν ότι το δικό τους είναι το πιο ήπιο, ενώ στην πραγματικότητα η δημοσιονομική προσαρμογή του κάθε Μνημονίου **προστίθεται** σ' αυτή των προηγούμενων. Αν χρησιμοποιήσουμε τους αριθμούς του Τσίπρα, δεν έχουμε 40 δισ. έναντι 25 δισ. έναντι 9,9 δισ., αλλά έχουμε 40+25+9,9 δισ. σε τρεις δόσεις (και αρκετές υποδόσεις, που καθορίζονται από τις περιοδικές επιθεωρήσεις-αξιολογήσεις της τρόικας).

Το ίδιο μπορούμε να δούμε και στον τομέα της φορολογίας. Ο ΣΥΡΙΖΑ συμφώνησε να διατηρηθούν άθικτα όλα τα χαράτσια που είχαν θεσπιστεί με τα δύο προηγούμενα Μνημόνια. Μπορεί ο ΕΝΦΙΑ να παρέμεινε στα ίδια επίπεδα, όπως και η «ειδική εισφορά αλληλεγγύης» (για τα πιο χαμηλά εισοδήματα), όπως και το «τέλος επιτηδεύματος» και άλλα χαράτσια, όμως δεν είχαμε καν «μία από τα ίδια», καθώς άλλοι φόροι αυξήθηκαν. Για παράδειγμα, σε ό,τι αφορά την άμεση φορολογία, το 26% από το πρώτο ευρώ για τους λεγόμενους μικρομεσαίους (ανάμεσά τους υπάρχουν πια επαγγελματίες που με το ζόρι κρατιούνται ζωντανοί) έγινε 29%, ενώ η «δέσμευση» για αφορολόγητο 12.000 ευρώ για όλα τα εισοδήματα πετάχτηκε στο σκουπιδοτενεκέ. Στον τομέα της έμμεσης φορολογίας, όμως, της πιο αντιλαϊκής φορολογίας, ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε

άλματα. Με τα προηγούμενα Μνημόνια αυξήθηκαν οι συντελεστές ΦΠΑ στο 13% και το 23%. Ο ΣΥΡΙΖΑ συμφώνησε όχι μόνο να διατηρηθούν αυτοί οι υψηλότατοι συντελεστές ΦΠΑ, αλλά να περάσει στο 23% ακόμη και η πλειοψηφία των τροφίμων και άλλων ειδών πρώτης ανάγκης και να κοπεί η έκπτωση 30% που ίσχυε στα νησιά, με στόχο κάθε χρόνο να συγκεντρώνεται ένα **επιπλέον** ποσό γύρω στα 2 δισ. ευρώ από τον ΦΠΑ. Κι αν το ποσό αυτό δε συγκεντρωθεί, εδώ είναι η τρόικα για να απαιτήσει νέες αλλαγές έτσι που να μπει βία να χέρι στην τσέπη των εργαζόμενων, των ανέργων και των συνταξιούχων, που αναγκαστικά πρέπει να ψωνίσουν ήδη πρώτης ανάγκης και επομένως θα πληρώσουν το χαράτσι του ΦΠΑ θέλοντας και μη.

Η δημοσιονομική πολιτική αποτελεί ένα βασικό εργαλείο των Μνημονίων. Ο στόχος είναι να εξασφαλίζονται τα κονδύλια που απαιτούνται κάθε χρόνο για την αποπληρωμή των τόκων και ενός μέρους των χρεολυσίων. Γι' αυτό και η δημοσιονομική πολιτική εμφανίζει τη συμπεριφορά κινούμενης άμμου. Και στο σκέλος των εσόδων και στο σκέλος των δαπανών. Τα έσοδα είναι η φορολογία. Μπορεί το ΑΕΠ να πέφτει, μπορεί τα εισοδήματα όσων έχουν ακόμη εισόδημα να πέφτουν, μπορεί οι άνθρωποι χωρίς εισοδήματα (άνεργοι) να πληθαίνουν, όμως οι φόροι αυξάνονται. Κι επειδή η άμεση φορολογία δεν έχει πλέον μεγάλα περιθώρια, το βάρος πέφτει κυρίως στην έμμεση (ΦΠΑ, και ειδικοί φόροι κατανάλωσης) και στα χαράτσια.

Οι δαπάνες είναι μισθοί (των εργαζόμενων στο δημόσιο), συντάξεις, κοινωνικές δαπάνες και πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων. Το τελευταίο έχει εκμηδενιστεί από το 2010. Τα υπόλοιπα πετσοκόβονται συνέχεια. Μπορεί ο ρυθμός του πετσοκόμματος να έχει πέσει, αλλά στο τέλος ακόμη δεν έχουμε φτάσει. Θα υπάρξουν κι άλλα μέτρα, στο πλαίσιο των «αξιολογήσεων» της εφαρμογής του Μνημονίου-3 από την τρόικα, αλλά και μετά το 2018, οπότε λήγει τυπικά το Μνημόνιο-3.

Όταν ψηφίστηκε το πρώτο Μνημόνιο, από τις στήλες της «Κόντρας» έγιναν δύο σημαντικές επισημάνσεις. Πρώτο, ότι το ζήτημα δεν είναι το χρέος, αλλά η κινεζοποίηση του ελληνικού λαού. Το χρέος χρησιμοποιείται ως εργαλείο για την προώθηση της κινεζοποίησης (περιττεύει να θυμίσουμε ότι τότε άπαντες -σχεδόν- μιλούσαν για «κρίση χρέους»). Δεύτερο, ότι το Μνημόνιο είναι κινούμενη άμμος, διότι οι στόχοι που τίθενται δεν πιάνονται με τα πρώτα πακέτα μέτρων, επομένως χρειάζονται συνεχώς νέα πακέτα. Αυτές οι πρώιμες επισημάνσεις έχουν επιβεβαιωθεί από τις εξελίξεις. Η κινεζοποίηση **κατά βάση** ολοκληρώθηκε και ο στόχος είναι πλέον η σταθεροποίηση και το βάθμετά της (υπάρχουν ακόμη περιθώρια). Ανεξάρτητα, λοιπόν, από τις παπάρες της προεκλογικής περιόδου και τον τεχνοκρατικό τύπο γκεμπελισμό των τσιπραίων, η ζωή θα συνεχίσει να κινείται στον αστερισμό της βαρβαρότητας. Κι αυτό θα έχει την επίδρασή του στην (αυθόρμητη) κοινωνική συνείδηση.

Πέτρος Γιώτης

Ευαγγέλιό τους το Μνημόνιο-3

«**Ε**χουμε συμφωνήσει ένα πρόγραμμα, το οποίο και πρέπει να γίνει σεβαστό από όλες τις μελλοντικές κυβερνήσεις. Αυτή τη φορά πρέπει να αντιληφθούμε όλοι πως μιλάμε σοβαρά και απαιτούμε σεβασμό των διακανονισμών που έχουν γίνει. Εάν αυτή τη φορά δεν τηρηθούν οι προϋποθέσεις, η αντίδραση της ΕΕ και της Ευρωζώνης θα είναι διαφορετική».

Ζαν Κλοντ Γιούνκερ (ομιλία στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, 9.9.2015)

«Εμείς φέραμε μια συμφωνία παλεύοντας σκληρά και διαπραγματευόμενοι σκληρά επί έξι μήνες ... άρα αυτή τη συμφωνία την οποία εμείς καταφέραμε μέσα από δυσκολίες, θα την τηρήσουμε - Η συμφωνία πρέπει να τηρηθεί με στόχο να βρούμε ταυτόχρονα και τα αντισταθμιστικά μέτρα εκεί όπου δημιουργούνται μεγάλες δυσκολίες - Προφανώς και σε ό,τι αφορά τη συμφωνία εμείς τη φέραμε τη συμφωνία, εμείς τη φέραμε κ. Ηλιάδης αυτή τη συμφωνία, εμείς και δε θα έφερνε κανένας άλλος τέτοια συμφωνία... Λοιπόν σε ό,τι αφορά τη συμφωνία εμείς πιστεύουμε ότι η σωστή τήρησή της και η γρήγορη τήρησή της είναι ο δρόμος εξόδου από τα μνημόνια - Προφανώς η συμφωνία αυτή έχει δυσκολίες, δε λέω εγώ ότι δεν έχει δυσκολίες, έχει δυσκολίες και πρέπει να δούμε με ποιον τρόπο θα βρούμε τα αντισταθμιστικά εκείνα μέτρα, όπως για παράδειγμα στον αγροτικό τομέα».

Αλέξης Τσίπρας (συνέντευξη Τύπου στη Θεσσαλονίκη, 7.9.2015)

Όπως βλέπουμε, πριν μιλήσει ο Γιούνκερ, ο Τσίπρας είχε σπεύσει να

διαβεβαιώσει πως δεν υπάρχει περίπτωση ο ΣΥΡΙΖΑ να μην εφαρμόσει το Μνημόνιο που ο ίδιος συμφώνησε, πως δεν υπάρχει περίπτωση να υπαναχωρήσει και να προσπαθήσει να κάνει «κορδελάκια» και «αταξίες». Οποιος είχε το κουράγιο να παρακολουθήσει ολόκληρη τη συνέντευξη του Τσίπρα στη Θεσσαλονίκη (ή να διαβάσει το απομαγνητοφωνημένο κείμενο) δε θα κουράστηκε να αντιληφθεί αμέσως ότι το ποτήρι από μισοδάδιο έγινε μισογεμάτο. Εκεί που μας έλεγαν ότι στην Ευρωσύνοδο της 12ης προς 13η Ιούλη έγινε ένα πραξικόπημα και ότι ο Τσίπρας αναγκάστηκε να παραδοθεί επειδή του είχαν βάλει το πιστόλι στον κρόταφο και να υπογράψει κάτι που δεν έχει καμιά σχέση με ό,τι πι-

στεύει ο ΣΥΡΙΖΑ, τώρα μας λένε ότι να μην η συμφωνία δεν είναι το επιθυμητό, όμως έχει και θετικά σημεία για τον ελληνικό λαό, που μόνο μια νέα κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να κατοχυρώσει. Πλέον, έχουν προσχωρήσει στη λεγόμενη «υιοθεσία του προγράμματος», η οποία άλλωστε αναφέρεται πάνω-πάνω στο Μνημόνιο-3 και ψηφίστηκε από τη μεγάλη πλειοψηφία της Βουλής. Ακόμα και το απεχθές του Μνημόνιου-3 έγινε πλέον «δύσκολο», λέξη με εμφανώς διαφορετική σημασία (το απεχθές θα είναι πάντοτε απεχθές, ενώ το δύσκολο μπορεί κάλλιστα να ξεπεραστεί - με δουλειά, με τα κεφάλια κάτω, όπως λέει ο Τσίπρας). Ο Τσίπρας είχε το θράσος να πει στη Θεσσαλονίκη ότι

«φέραμε μια συμφωνία η οποία έχει δυσκολίες, αλλά δίνει τη δυνατότητα **μιας προοπτικής!**»!

ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ και ΑΝΕΛ έχουν πλέον ως ευαγγέλιό τους το Μνημόνιο-3. Ο καυγάς γίνεται για το ποιος θα έχει την κυβερνητική ευθύνη για την εφαρμογή του. Στην πραγματικότητα, δεν ερίζουν επειδή οι μεν ανησυχούν για την ανεπάρκεια των δε ως προς την εφαρμογή του Μνημόνιου-3 (άλλωστε, η τρόικα-κουαρτέτο θα κάνει τα κουμάντα και θα υπαγορεύει τα μέτρα πολιτικής), αλλά επειδή ο καθένας θέλει για τον εαυτό του το μεγαλύτερο «βαρέλι με το μέλι». Ο προεκλογικός διαγωνισμός γίνεται για να εξαπατήσει το κάθε κόμμα όσους περισσότερους ψηφοφόρους μπορεί, ώστε να πλασαριστεί καλύτερα στη διαχείριση της εξουσίας (αυτή είναι η «αποθήκη με το μέλι»).

Δεν μπορούν, βέβαια, να πουν στον ελληνικό λαό «ψήφισέ μας γιατί είμαστε οι καλύτεροι για να διαχειριστούμε το Μνημόνιο-3». Ετσι, μηχανεύτηκαν (κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ, που βρέθηκε αναγκαστικά σε θέση άμυνας) τις δήθεν δυνατότητες αλλαγών και τα δήθεν ανοιχτά θέματα, ώστε να παραμυθιάσουν τον κόσμο. Κι αυτό το προεκλογικό κολπάκι, όμως, τους το χάλασαν οι βαρόνοι των μίντια, που φρόντισαν να ρίξουν κυνικά στην προεκλογική πιάτσα το μήνυμα: αφήστε τις μαλακίες περί αλλαγών, το Μνημόνιο-3 θα εφαρμοστεί υποχρεωτικά, γι' αυτό όσοι το ψηφίσατε φροντίστε να φτιάξετε μια κυβέρνη-

ση συνεργασίας, ώστε να μην υπάρξει κανείς που για αντιπολιτευτικούς λόγους θα αντιπολιτεύεται την εφαρμογή του Μνημόνιου.

Είναι χαρακτηριστική η αμηχανία με την οποία ο Τσίπρας παρουσίασε στη ΔΕΘ τα δήθεν ανοιχτά θέματα που μόνον αυτός μπορεί να διαπραγματευθεί αποτελεσματικά. Ανέφερε μόνο τρία: το χρέος, τα κόκκινα δάνεια και τις εργασιακές σχέσεις. «Ξέχασε» και το Ασφαλιστικό και το Αγροτικό, με τα οποία προσπαθούσαν να δημαγωγήσουν οι συριζαίοι τις μέρες που ψήφισαν το Μνημόνιο. Υπάρχει περίπτωση το χρέος να ρυθμιστεί (στην πραγματικότητα για επιμήκυνση της αποπληρωμής θα πρόκειται) με τρόπο διαφορετικό απ' αυτόν που θα συμφωνήσουν οι δανειστές (η Γερμανία με το ΔΝΤ); Υπάρχει περίπτωση τα λεγόμενα κόκκινα δάνεια να ρυθμιστούν από την όποια κυβέρνηση, όταν οι τράπεζες θα ελέγχονται από το ΤΧΣ, το οποίο θα ελέγχεται πλέον απευθείας από την τρόικα; Και πού πήγαν τα περί «νέας σεισάχθειας» που έταζε πριν ο ΣΥΡΙΖΑ; Τέλος, η αναφορά στις εργασιακές σχέσεις είναι πρόκληση, όταν απαγορεύεται να επαναφέρουν ακόμη και το βασικό μισθό στα επίπεδα που βρισκόταν. Η «επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων», που υπόσχεται ο Τσίπρας, είναι μια φράση χωρίς κανένα περιεχόμενο, διότι αυτή η επαναφορά θα γίνει μόνο με τους όρους που θα υπαγορεύσει η τρόικα, όπως ρητά αναφέρεται στο Μνημόνιο. Η δημαγωγία σύντομα θα λάβει τέλος.

Ανάχωμα από υλικά κατεδάφισης

Ασορτί με τις αερολογίες που «κοπανάνε» καθημερινά από τις ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές συχνότητες ο Λαφαζάνης και ο Στρατούλης είναι η Προγραμματική Διακήρυξη της ΛΑΕ. Ενα κείμενο γραμμένο στο πόδι, χωρίς καμιά συγκρότηση και κυρίως χωρίς καμιά τεκμηρίωση. Μια συρραφή από παλιές διακηρύξεις του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς καμιά προσπάθεια επιχειρηματολογίας πάνω στο γιατί αυτές οι διακηρύξεις είναι ρεαλιστικές και υλοποιήσιμες από μια «κυβέρνηση της Αριστεράς». Γι' αυτό και το συγκεκριμένο κείμενο, που παρουσιάστηκε σε επίσημη φιάτσα, κυριολεκτικά «πέρασε και δεν ακούμπησε». Ούτε τα στελέχη της ΛΑΕ αισθάνονται την ανάγκη να κάνουν αναφορές σ' αυτό το προχειρογράφημα, που αν κρίνουμε από το ύφος, είναι διά χειρός Λαφαζάνη.

Ο προεκλογικός αγώνας της ΛΑΕ δίνεται με την παλιά αντιμνημονιακή παπαρολογία, την οποία γνωρίζουν απέξω κι ανακατωτά τα στελέχη της τέως Αριστερής Πλατφόρμας του ΣΥΡΙΖΑ, και στοχεύει σ' εκείνο τον κόσμο που υπέστη σοκ από τη θεαματική κωλοτούμπα του

ΣΥΡΙΖΑ (ως γνωστόν, οι αυταπάτες πεθαίνουν πάντα τελευταίες, εξ ου και η αντίδραση του σοκ) και αναζητά ένα εκλογικό σωσίβιο για να ρίξει την ψήφο του. Ψήφο διαμαρτυρίας και απελπισίας ταυτόχρονα.

Απελπισίας γιατί όσοι στηρίζουν τη ΛΑΕ θα έπρεπε να θέσουν στον Λαφαζάνη και την παρέα του μερικά κρίσιμα ερωτήματα, που αφορούν πρώτο την εξήγηση της κωλοτούμπας του ΣΥΡΙΖΑ και δεύτερο τη δική τους στάση ως υπουργών και κυβερνητικών βουλευτών. Από τις απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα θα μπορέσει κανείς να συμπεράνει πόσο επιστημονικά επεξεργασμένο είναι το πρόγραμμα της ΛΑΕ και πόσο ειλικρινείς είναι στην πολιτική τους διαδρομή οι Λαφαζάνηδες.

Γιατί έκανε κωλοτούμπα ο ΣΥΡΙΖΑ και από (υποτιθέμενη) αντιμνημονιακή δύναμη έγινε φουλ μνημονιακή; Δεν άντεξε ο Τσίπρας στη δεκαεπτάωρη διαπραγμάτευση με τη Μέρκελ, τον Ολάντ, τον Γιούνκερ και τον Τουσκ; Και καλά, ο Τσίπρας δεν άντεξε, όλοι οι άλλοι γιατί δεν τον τράβηξαν τ' αυτί, αναγκάζοντάς τον να μην υπογράψει; Γιατί η συντριπτική πλειοψηφία των βουλευτών και των ανώτε-

ρων στελεχών συντάχθηκε πίσω από τον «δεϊλό» Τσίπρα;

Πριν ακόμη από τις εκλογές του περασμένου Γενάρη, εμείς είχαμε προβλέψει αυτό που έγινε τον Ιούλη-Αύγουστο. Είπαμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα υπογράψει το τρίτο Μνημόνιο και εξηγήσαμε γιατί θα το κάνει. Γιατί διακηρυγμένη φιλοδοξία του ήταν να διαχειριστεί σωστά τα συμφέροντα του ελληνικού καπιταλισμού. Δεν είπε ποτέ το αντίθετο, ειδικά μετά το περιβόητο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης». Όταν υπογράφηκε η συμφωνία της 20ής Φλεβάρη, είπαμε ότι «έληξε». Όταν εγκαινιάστηκε η περίοδος της «δημιουργικής ασάφειας» και της «σκληρής διαπραγμάτευσης», είπαμε πως ο ΣΥΡΙΖΑ δε διαπραγματεύεται με τους ιμπεριαλιστές δανειστές, αλλά με τον ελληνικό λαό και την κομματική του βάση, με στόχο να τους σύρει στην αντίληψη για το αναπόδραστο των Μνημονίων. Κι όταν προκηρύχτηκε το δημοψήφισμα, είπαμε πως πρόκειται για παγίδα και καλέσαμε σε αποχή απ' αυτό.

Μ' άλλα λόγια, δε βλέπουμε την κυβερνητική πορεία του ΣΥΡΙΖΑ ως μια πορεία μετάλλαλης, αλλά ως μια προδιαγεγραμμένη πορεία ενός κόμματος της κοι-

νωνικής δημαγωγίας. Οι Λαφαζανικοί ουδέποτε δοκίμασαν (ούτε πρόκειται να δοκιμάσουν) να διερευνήσουν αυτή την πορεία και να δώσουν εξηγήσεις, γιατί αν το κάνουν θα ξεπηδήσουν αμέσως και οι δικές τους ευθύνες που δεν είναι λιγότερες απ' αυτές των Τσιπραίων. Μαζί έχτισαν το πρόγραμμα κοινωνικής δημαγωγίας για να εξαπατήσουν τον ελληνικό λαό, μαζί διαχειρίστηκαν την εξάμηνη διακυβέρνηση και τη φάρσα της «σκληρής διαπραγμάτευσης», μαζί διαχειρίστηκαν το ψευτοδημοψήφισμα, μαζί συγχώνευσαν το «όχι» με το «ναι» με τη σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών στο προεδρικό μέγαρο.

Τι έκαναν όλο αυτό το διάστημα οι Λαφαζανικοί; Κατέθεταν ανούσιες τροπολογίες στις αποφάσεις της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ (όχι σε κατεύθυνση ρήξης), στήριζαν με χέρια και με πόδια την κυβέρνηση, διαβεβαίωναν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν υπάρχει περίπτωση να ψηφίσει Μνημόνιο και μαζί με τους Τσιπραίους εξαπατούσαν τον ελληνικό λαό. Όταν έφτασε η ώρα της ψήφισσης του Μνημόνιου-3, σκέφτηκαν πως αυτή είναι η δική τους ώρα. Το είχαν σκεφτεί και άλλοι πριν απ' αυτούς και το είχαν κάνει πράξη. Ετσι βρέθηκε από το τίποτα

αρχηγός κόμματος ο Καμμένος, έτσι έσωσαν τις καριέρες τους παλιά και νέα στελέχη του ΠΑΣΟΚ.

Ακόμη και η διαδικασία της διάσπασης είχε όλα τα χαρακτηριστικά της συριζαϊκής αθλιότητας, με τις βυζαντινές ίντριγκες, το παιχνίδι της επίρριψης της ευθύνης κτλ. Δεν τους ένοιαζε να οργανώσουν τον ελληνικό λαό για αγώνα (ειδικά την τελευταία τριετία είχαν καταβάλει τις δικές τους προσπάθειες για να βάλουν το λαό στη γωνία, εισπράττοντας την ανάθεση της εκπροσώπησής του), αλλά να οργανώσουν τον εσωτερικό φραξιοριστικό αγώνα, ώστε φεύγοντας να πάρουν μαζί τους όσο το δυνατόν περισσότερους.

Όταν, λοιπόν, βλέπουμε τη ΛΑΕ είναι σα να βλέπουμε μια μικρογραφία του προ-μνημονιακού (και όχι αντιμνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ). Ακόμα και στον τρόπο συγκρότησης ακολούθησαν τον τρόπο συγκρότησης του ΣΥΡΙΖΑ στο ξεκίνημά του: ενώνουμε ανάγκες και φιλοδοξίες και προχωράμε στην ψηφοθηρία. Το παράδειγμα του Γλέζου είναι το πιο χαρακτηριστικό. Οι Λαφαζανικοί ανακοίνωσαν ως επικεφαλής στο Επικρατείας τον Στάθη Σταυρόπουλο (ο γνωστός σκιτσογράφος), ο Γλέζος ζήτησε

το πόστο για πάρτη του, οι Λαφαζανικοί του το αρνήθηκαν, ο Γλέζος απειλήσε ότι θα ψηφίσει Περισσό, οι Λαφαζανικοί σκέφτηκαν ότι το «ξόανο» θα τους είναι χρήσιμο στην ψηφοθηρία, του έδωσαν τη θέση και ο Γλέζος ξέχασε αμέσως τον Περισσό. Πήραν μαζί τους τα ορφανά του Αλαβάνου, πήραν κάποια προβεβλημένα στελέχη του ΝΑΡ συν δυο από τις μικρότερες ομάδες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που έκριναν ότι μπορούν επιτέλους να ξεφύγουν από το σύνδρομο του εξωκοινοβουλευτικού (που είναι τέτοιος γιατί δεν μπορεί να γίνει κοινοβουλευτικός) και ζήτησαν τη δόξα του Ρινάλντι και του Νταβανέλου, και το νέο αριστερό ανάχωμα χτίστηκε εν ριπή οφθαλμού, με όλα αυτά τα υλικά κατεδάφισης (κοινώς μπάζα).

Δεν ξέρουμε ποια θα είναι η πορεία αυτού του μορφώματος και τι αντοχές θα δείξει. Δεν μας ενδιαφέρει κιόλας. Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι η ταξική φύση αυτού του αναχώματος, που είναι καθαρά αστική. Η πείρα από την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ τα τελευταία χρόνια μπορεί να φανεί χρήσιμη σε όποιον θέλει να προσεγγίζει τα φαινόμενα πολιτικά και όχι ιδεολογικά ή συναισθηματικά.

Μνημόνιο-3

Η Κοινωνική Ασφάλιση μετατρέπεται σε προνοιακό βοήθημα

Με το Μνημόνιο-3, που επικυρώθηκε με το νόμο 4336/2015 (δημοσιεύτηκε ανήμερα 14 Αυγούστου στο ΦΕΚ, αμέσως μετά την ολοκλήρωση της συζήτησης και ψήφισής του με εξαιρετικά συνοπτικές διαδικασίες) συντελείται μια **στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση στην Κοινωνική Ασφάλιση**, οι συνέπειες της οποίας θα είναι τρομακτικές. Φυσικά, το Μνημόνιο-3 δεν πλήττει καίρια μόνο την Κοινωνική Ασφάλιση. Ταυτόχρονα με το Μνημόνιο ψηφίστηκαν και προαπααιτούμενα που πλήττουν άμεσα τόσο τους εργαζόμενους που βρίσκονται κοντά ή ένα βήμα πριν την συνταξιοδότησή τους όσο και τους ήδη συνταξιούχους.

Μιλάμε για επίθεση στρατηγικού χαρακτήρα, γιατί με το Μνημόνιο-3 επιχειρείται η υποβάθμιση της Κοινωνικής Ασφάλισης και η ταύτισή της με την Κοινωνική Πρόνοια.

Άλλο Κοινωνική Ασφάλιση και άλλο Κοινωνική Πρόνοια

Ιστορικά δόθηκε μεγάλη μάχη για να μην περάσει η απόπειρα των πράσινων και μπλε κυβερνήσεων να ταυτίσουν την Κοινωνική Ασφάλιση με τα προνοιακά βοηθήματα. Αυτό επιχειρήθηκε τόσο σε ιδεολογικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο. Σε πρακτικό επίπεδο επιχειρήθηκε από την κυβέρνηση του Κ. Σημίτη, στις αρχές του 2000, με υπουργό Εργασίας τον Τ. Γιαννίτση. Η απόπειρα αυτή απέτυχε, χάρη στη μαζική και μαχητική αντίδραση της εργατικής τάξης και όλων των εργαζόμενων. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να υποχρεωθεί στην αρχή η κυβέρνηση Σημίτη και στη συνέχεια η κυβέρνηση του Κ. Καραμανλή να συνεχίσουν την αντιασφαλιστική επίθεση με κάπως μικρότερης κλίμακας αφαίρεση ασφαλιστικών και συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων.

Στη συνέχεια, όμως, το 2010, η κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου με τους δύο αντιασφαλιστικούς νόμους 3863 και 3865 έβαλε τις βάσεις για τη γρήγορη μετατροπή της Κοινωνικής Ασφάλισης σε προνοιακό βοήθημα. Ακολούθησαν μια σειρά μνημονιακοί νόμοι που μείωσαν δραστικά τις κύριες και επικουρικές συντάξεις καθώς και το εφάπαξ των δημοσίων υπαλλήλων. Οι συντάξεις που θα παίρνουν οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, που άρχισαν να εργάζονται από την 1η Γενάρη του 2011, με βάση τους νόμους 3863 και 3865 του 2010, σε συνδυασμό με τις τροποποιήσεις που έγιναν σ' αυτούς, θα είναι πραγματικά προνοιακά βοηθήματα.

Εμειναν μόνο οι εργαζόμενοι του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, που μέχρι το 2010 είχαν πολλά χρόνια ασφάλισης και θα έπαιρναν συντάξεις σημαντικά ψηλότερες από τα λεγόμενα προνοιακά βοηθήματα.

Αυτούς τους εργαζόμενους έβαλε στο στόχαστρο η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου με την επικύρωση του Μνημονίου-3 και την ψήφιση των προαπααιτούμενων μνημονιακών νόμων.

Οι μπλε και πράσινες κυβερνήσεις, παράλληλα με τη συνεχιζόμενη αντιασφαλιστική επίθεση, φρόντιζαν να αθροίζουν τις κρατικές «ενισχύσεις» για την Κοινωνική Ασφάλιση και για την Κοινωνική Πρόνοια στον Κρατικό Προϋπολογισμό και στο Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων. Αυτό το έκαναν και συνεχίζουν να το κάνουν για να εμφανίζουν κατά πολύ αυξημένες τις κρατικές δαπάνες. Γι' αυτό και πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάποια ζητήματα σχετικά με την Κοινωνική Ασφάλιση και την Κοινωνική Πρόνοια.

Το πρώτο που πρέπει να σημειωθεί είναι πως **οι κρατικές «ενισχύσεις» στα Ασφαλιστικά Ταμεία είναι ένα πολύ μικρό κομμάτι της υπεραξίας** που παράγεται από την εργατική τάξη και έτσι είναι αρχειακό λάθος να λέμε ότι αυτές είναι **δαπάνη** προς όφελος της εργατικής τάξης. **Το ίδιο ισχύει και για τις λεγόμενες εργοδοτικές εισφορές.** Κι αυτές είναι πολύ μικρό μέρος της απλήρωτης υπεραξίας και γι' αυτό δεν μπορούμε να μιλάμε για **δαπάνη των επιχειρήσεων** για την Κοινωνική Ασφάλιση.

Η εργατική τάξη και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι, ως παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου, τον οποίο καρπώνεται δωρεάν η αστική τάξη, έχουν κάθε δικαίωμα να ζητούν, ακόμη και στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος, πλήρη ασφάλιση (όχι μόνο για τις συντάξεις), με δαπάνες των καπιταλιστών και του αστικού κράτους.

Οι κρατικές δαπάνες για την Κοινωνική Πρόνοια, που ασκείται με τη μορφή των προνοιακών βοηθημάτων, μπορεί να μην έχουν καμία σχέση με την Κοινωνική Ασφάλιση, όμως σε καμία περίπτωση δεν αποτελούν δαπάνη του κεφαλαίου και του κράτους. Γιατί αυτές αποτελούν ένα πολύ μικρό μέρος των παραγόμενου από την εργατική τάξη κοινωνικού πλούτου και έχουν ως αποδέκτες τμήμα της εργατικής τάξης και των υπόλοιπων εργαζόμενων, που η καπιταλιστική παραγωγή πετάει έξω απ' αυτή ως υπεράριθμους.

Με το λεγόμενο Μνημόνιο Συνεννόησης για τριετές πρόγραμμα του ΕΜΣ (Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας), η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, χωρίς να πιεστεί από τους τρoικανούς, έκανε το επόμενο βήμα. Ενέταξε τις συντάξεις στο λεγόμενο Βιώσιμο Σύστημα Κοινωνικής Πρόνοιας, δηλαδή στο σύστημα των προνοιακών βοηθημάτων! Στο Μνημόνιο Συνεννόησης για το τριετές πρόγραμμα του ΕΜΣ (σελίδα 92 στο ΦΕΚ) διαβάζουμε:

«2.5 Βιώσιμο σύστημα κοινωνικής πρόνοιας
2.5.1 Συντάξεις».

Είναι φανερό η στόχευση να ταυτιστούν οι συντάξεις, που αποτελούν παροχή της Κοινωνικής Ασφάλισης, με τα βοηθήματα της Κοινωνικής Πρόνοιας.

Πώς επιχειρείται η ταύτιση Ασφάλισης-Πρόνοιας

Είπαμε ότι για τους μελλοντικούς συνταξιούχους, που άρχισαν να εργάζονται από την 1η Γενάρη του 2011, δρομολογήθηκε με τους νόμους 3863 και 3865 του 2010, η υποβάθμιση των συντάξεων στο επίπεδο των προνοιακών βοηθημάτων. Μετά την πρώτη αξιολόγηση του Μνημονίου-1, που ψήφισε η κυβέρνηση Παπανδρέου, τέθηκε ως στόχος η συγκράτηση των συνταξιοδοτικών «δαπανών» στο 2,5% του ΑΕΠ μεταξύ 2009 και 2060. Παραθέτουμε απόσπασμα από την επιστολή που έστειλαν οι Παπακωνσταντίνου και Προβόπουλος στους τρoικανούς στο πλαίσιο της πρώτης αξιολόγησης: «*Η Εθνική Αναλογιστική Αρχή θα ολοκληρώσει την αξιολόγηση των επιπτώσεων της μεταρρύθμισης όσον αφορά τα κύρια ταμεία μέχρι το τέλος του Δεκεμβρίου... Αυτές οι αξιολογήσεις θα καθορίσουν κατά πόσον απαιτούνται περαιτέρω προσαρμογές των παραμέτρων του συνταξιοδοτικού συστήματος για την συγκράτηση της αύξησης των συνταξιοδοτικών δαπανών στο 2,5% μεταξύ 2009-2060*».

Από τότε μέχρι την ψήφιση του Μνημονίου-3 έγιναν πολλές επεμβάσεις μείωσης των συντάξεων, που όμως δεν κρίθηκαν ικανές να συγκρατήσουν τις «δαπάνες» του κοινωνικο-ασφαλιστικού συστήματος στο 2,5% του ΑΕΠ. Με τους νόμους 3863 και 3865 του 2010 δεν έχουν δημιουργηθεί ακόμη οι προϋποθέσεις για να βγουν οι πρώτοι συνταξιούχοι και έτσι στο στόχαστρο εξακολουθούν να μπαίνουν οι συνταξιούχοι και οι εργαζόμενοι που έχουν πολλά χρόνια ασφάλισης.

Με το νόμο 4334/2015, που επικυρώνει τη συμφωνία της Συνόδου Κορυφής των κρατών της Ευρωζώνης (πρώτος προκαταρκτικός νόμος), εισάγεται η παρ. 30 σύμφωνα με την οποία : «*Από 1.1.2016 έως 31.12.2021 οι εγγυημένες σε μηνιαία βάση συνταξιοδοτικές εισφορές (κρατική επιχορήγηση) προς τα ασφαλιστικά ταμεία κύριας ασφάλισης διατηρούνται σε ονομαστικούς όρους, στο ύψος που προβλέπεται για την 31.7.2015*».

Όμως, και αυτό το πάγωμα της κρατικής «επιχορήγησης» για έξι χρόνια δεν κρίθηκε αρκετό, γιατί όπως αναφέραμε ο στόχος είναι να μειωθούν οι συντάξεις σε επίπεδα προνοιακών βοηθημάτων. Ετσι, με το νόμο 4336/2015 που επικύρωσε το Μνημόνιο-3 έχουμε και άλλες μειώσεις:

α) Την αύξηση των ασφαλιστρών υγείας στις κύριες συντάξεις κατά 2%

(από 4% η κράτηση έγινε 6%).

β) Την εισαγωγή ασφαλιστρών υγείας ύψους 6% επί των καταβαλλόμενων επικουρικών συντάξεων.

γ) Τον υπολογισμό της αναλογικής σύνταξης των συνταξιούχων που έχουν θεμελιώσει δικαίωμα μέχρι 30.6.2015 και υποβάλλουν αίτηση συνταξιοδότησης από 1.1.2015 και μετά με μικρότερο ποσοστό αναπλήρωσης σε σχέση μ' αυτό που ίσχυε πριν την ψήφιση του Μνημονίου-3.

δ) Την αύξηση του ορίου ηλικίας των λεγόμενων πρόωρων συνταξιοδοτήσεων και νέο τρόπο υπολογισμού της σύνταξης.

Για τις τρεις πρώτες περιπτώσεις μείωσης των συντάξεων, στην Εκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους δεν προβλέπεται πόσο θα είναι το όφελος για τον προϋπολογισμό του κράτους και τον προϋπολογισμό των ασφαλιστικών ταμείων και έτσι δεν έχουμε εικόνα. Για την τέταρτη περίπτωση θα μιλήσουμε στη συνέχεια, αφού πρώτα αναφερθούμε στις νέες μειώσεις που προβλέπονται με την αντιασφαλιστική επίθεση του επόμενου Οκτώβρη (αμέσως μετά τις εκλογές).

Γι' αυτή τη νέα άγρια επίθεση, που αποσκοπεί στη δραστική μείωση των συντάξεων νέων συνταξιούχων, που έχουν πολλά χρόνια ασφάλισης μέχρι το 2010 και θα υποβάλουν αιτήσεις συνταξιοδότησης μετά την 30ή Αυγούστου του 2015, θα αναφερθούμε επιγραμματικά σε δύο πράγματα:

α) Στο όνομα της εξασφάλισης της μακροπρόθεσμης βιωσιμότητας των ασφαλιστικών ταμείων με τις λεγόμενες μεταρρυθμίσεις του ασφαλιστικού συστήματος, θα μειωθούν οι παροχές κατά 0,25% και 1% του ΑΕΠ το 2015 και το 2016 αντίστοιχα. Αυτό σημαίνει ότι οι συνταξιούχοι και όλοι οι ασφαλισμένοι θα χάσουν 1,25% του ΑΕΠ μέσα σε 16 μήνες ή 2,32 δισ. ευρώ. Μιλάμε για επικείμενο χοντρό πετσόκομμα των κύριων και επικουρικών συντάξεων.

β) Θα καθιερώσουν νέο τρόπο υπολογισμού των συντάξεων των εργαζόμενων που έχουν πολλά χρόνια ασφάλισης μέχρι το 2010 και ελάχιστα στην ανεργία. Αναφερόμαστε βασικά στους εργαζόμενους του δημοσίου και των ΝΠΔΔ. Με την ισχύουσα νομοθεσία, μέχρι το τέλος του 2007 η σύνταξη υπολογίζεται με βάση τον τελευταίο μισθό του 2007 και ετήσιο ποσοστό αναπλήρωσης 80/35% επί τα χρόνια ασφάλισης μέχρι το 2007. Για τη χρονική περίοδο 2008-2010 με το μέσο όρο των αποδοχών της τριετίας και το μέσο όρο των ποσοστών αναπλήρωσης των ετών 2008, 2009 και 2010, που είναι 79/35%, 78/35% και 77/35% αντίστοιχα.

Με το πρόσχημα της στενότερης σύνδεσης εισφορών και παροχών και την συρρικνωμένη και παγωμέ-

νη μέχρι το τέλος του 2021 κρατική χρηματοδότηση των ασφαλιστικών ταμείων, η συγκυβέρνηση που θα προκύψει από τις εκλογές της 20ής Σεπτεμβρίου θα προχωρήσει σε αλλαγή των ασφαλιστέων αποδοχών και των ποσοστών αναπλήρωσης. Εκτιμούμε ότι θα επιχειρήσει να υπολογίζονται οι ασφαλιστέες αποδοχές για όλη την πρώτη περίοδο (από την πρώτη ημέρα ασφάλισης μέχρι το 2010) και το ετήσιο ποσοστό αναπλήρωσης γύρω στο 1,5% ή 60% για 40 χρόνια ασφάλισης. Μ' αυτές τις αλλαγές θα μειωθούν πολύ οι συντάξεις, όμως σ' αυτή τη φάση δεν μπορούμε να υπολογίσουμε την ποσοτική μείωση της σύνταξης.

Για την αντιασφαλιστική επίθεση του Οκτώβρη έχουμε να πούμε πολλά ακόμη και φυσικά θα επανέλθουμε. Οφείλουμε όμως να θυμίσουμε ότι αυτή την αντιασφαλιστική επίθεση την είχε προαναγγείλει ο Τσίπρας στις 22 του περασμένου Ιούνη, με την 11σέλιδη επιστολή του στους λεγόμενους θεσμούς. Ετσι, δεν μπορεί κανένας να ισχυριστεί ότι η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου αναγκάστηκε να υποχωρήσει και να δεχτεί αυτή την τόσο απροκάλυπτη αντιασφαλιστική επίθεση που θα οδηγήσει σε συντάξεις-προνοιακά βοηθήματα.

Θα κλείσουμε με μια σύντομη αναφορά στο συνταξιοδοτικό μέλλον που επιφυλάσσει στους συνταξιούχους του δημοσίου που έχουν λίγο περισσότερο από 15 χρόνια ασφάλισης, για τους οποίους εισάγονται νέα όρια συνταξιοδότησης, με το πρόσχημα της κατάργησης της πρόωρης συνταξιοδότησης. Σε πίνακες που θα δημοσιεύσουμε στο επόμενο φύλλο θα δείξουμε ότι για ασφαλισμένους που έχουν πάνω από 15 και λιγότερα από 40 χρόνια ασφάλισης, το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης ανεβαίνει προοδευτικά στα 67, ανάλογα με την ηλικία που βγαίνει ο ασφαλισμένος σε πλήρη σύνταξη, πριν την ψήφιση του Μνημονίου-3. Προς το παρόν επισημαίνουμε τα εξής:

Οι εργαζόμενοι που θα βγουν με όριο ηλικίας μικρότερο από τα 67 χρόνια τιμωρούνται, γιατί θα παίρνουν μόνο το λεγόμενο οργανικό κομμάτι της σύνταξης, που σε πολλές περιπτώσεις μπορεί να είναι μικρότερο από την κατώτερη σύνταξη που καταβάλλεται στους συνταξιούχους του δημοσίου. Ξέρετε πόση είναι η κατώτερη σύνταξη του δημοσίου με βάση το άρθρο 55 παρ. 5 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (ΠΔ 169/2007); Μόλις 330 ευρώ το μήνα!

Επιφυλάσσει λοιπόν η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου και τα άλλα αστικά κόμματα που ψήφισαν το Μνημόνιο-3 στους συνταξιούχους που θα συνταξιοδοτηθούν με όριο ηλικίας μικρότερο των 67, συντάξεις μικρότερες από τα 330 ευρώ, μέχρι αυτοί να συμπληρώσουν τα 67 χρόνια.

Γεράσιμος Λιόντος

«Νέα Γενιά

Στον τομέα της νέας γενιάς προωθήθηκε η ίδρυση του Ελληνογερμανικού Ιδρύματος Νεολαίας (σχολικές και εξωσχολικές ανταλλαγές, πολιτιστικές και άλλες συνεργασίες) σε συνεργασία με το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικογένειας, Νεότητας, Γυναικών και Τρίτης Ηλικίας της Γερμανίας στη βάση της αρχής της ισοτιμίας. Σε αντίθεση με όσα είχαν δρομολογηθεί από την προηγούμενη κυβέρνηση, και τα οποία αποτελούσαν απλή αντιγραφή του αντίστοιχου Πολωνογερμανικού ή Γαλλογερμανικού Ιδρύματος, τέθηκαν οι βάσεις για ένα ιδρυτικό πλαίσιο προσαρμοσμένο στις ιδιαίτερες ανάγκες και συνθήκες, και το οποίο μπορεί να υποστηριχθεί από την ελληνική πλευρά»

ΣΥΡΙΖΑ, Σχέδιο Κυβερνητικού Προγράμματος, Αύγουστος 2015.

Το παραπάνω απόσπασμα από το σχέδιο του κυβερνητικού προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ στο υποκεφάλαιο για τη «Νέα Γενιά» προκαλεί οργή και εμετό. Οχι γιατί είναι το μοναδικό έργο το οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ «έχει ανασκουμπωθεί» να προωθήσει στον εν λόγω τομέα (αυτή η παράμετρος αφορά τις ενδοσυριζαϊκές κόντρες), αλλά γιατί αποκαλύπτει το βρόμικο σχέδιο μετατροπής της ελληνικής νεολαίας σε νέα γενιά αμνήμωνων, μοντέρνων γενίτσαρων με γερμανικό μανδύα, που έχουν σβήσει από την ιστορική μνήμη τις θηριωδίες των ναζί στην Ελλάδα της Εαμικής Αντίστασης, παραγράφοντας ταυτόχρονα κάθε απόπειρα διεκδίκησης των γερμανικών επανορθώσεων στη χώρα μας και στα μαρτυρικά χωριά της.

Μαζί με την υποδούλωση του λαού μας στα αφεντικά της τρόικας (τώρα κουαρτέτου) και την οικονομική εξαθλίωση όλων των μελλοντικών γενιών, η σύσταση του Ελληνογερμανικού Ιδρύματος Νεολαίας αναδεικνύει το απέραντο βάθος της πολιτικής ξεφτίλας της «πρώτη φορά Αριστεράς», το πόσο βρόμικα και ξεδιάντροπα είναι πια τα μυαλά των συριζαίων, που επαίρονται για την προώθηση ενός έργου που έχει εμπνευστεί η ιμπεριαλιστική Γερμανία για να εξαγινιστεί μέσα στον ελληνικό λαό για τα δεινά που του επιβάλλει και έχουν αποδεχτεί οι ντόπιοι γερμανοτσολιάδες όλων των αποχρώσεων.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Στις 12 του Σεπτεμβρίου του 2014, στο ανάκτορο Bellevue του Βερολίνου, παρουσία του Κάρολου Παπούλια, Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας και του Joachim Gauck, Προέδρου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, υπεγράφη από την Ομοσπονδιακή υπουργό Manuela Schwesing και τον Πρέσβη της Ελλάδας στη Γερμανία Παναγιώτη Ζωγράφο κοινή δήλωση πρόθεσης για τη σύσταση του «Ελληνογερμανικού Ιδρύματος Νεολαίας».

Πρόκειται φαινομενικά για ένα «αθώο» ίδρυμα που στοχεύει στη συμφιλίωση των δύο λαών, στην υποστήριξη της κοινής τους ιστορίας, μέσω ανταλλαγών μαθητών, νέων και ανέργων μέχρι 26 ετών. Στο πλαίσιο αυτό θα διοργανώνονται κοινές δραστηριότητες, πολιτιστικές συναντήσεις μεταξύ ομάδων νέων που θα παρακολουθήσουν σχετικά σεμινάρια, κατασκηνώσεις, κ.λπ. Ο

Γενίτσαροι α'λα γερμανικά

προϋπολογισμός του έργου είναι έξι εκατομμύρια ευρώ που μοιράζονται ισομερώς η Γερμανία και η Ελλάδα.

Μεσοσύνης της οικονομικής κρίσης, με τον ελληνικό λαό δεινοπαθούντα να αναπτύσσει αισθήματα μίσους για τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ και ιδιαίτερα για τη Γερμανία, που σέρνει το χορό της συνεχούς επιβολής Μνημονίων εξόντωσης, και τις ντόπιες φωνές για τις ξεχασμένες γερμανικές επανορθώσεις να πληθαίνουν και να βρίσκουν απήχηση μέσα στον ελληνικό λαό, η κυβέρνηση της ιμπεριαλιστικής Γερμανίας αποφάσισε να προωθήσει τη σύσταση αυτού του Ελληνογερμανικού Ιδρύματος Νεολαίας, αποσκοπώντας να μολύνει τους νέους ανθρώπους με τον ιό της ιστορικής λήθης των ναζιστικών εγκλημάτων πολέμου.

Είναι πολύ χαρακτηριστικά τα λόγια που δε ντράπηκε να εκστομίσει ο «αγωνιστής» Παπούλιας, κατά την υπογραφή της κοινής πρόθεσης σύστασης του ιδρύματος, εκπροσωπώντας το ελληνικό δωσιλογικό πολιτικό σύστημα: «Νομίζω ότι στη χώρα μου το Ίδρυμα αυτό θα έχει τη δυνατότητα να παίξει και έναν άλλο πολύ σημαντικό ρόλο: στην αποκάθαρση της ιστορίας από πολλά πράγματα τα οποία βαρύνουν χωρίς να είναι η πραγματικότητα. Πράγματι έχουμε γίνει πολλά τα οποία έχουμε καταδικάσει, για τα οποία έχουμε πολεμήσει, αλλά γίνονται και πάρα πολλά, τα οποία είναι πολύ θετικά στη συνεργασία των δύο χωρών».

Το Ελληνογερμανικό Ίδρυμα Νεολαίας είναι το δίδυμο «αδερφάκι» του Ελληνογερμανικού Ταμείου για το Μέλλον, ενός ταμείου εξαγοράς συνειδήσεων των κατοίκων των μαρτυρικών χωριών της Ελλάδας. Με «χορηγίες» προς τις κοινότητες που αφανίστηκαν από τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής, με έργα υποδομής που τάζονται στους δημάρχους τους, επιχειρείται οι κοινότητες αυτές να παραιτηθούν από τη διεκδίκηση των γερμανικών οφειλών.

Σημειώνουμε ότι αντίστοιχα ιδρύματα παραγραφής της ιστορικής μνήμης έχει φτιάξει η Γερμανία με την Πολωνία και τη Γαλλία, δυο χώρες όπου οι ναζί άφησαν ανεξίτηλα σημάδια. Και η μεν Πολωνία αντάλλαξε τη λήθη και την παραίτηση από τις επιπλέον αποζημιώσεις που ζητούσε, με την ένταξη στην ΕΕ, ο δε ισχυρός εταίρος της Γερμανίας, η Γαλλία, έλαβε υψηλές αποζημιώσεις και συνθήκη ειρήνης.

Η πρόθεση σύστασης του Ιδρύματος στην Ελλάδα, απέκτησε στη συνέχεια σάρκα και οστά επί κυβέρνησης της «πρώτη φορά Αριστεράς». Για τον σκοπό αυτό, τον Ιούνιο του 2015, η γερμανίδα υφυπουργός Κάρεν Μαρκς επισκέφθηκε τη χώρα μας και συναντήθηκε με τον υπουργό Παιδείας Αριστείδη Μπαλτά και αντάλλαξαν απόψεις για τις διαδικασίες και το χρονοδιάγραμμα σύστασης του Ελληνογερμανικού Ιδρύματος Νεολαίας. Στόχος είναι να λειτουργήσει αυτό μέσα στο 2016, ενώ ως κατεξοχήν εμπνευστής του φέρεται να είναι ο αντιπρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας των Γερμανών Σοσιαδημοκρατών, Αξελ Σέφερ.

Η σύσταση του εν λόγω ιδρύματος ήταν το κερασάκι στην τούρτα της παραίτησης της συγκυβέρνησης των Τσιπροκαμμένων από τη διεκδίκηση των γερμανικών επανορθώσεων, παρά τις αρχικά μεγάλες κορώνες και του ίδιου του Τσίπρα κατά την άγνοηση των προγραμματικών δηλώσεων στη Βουλή.

Οι Γερμανοί, όμως, δεν κλονίστηκαν από τις δηλώσεις δημαγωγίας του Τσίπρα. Δεν ανησύχησαν καν. «Μέχρι τώρα έχουμε δηλώσεις προς τον ελληνικό λαό. Αλλο οι δηλώσεις και άλλο κινήσεις σε διεθνές επίπεδο», δήλωσε ο αναπληρωτής κυβερνητικός εκπρόσωπος Γκέοργκ Στράιτερ.

Ενώ δυο μέρες μετά, ο γερμανός ΥΠΕΞ Φρανκ-Βάλτερ Στάνιμαγιερ, υποδεχόμενος τον «δικό μας» Ν. Κοτζιά τόνισε: «Από νομικής άποψης δεν αλλάζει η θέση μας. Πιστεύουμε σταθερά ότι όλα τα ζητήματα επανορθώσεων, συμπεριλαμβανομένων των αναγκαστικών δανείων, έχουν δικακονομιστεί στο σύνολό τους». Τι απάντησε τώρα ο Κοτζιάς στον εκπρόσωπο του γερμανικού ιμπεριαλισμού; «Γνωρίζω τη θέση της γερμανικής κυβέρνησης, αλλά έχω τις αποφάσεις του ελληνικού κοινοβουλίου, είμαι ένα είδος ταχυδρόμου!» Δηλαδή, η κυβέρνηση δεν διατυπώνει κάποιο αίτημα, εγώ απλώς μεταφέρω θέσεις της Βουλής, για να μην τις στείλει με κούριερ!

Στη συνέχεια δόθηκε το απαραίτητο σόου.

Για να μην κατηγορηθεί ότι υστερεί σε «αγωνιστική επιμονή» η συγκυβέρνηση Τσίπρα - Καμμένου από την προηγούμενη συγκυβέρνηση που είχε συγκροτήσει Ειδική Κοινοβουλευτική Επιτροπή, για να μην μπορεί κανείς να την κατηγορήσει ότι παραιτήθηκε από την απαίτηση για γερμανικές επανορ-

θώσεις, έκανε το ίδιο. Επικεφαλής της Επιτροπής τοποθέτησε την πρόεδρο της Βουλής, Κωνσταντοπούλου, που χρησιμοποίησε το πόστο για τις δικές της πολιτικές φιλοδοξίες.

Ο υπουργός Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλος, είπε ότι είναι έτοιμος να υπογράψει την αναγκαστική απόφαση του Αρείου Πάγου για την αποζημίωση των συγγενών των θυμάτων του Διστόμου ακόμη και με κατάσχεση περιουσιακών στοιχείων του γερμανικού κράτους στην Ελλάδα (π.χ. το κτίριο του Ινστιτούτου Γκαίτε) και ο αστικός Τύπος έκανε σημαία του τη δήλωση αυτή, θάβοντας την «ουρά» που είχε η τοποθέτηση του Παρασκευόπουλου. Ο υπουργός Δικαιοσύνης «διευκρίνισε», ότι το θέμα είναι νομικά περίπλοκο και συνδέεται με τη διαπραγμάτευση που βρίσκεται σε εξέλιξη, από την έκβαση της οποίας θα εξαρτηθεί η εκτέλεση της απόφασης.

Επειδή, όμως, οι Γερμανοί τα καταγράφουν αυτά, βγήκε την άλλη μέρα στον Real FM ο «ειδικών αποστολών» Φλαμπουράρης για να το «μαζέψει». Εξήγησε ότι εκείνο που επιδιώκει η κυβέρνηση είναι ν' αρχίσει μια συζήτηση με τους Γερμανούς, η οποία μπορεί να τραβήξει σε μακρος. Ο ίδιος εξέφρασε τη βεβαιότητα ότι «δε θα πέσουμε σε τσίχο» και γι' αυτό δε θα χρειαστεί να ενεργοποιηθεί η απόφαση του Αρείου Πάγου με προσυπογραφή του υπουργού Δικαιοσύνης.

Ταυτόχρονα, ο εκπρόσωπος της καγκελαρίας Στέφεν Ζάιμπερτ επανέλαμβανε ήρεμα και χωρίς ιδιαίτερους χρωματισμούς την πάγια γερμανική θέση: «Το ζήτημα των επανορθώσεων και αποζημιώσεων έκλεισε νομικά και πολιτικά». Και συμπλήρωσε ότι δεν υπήρξαν κανενός είδους συνομιλίες με την ελληνική κυβέρνηση για ζητήματα επανορθώσεων.

Την ταφόπλακα στη διεκδίκηση των γερμανικών επανορθώσεων και

τέλος στο δημαγωγικό σόου έβαλε με θεαματική κωλοτούμπα ο ίδιος ο Τσίπρας, στεκόμενος δίπλα στην καγκελαρία Μέρκελ στην αίθουσα Τύπου της γερμανικής καγκελαρίας: «Το θέμα του κατοχικού δανείου και των γερμανικών επανορθώσεων δεν είναι για μας ένα ζήτημα που αφορά πρωτίστως, μια υλική διεκδίκηση. Είναι ένα **ηθικό** πρωτίστως θέμα και πιστεύω ότι πρέπει να εργαστούμε οι δύο χώρες προκειμένου να αντιμετωπίσουμε αυτό το **ηθικό** θέμα, που δεν αφορά μόνο την Ελλάδα, αφορά και τον ελληνικό και το γερμανικό λαό» είπε.

Και στη συνέχεια, άδειασε μεγαλοπρεπέστατα όσα είχε πει στην ίδια συνεδρίαση-φιέστα της Βουλής ο υπουργός Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλος: «Δεν υπάρχει κανένα μέλος της ελληνικής κυβέρνησης που να εξέφρασε την πρόθεση να καταλάβει το ελληνικό δημόσιο κτίρια του γερμανικού δημοσίου».

Κοντολογίς, με την ίδρυση του Ελληνογερμανικού Ιδρύματος Νεολαίας, παίχτηκε ακόμη μια πράξη του δράματος, της παραίτησης των ελληνικών αστικών κυβερνήσεων από τις γερμανικές επανορθώσεις, για να μην εξοργιστούν οι Γερμανοί.

Στην «Κόντρα» από τότε (αρ. φύλ. 815) σημειώναμε: «Το ζήτημα, βέβαια, είναι πρωτίστως πολιτικό και δευτερευόντως νομικό. Όταν οι γερμανοί ιμπεριαλιστές κρατάνε από το λαιμό τις ελληνικές κυβερνήσεις, όποια νομική κίνηση και να γίνει οι κυβερνήσεις θα την ακυρώνουν, όπως συνέβη και στο παρελθόν. Επομένως, το δίκαιο αυτό αίτημα θα παραμείνει σε ένα ηθιολογικό επίπεδο, για εσωτερική και μόνο κατανάλωση στην Ελλάδα».

ΥΓ: Στην πανελλαδική συνδιάσκεψη του ΣΥΡΙΖΑ την προπερασμένη Κυριακή, ο βουλευτής Α' Θεσσαλονίκης Μηταφίδης, σήκωσε φασαρία για το επίμαχο απόσπασμα του σχεδίου κυβερνητικού προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ και απαίτησε αυτό να βγει από το πρόγραμμα. Τη συνέχεια θα την ξέρουμε σύντομα.

Καμαρίλα

Ο Τσακαλώτος πρώτος στο ψηφοδέλτιο της Β' Αθήνας (είχε εκλεγεί όγδοος κι αν αφαιρέσουμε Μπαρουφάκη και Λαφαζανικούς είχε εκλεγεί τρίτος, με τεράστια διαφορά από τον Παππά που ήταν πάνω απ' αυτόν) και ο Γαβρίλος δεύτερος στην Α' Αθήνας (για να σωθούν τα προσχήματα τοποθετήθηκε πρώτος ο κυρ-Αλέκος) και να πως η «αριστερή μελαγχολία» μετατρέπεται σε «αριστερό τσακίρ κέφι». Ο Τσακαλώτος, μάλιστα, δίνει συνεντεύξεις και κάνει δηλώσεις με αρχηγικό ύφος, παρουσιαζόμενος σαν ο «νούμερο δύο» του ΣΥΡΙΖΑ.

Μετά την αποχώρηση των Λαφαζανικών και μερικών στελεχών από τη φράζια των «53+», που προσχώρησαν στη συνέχεια ως διακριτή φράζια στη ΛΑΕ, Τσακαλώτος και Γαβρίλος επανασύστησαν σε νέα βάση την παλιά φράζια, έδειξαν στους Τσιπραίους ότι δεν πρέπει να τους θεωρούν δεδομένους, έκαναν κόνξες διαρρέοντας ότι είναι θυμωμένοι από τους εσωκομματικούς χειρισμούς της ηγεσίας και ότι το σκέφτονται αν θα ξαναείναι υποψήφιοι, κι αφού έκλεισαν το «ντιλ» με τους Τσιπραίους, παίρνοντας στην κομματική επετηρίδα τη θέση που προηγουμένως κατείχε η «Αριστερή Πλατφόρμα», έσβησαν τη ζωγραφιστή πίκρα από τα χείλη τους και ζωγράρισαν το πιο πλατύ χαμόγελο.

Αν αυτά αναδίδουν ένα άρωμα καμαρίλας, μπορείτε να δείτε και άλλα παρόμοια. Οι επίσης «θυμωμένοι», «στενοχωρημένοι» και «προβληματιζόμενοι» για το αν θα ξαναείναι υποψήφιοι Δρίτσας και Χριστοδουλοπούλου (επίσης της φράζιας των «53+», αλλά και με δική τους υποφράζια), εξασφάλισαν επίσης την επανεκλογή τους, ο πρώτος δικαιωματικά στην Α' Πειραιά και η δεύτερη «ανεβαίνοντας» σε εκλόγιμη θέση στο Επικρατείας. Για να μπει σε εκλόγιμη θέση η Χριστοδουλοπούλου έμεινε εκτός η Ανταγωνιστική (δεύτερη θέση στο Επικρατείας το Γενάρη), η οποία είχε ανακοινωθεί αρχικά ως υποψήφια στην Α' Αθήνας, αλλά σε θέση μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας. Ποια είναι τα πολιτικά προσόντα της Αντωνοπούλου; Κανένα, εκτός του ότι είναι στέλεχος του περιβόητου αμερικανο-σιωνιστικού Levy Institut, του οποίου πρόεδρος είναι ο σύζυγός της. Ελπίζει, όμως, σε εκ νέου υπουργοποίησή της.

Παλιά του τέχνη κόσκινο

«Δεν αποτελεί προγραμματική θέση και στόχευση του ΣΥΡΙΖΑ το 23% στην ιδιωτική εκπαίδευση. Πόσο δε μάλλον στο κομμάτι της ιδιωτικής εκπαίδευσης που αφορά τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα, τα φροντιστήρια (...) Δώσαμε μάχη για να αποφύγουμε παράλογα μέτρα και σκληρά μέτρα. Ο αναγκαίος συμβιβασμός όμως είχε και υποχωρήσεις από την πλευρά μας. Και μια από αυτές τις υποχωρήσεις ήταν στο να δώσουμε ένα μέτρο, στο οποίο δεν πιστεύουμε, το έχω πει πολλές φορές εγώ». Δήλωση του Τσίπρα στη συνέντευξη της ΔΕΘ.

«Η κυβέρνηση μας αναγκάστηκε να επιβάλει μια σειρά από δύσκολα φορολογικά μέτρα, κατάφερε όμως πολλά από αυτά να έχουν στοιχεία κοινωνικής δικαιοσύνης: **Η αύξηση της εισφοράς αλληλεγγύης, η φορολογία των κερδών και των πλοίων, η επιβολή ΦΠΑ στα ιδιωτικά σχολεία, η αύξηση των φόρων πολυτελείας είναι μέτρα που επιβαρύνουν σχεδόν αποκλειστικά τα υψηλά εισοδήματα**». Σχέδιο Κυβερνητικού Προγράμματος που εγκρίθηκε από την Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΣΥΡΙΖΑ (τα έντονα γράμματα είναι του Προγράμματος).

Ενας έντιμος άνθρωπος, που αντιλαμβάνεται εκ των υστέρων ότι κάπου την πάτησε, λέει «κάναμε λάθος». Ο Τσίπρας, όμως, λέει το ένα ψέμα μετά το άλλο. Καταρχάς, τον ΦΠΑ 23% στα φροντιστήρια και τα κέντρα ξένων γλωσσών τον είχαν επιβάλει εξαρχής, με τους προκαταρκτικούς νόμους, πριν συμφωνηθεί και στη συνέχεια ψηφιστεί το Μνημόνιο. Τότε είχαν εξαιρέσει τα ιδιωτικά σχολεία απ' αυτή τη ρύθμιση. Επομένως, όταν ο Τσίπρας κόπτεται τάχα για τα φροντιστήρια που αφορούν τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα, λέει ψέματα. Σ' αυτό το «κομμάτι της ιδιωτικής εκπαίδευσης» είχε ανεβάσει τον ΦΠΑ στο 23% από τον Ιούλη. Τότε, τα ιδιωτικά σχολεία τα είχαν εξαιρέσει.

Τον Αύγουστο, όμως, οι ιμπεριαλιστές δανειστές απαίτησαν να φύγει από το 23% το βόειο κρέας, για να μην πληγούν οι εξαγωγές τους προς την Ελλάδα. Η θέλησή τους έγινε πράξη με τον πρώτο εφαρμοστικό νόμο που ψηφίστηκε μαζί με το Μνημόνιο-3. Ως ισοδύναμο επιλέχτηκε η επιβολή ΦΠΑ 23% και στα ιδιωτικά σχολεία. Δεν έχει καμιά ιδιαίτερη σημασία τίνος ήταν η ιδέα. Αν ήταν της τρόικας ή του οικονομικού επιτελείου της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου. Σημασία έχει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ενέταξε αυτό το μέτρο στο νέο κυβερνητικό του πρόγραμμα, καμαρώνοντας ότι κατάφερε να περάσει ένα... αντικαπιταλιστικό μέτρο στον τομέα της φορολογίας!

Αποδείχτηκε ότι την πάτησαν. Το θέμα έκαιγε πολύ κόσμο (όχι σώνει και καλά τη μπουρζουαζία), αναγκάστηκαν όλοι μαζί να βρουν τη λύση της αναβολής, για να ξανασυζητήσουν το θέμα με την τρόικα μετά τις εκλογές (πρέπει οπωσδήποτε να βρουν προϊόντα και υπηρεσίες ισοδύναμης απόδοσης σε ΦΠΑ), και ο Τσίπρας καμώνεται τον «υπεράνω», λέγοντας για μια ακόμη φορά ψέματα (παλιά του τέχνη κόσκινο). Αφού «δεν πιστεύατε» σ' αυτό το μέτρο, γιατί το βάλατε στο πρόγραμμά σας, καμαρώνοντας ότι εσείς παίρνετε μέτρα που επιβαρύνουν τους πλούσιους;

Ο Τσίπρας συνεχίζει να βαδίζει αδίστακτα στη λεωφόρο του ψεύδους: «Εμείς θέλουμε να προχωρήσουμε και θα προχωρήσουμε στην αντικατάσταση αυτού του μέτρου βρίσκοντας όμως ένα ισοδύναμο. Και δεν μπορεί να είναι το ισοδύναμο να πάρμε 23% το ΦΠΑ στο μοσχαρίσιο κρέας, διότι όσο επώδυνο είναι για κάποιους οι οποίοι έχουν την οικονομική δυνατότητα και στέλνουν τα παιδιά τους στο σχολείο, τόσο επώδυνο είναι όμως και για εκατομμύρια ανθρώπους που πρέπει να ταΐζουν τα παιδιά τους με μοσχαρίσιο κρέας, για να συνεννοηθούμε».

Τώρα τον έπιασε ο πόνος και για το μοσχαρίσιο κρέας, το οποίο μπερδεύει με το βοδινό, που είναι αυτό που κυρίως καταναλώνεται και δεν αφορά μόνο τα παιδιά αλλά όλο τον κόσμο. Όμως το βόειο κρέας στο 23% το έβαλαν αυτοί δεν το έβαλε η τρόικα. Όταν η τρόικα πήρε χαμπάρι τη ζαβολιά, τους υποχρέωσε και το άλλαξαν, όπως αναφέραμε παραπάνω. Ο γάλλος υφυπουργός Εξωτερικών Αρλέμ Ντεζίρ ήρθε στην Αθήνα στις 23 Ιούλη, συναντήθηκε με τον Παππά και τον Σταθάκη και τους έθεσε ευθέως ζήτημα να κατεβάσουν το ΦΠΑ στο 13%, όπως ίσχυε για τα άλλα κρέατα. Όπως είπε, η γαλλική κτηνοτροφία περνάει κρίση και η Ελλάδα είναι ένας σημαντικός εταίρος, ειδικά στο βοδινό κρέας, καθώς αντιπροσωπεύει το 10% των γαλλικών εξαγωγών σ' αυτό το είδος. Όπως μετέδωσε το ΑΠΕ/ΜΠΕ, ο Ντεζίρ «εξέφρασε την ανησυχία του για τις επιπτώσεις της αύξησης του ΦΠΑ σε ορισμένες κατηγορίες αγροτικών προϊόντων».

Αυτή η ιστορία με τον ΦΠΑ στην ιδιωτική εκπαίδευση και στο βοδινό κρέας είναι μια λεπτομέρεια μπροστά στον όγκο των αντιλαϊκών μέτρων του Μνημόνιου-3 (που προστίθενται σ' αυτά των δύο προηγούμενων Μνημονίων, μην το ξεχνάμε). Ο τρόπος με τον οποίο τη χειρίζεται ο ΣΥΡΙΖΑ, όμως, με συνεχή ψέματα, είναι αποκαλυπτικός για το τι πρόκειται να γίνει. Για την αξία που έχουν τα προεκλογικά λόγια περί απάλυνσης των συνεπειών του Μνημόνιου από μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Ψέματα και μόνο ψέματα είναι αυτά που ακούγονται από το στόμα του Τσίπρα και των άλλων στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ.

Παρέμβαση της «Κόντρας» στις αρμόδιες υπηρεσίες

Να αποβληθεί η εταιρία Μελισσανίδη

Στο φύλλο μας της 25ης Ιούλη, σε ρεπορτάζ με τίτλο «Τσαλακώνουν τη νομιμότητα για χάρη του Μελισσανίδη», αναφερθήκαμε στη σκανδαλώδη απόφαση του προϊστάμενου της Διεύθυνσης Περιβαλλοντικής Αδειοδότησης του ΥΠΑΠΕΝ Επ. Τολέρη (γνωστού και για την ενεργή ανάμιξη του στο έγκλημα της «Ελληνικός Χρυσός ΑΕ» στις Σκουριές) να αποστείλει στην Περιφέρεια Αττικής για να θέσει σε δημόσια διαβούλευση τη Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων (ΜΠΕ) για το «γήπεδο Μελισσανίδη» στη Ν. Φιλαδέλφεια. Η παρανομία έγκειται στο γεγονός ότι ως ιδιοκτήτης του οικοπέδου και φορέας του έργου εμφανίζεται η «Δικέφαλος 1924 ΑΕ», μια ιδιωτική εταιρία συμφερόντων Μελισσανίδη, που δεν έχει και δεν μπορεί να έχει καμιά σχέση με το οικόπεδο που έχει **παραχωρηθεί** στο ερασιτεχνικό σωματείο ΑΕΚ μόνο κατά **χρήση, διοίκηση και διαχείριση** (η ιδιοκτησία παραμένει στο Ελληνικό Δημόσιο).

Επανήλθαμε στο φύλλο μας της 1ης Αυγούστου, έχοντας πλέον πάρει στα χέρια μας την υποβληθείσα ΜΠΕ, αναφερθήκαμε αναλυτικά σε όλο το ιστορικό της προσπάθειας του Μελισσανίδη να νομιμοποιήσει την εταιρία του ως φορέα κατασκευής του γηπέδου (χωρίς επιτυχία μέχρι στιγμής, διότι σ' αυτή την καραμπινάτη παρανομία έχουν αντιδράσει υπηρεσίες του ΥΠΑΠΕΝ) και καλέσαμε τον Π. Σκουρλέτη, που τοποθετήθηκε ΥΠΑΠΕΝ μετά την εκδίωξη του Π. Λαφαζάνη, να αποσύρει αμέσως από τη δημόσια διαβούλευση τη σκανδαλώδη ΜΠΕ της εταιρίας του Μελισσανίδη.

Τον Αύγουστο, ο Π. Σκουρλέτης έκανε εκτεταμένες αλλαγές στο οργανόγραμμα του υπουργείου. Μεταξύ αυτών ήταν και η «καρατόμηση» του Τολέρη, που είχε βγάλει ρίζες στη Διεύθυνση Περιβαλλοντικής Αδειοδότησης, και η τοποθέτησή του σε Διεύθυνση-«ψυγείο». «Ξηλώθηκε ο προϊστάμενος, να ξηλωθεί και το σκανδαλώδες έργο του» ήταν ο τίτλος ρεπορτάζ που δημοσιεύτηκε στις 20 Αυγούστου στην ιστοσελίδα μας. Την ίδια μέρα, ο Τσίπρας έκανε το διάγγελμα με το οποίο ανακοίνωσε ότι πάει σε πρόωρες εκλογές, οπότε οι πολιτικές διαδικασίες πάγωσαν. Δεν πάγωσαν όμως και οι διοικητικές

διαδικασίες, γι' αυτό και η «Κόντρα» παρενέβη με έγγραφό της, το οποίο κατέθεσε στη δημόσια διαβούλευση και απέστειλε σε όλες τις εμπλεκόμενες υπηρεσίες του ΥΠΑΠΕΝ και της Περιφέρειας Αττικής, ζητώντας ναβάλουν τέρμα στην παρανομία. Το περιεχόμενο του εγγράφου είναι το εξής:

Θέμα: Η Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων για το έργο «Κέντρο Αθλητισμού Μνήμης και Πολιτισμού στη Ν. Φιλαδέλφεια Αττικής» πρέπει να αποσυρθεί.

Η ΜΠΕ για το έργο «Κέντρο Αθλητισμού Μνήμης και Πολιτισμού στη Ν. Φιλαδέλφεια Αττικής», που στάλθηκε στο Περιφερειακό Συμβούλιο από τη Δ/νση Περιβαλλοντικής Αδειοδότησης του ΥΠΑΠΕΝ, προκειμένου να τεθεί σε δημόσια διαβούλευση πρέπει να αποσυρθεί, διότι εμφανίζει ως ιδιοκτήτη της έκτασης και φορέα του έργου την κερδοσκοπική εταιρία ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ 1924 ΑΕ, η οποία δεν έχει και δεν μπορεί να αποκτήσει οποιοδήποτε δικαίωμα επί του οικοπέδου στο οποίο σχεδιάζεται να ανεγερθεί το γήπεδο.

Η συγκεκριμένη έκταση εξακολουθεί να ανήκει στην **ιδιοκτησία του Ελληνικού Δημοσίου**, το οποίο την έχει παραχωρήσει **μόνο κατά χρήση διοίκηση και διαχείριση** στο Ερασιτεχνικό Σωματείο ΑΕΚ, το οποίο βάσει του Νόμου, δεν δύναται να παραχωρήσει την έκταση σε οποιονδήποτε τρίτο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η εν λόγω ανώνυμη εταιρία έχει προσπαθήσει να εκδώσει Έγκριση και Αδεια Δόμησης από την αρμόδια υπηρεσία του ΥΠΑΠΕΝ (αρχικά ΔΟΚ και στη συνέχεια και έως τώρα ΔΑΟΚΑ), πλην όμως αυτό δεν κατέστη δυνατόν. Η ΔΟΚ ζήτησε από την εν λόγω εταιρία έγγραφα που να τη νομιμοποιούν να ζητήσει Έγκριση και Αδεια Δόμησης για το συγκεκριμένο έργο. Τα προσκομισθέντα έγγραφα κρίθηκαν ανεπαρκή από το Αυτοτελές Τμήμα Νομοθετικής Πρωτοβουλίας και Έργου του ΥΠΑΠΕΝ, ενώ νέα έγγραφα που κατατέθηκαν από την εταιρία εκκρεμούν ακόμη ενώπιον του Αυτοτελούς Τμήματος, στο οποίο έχει απευθυνθεί η ΔΑΟΚΑ.

Παρά ταύτα, ο πρώην προϊστάμενος της Διεύθυνσης Περιβαλλοντικής Αδειοδότησης, σε μια από τις τελευταίες ενέργειές του

(ήδη έχει μετακινηθεί από τη συγκεκριμένη Διεύθυνση, με απόφαση του υπουργού Π. Σκουρλέτη), έθεσε σε δημόσια διαβούλευση τη ΜΠΕ για το συγκεκριμένο έργο, εμφανίζοντας ως ιδιοκτήτη και φορέα του έργου τη ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ 1924 ΑΕ.

Πρόκειται για μια σκανδαλώδη ενέργεια, η οποία πλήττει ευθέως τα συμφέροντα του Ελληνικού Δημοσίου και παραβιάζει το νόμο. Για να θεραπευτεί αυτή η σκανδαλώδης ενέργεια, μέσω της οποίας επιχειρείται η έμμεση νομιμοποίηση της εν λόγω εταιρίας, η ΜΠΕ πρέπει να αποσυρθεί, η δε δημόσια διαβούλευση να κηρυχτεί άκυρη.

Η εφημερίδα μας έχει ασχοληθεί επί μακρόν με το συγκεκριμένο θέμα, αναδεικνύοντας όλες τις πτυχές του. Προς επίρρωση των όσων αναφέρουμε σ' αυτό το σημείωμα-παρέμβαση, επισυνάπτουμε:

1. Το φύλλο της «Κόντρας» της 23ης Μάη 2015, στη σελίδα 12 του οποίου υπάρχει λεπτομερές ρεπορτάζ για τους λόγους βάσει των οποίων η εταιρία ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ 1924 ΑΕ δεν μπορεί να κατασκευάσει γήπεδο στη Ν. Φιλαδέλφεια.

2. Το φύλλο της «Κόντρας» της 1ης Αυγούστου 2015, στη σελίδα 12 του οποίου αναλύουμε τους λόγους για τους οποίους η ΜΠΕ είναι άκυρη.

3. Αντίγραφο του υπ' αριθμ πρωτ. 5522/6-2-2015 εγγράφου του Αυτοτελούς Τμήματος Νομοθετικής Πρωτοβουλίας και Έργου του ΥΠΑΠΕΝ.

Το παρόν έγγραφο μαζί με τα συνημμένα δύο φύλλα της εφημερίδας μας και το αντίγραφο του εγγράφου του ΑΤΝΠΕ του ΥΠΑΠΕΝ (σύνολο συνημμένων τρία) κατατίθενται προκειμένου να περιληφθούν στα έγγραφα της δημόσιας διαβούλευσης.

Κατά την άποψή μας, **δεν πρέπει να υπάρξει καμιά συζήτηση επί του περιεχομένου της ΜΠΕ**, διότι έτσι θα νομιμοποιηθεί η εταιρία του Μελισσανίδη. Ο αγώνας πρέπει να εστιαστεί στην **αποβολή της «Δικέφαλος 1924 ΑΕ»** από κάθε δοσοληψία με το ΥΠΑΠΕΝ ή άλλες υπηρεσίες (Περιφέρεια, Δήμο), διότι η εμπλοκή της είναι παράνομη. Θα παρακολουθούμε συστηματικά το θέμα και θα ενημερώνουμε για κάθε εξέλιξη.

Γιατί «θάβουν» το έγκλημα;

Τρεις ψυχικά ασθενείς κήκαν ζωντανό στο ψυχιατρικό νοσοκομείο στο Δαφνί, από φωτιά που -όπως ειπώθηκε- έβαλε τρόφιμους του νοσοκομείου. Και οι τρεις ήταν δεμένοι στα κρεβάτια και δεν μπόρεσαν να φύγουν. Κι όμως, ελάχιστες μέρες μετά το έγκλημα έχει θαφτεί. Κανένας δε συζητά γι' αυτό, λες και δεν κήκαν ζωντανό τρεις άνθρωποι, αλλά τρία ζώα. Γιατί ν' απορούμε, όμως; Σαν ζώα αντιμετωπίζουν τους ψυχικά πάσχοντες, αφού -όπως αποδείχτηκε- η μέθοδος της κατήλωσης εξακολουθεί να χρησιμοποιείται ευρύτατα.

Ο λόγος; Δεν υπάρχει επαρκές προσωπικό. Έτσι, τα πιο βαριά περιστατικά δένονται στα κρεβάτια για να «ηρεμήσουν»! Κι όταν συμβεί το κακό, όλοι μιλούν για την «κακία στιγμή», σβήνοντας κάθε ευθύνη. Κι αν γίνει κάποια συζήτηση, αυτή δεν μιλά για έγκλημα (γιατί είναι έγκλημα όταν τρεις άνθρωποι πεθαίνουν αβοήθητοι, δεμένοι στα κρεβάτια τους), αλλά για το πώς θα βρεθούν διοικητικοί τρόποι να

«ησυχάσουμε» από τους «διεγερτικούς» ασθενείς. Να φτιάξουμε «λευκά κελιά», για παράδειγμα, ατομικά, απομονωμένα, με κάμερες, ώστε να παρακολουθούμε το «ζώο» που θα ρίξουμε μέσα σ' αυτό. Να βλέπουμε αν ζει ή αν πέθανε, αφού κακό σε άλλους ή στον εαυτό του δε θα μπορεί να κάνει μέσα σ' αυτόν τον απομονωμένο και αποστειρωμένο (αποστειρωμένο όχι αντιμικροβιακά αλλά αισθητηριακά) χώρο. Σε κάτι τέτοια κελιά θα πρέπει να ρίχνουμε και αυτούς που παραπέμπονται από δικαστήρια με το λεγόμενο «ακαταλόγιστο», ώστε να μη μπερδεύονται με τους υπόλοιπους ψυχικά ασθενείς.

Δεν παριστάνουμε τους ειδικούς, γιατί δεν είμαστε. Δε χρειάζεται όμως να είναι κανείς ειδικός για να αγανακτίσει με το θάνατο τριών ανθρώπων και να χαρακτηρίσει αυτό το θάνατο έγκλημα. Και να ζητήσει εξηγήσεις από αυτούς που μιλούν για «αποασυλοποίηση» και καμαρώνουν για το κλείσιμο της Λέρου. Τη «Λέρο» τη μετέφεραν στο Δαφνί και το Δρομοκα-

ίτειο, ενώ τα πιο ελαφριά περιστατικά τα παρέδωσαν στους μηκυάρχες με τις διάφορες «δομές», που έχουν στήσει μια πρώτης τάξεως «μηχανή» με την οποία «γαζώνουν» εδώ και χρόνια τα λιγοστά κονδύλια που διατίθενται, «στύβοντας» επιπροσθέτως τους εργαζόμενους και οδηγώντας τους στη «γαϊδουροποίηση» και την κοινωνική αφασία.

Η ψυχική υγεία είναι ένα τεράστιο κεφάλαιο. Χρειάζονται τεράστια αποθέματα κοινωνικής υπευθυνότητας και αφοσίωσης απ' όσους αποφασίσουν να εργαστούν σ' αυτή (δε χρειάζεται να εξηγήσουμε το λόγο), αλλά χρειάζονται και τεράστια κονδύλια από το κράτος. Διαφορετικά, θα λειτουργούν πολλές μικρές «Λέροι» και από καιρού εις καιρόν θα έχουμε τέτοια τραγικά περιστατικά για να μας θυμίζουν ότι ο καπιταλισμός είναι πάντα αγριανθρωπικός και διπλά αγριανθρωπικός για τους ψυχικά πάσχοντες που δεν έχουν τη δυνατότητα να υπερασπιστούν τον εαυτό τους.

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Πλησιάζει η ώρα της υπέρτατης έκφρασης της αστικής δημοκρατίας, η ώρα των εκλογών όπου θα μιλήσει ο κυρίαρχος λαός! Επιτρέψτε μας να αναφερθούμε σ' αυτές μέσω ενός άλλου: «Όλοι εκλέγονται τη βοήθεια της δωροδοκίας. Απάνθρωπος τοκογλύφος, όσας και να αγοράση ψήφους, ποτέ δεν θα εκλεγεί. Πριν κατέλθει εις τον αγώνα θα υποδυθή την φιλανθρωπίαν ως προσώπειον, θα φορέση την δημοτικότητα ως κόθορνον. Θα φροντίση να αποδώσει μέρος των όσων ήρπασεν εις τους εκλογείς. Και μεταξύ δύο αντιπάλων μετερχομένων την αυτήν διαφθοράν, θα επιτύχη εκείνος όστις ευπρεπέστερον φορεί το προσώπειον κ' επιδεξιότερον τον κόθορνον» (Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης).

**Όταν οι Χριστιανοί
καπέστρεφαν αρχαίους
ναιούς, οι τζιχαντιστές
έτρωγαν βελανίδια**

Μπορεί κάποιοι γίγαντες της πολιτικής να χάθηκαν, άλλοι πολτοποιημένοι από τη ρόδα του χρόνου και άλλοι σε κατάσταση μισο-αναμονής μισο-σήψης στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, αλλά ένα από τα καθήκοντα της στήλης είναι -ως γνωστόν- να συντηρεί την ιστορική μνήμη. Ετσι, δεν θα μπορούσαμε παρά να μνημονεύσουμε τα γενέθλια μεγάλων πολιτικών ανδρών, που είναι μαζεμένα στις προσεχείς τρεις ημέρες. Στις 13 Σεπτεμβρίου του 1963 γεννήθηκε ο Θοδωρής Ρουσόπουλος και παρακαλώ τους συντρόφους που γνωρίζουν περί την τύχη του να μας ενημερώσουν. Οχι να διασκεδάσουμε όσο είναι στην εξουσία, να μας προσφέρουν τόσο υλικό επί σειρά ετών και μετά να τους πετάμε στα αζήτητα! Τα ίδια ισχύουν και για τους υπόλοιπους. Στις 14 Σεπτεμβρίου του 1956, την ίδια μέρα από ένα μυστηριώδες καπρίτσιο της ζωής, γεννήθηκαν δύο μεγάλες, συνομήλικες μορφές της λαϊκής δεξιάς: ο Κώστας Καραμανλής και ο Λευτέρης Ζαγορίτης. Τέλος, στις 15 Σεπτεμβρίου του 1946 γεννήθηκε η Νόρα «κάτσε καλά Γεράσιμε» Κατσέλη.

«Την ώρα που αεροκοπανάνε οι άρχοντες περί δημοκρατικής τάξης / ανάμεσά μας οι αμίλητοι ζούνε. / Κι όσο σαν δούλοι εμείς μένουμε σιωπηλοί / οι ηγεμόνες δυναμώνουν / ξεσκίζουν, βιάζουν, ληστεύουν / των ανυπόταχτων τα μούτρα τσαλακώνουν. / Ετούτων των αμίλητων το πετσί / περίεργα θα 'λεγες είναι φτιαγμένο. / Τους φτύνουνε καταπρόσωπο / κι αυτοί σκουπίζουνε σιωπηλά το πρόσωπο το φτυμένο. / Να αγριέψουνε δεν το λέει η ψυχούλα τους / και πού το παράπονό τους να πούνε; / Απ' του μισθού τα ψίχουλα / πώς να αποχωριστούνε; / Μισή ώρα, κι αν, βαστάει το κόχλασμά τους / μετά αρχινάνε το τρεμούλιασμά τους. / Ει! Ξυπνήστε κοιμισμένοι! / Από την κορυφή ως τα νύχια ξεσκεπάστε τους / άλλο δεν μας μένει» (Vladimir Mayakovsky).

Και αφού πιαστήκαμε με τα ιστορικά, υπενθυμίζουμε επίσης ότι αυτή η ιστορία-υστερία με το κάπνισμα δεν είναι καινούργια. Ήταν τέτοιες μέρες, 11 Σεπτεμβρίου μόλις του 1907 (τότε που ο Κωνσταντίνος Καραμανλής θεός ήταν μόλις έξι μηνών και ο Ξενοφών Ζολώτας τριάμισι ετών) όταν η δημοσιογράφος Lucy Gaston ξεκίνησε την πρώτη εκστρατεία κατά του καπνίσματος, βγάζοντας και σχετικό περιοδικό. Η κίνησή της να γίνει πρώτα εκδότρια, βάζει βέβαια σε κάποιες σκέψεις...

«Πολιτικοί, οικονομολόγοι, ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, σημειολόγοι, διανοούμενοι, ειδικοί της κοινής γνώμης κι όλοι οι άλλοι ηλίθιοι που χαϊδεύονται σαν πουτάνες με την εξουσία, αναφέρονται συνεχώς σ' αυτά τα "σοβαρότατα προβλήματα", προσέχοντας ωστόσο καλά να μην τα ονοματίσουν πραγματικά: αυτοί που τους τρέχουν τα σάλια και κουνάνε την ουρά από χαρά κάθε φορά που τ' αφεντικό τους ζητάει να μωρύνουν ένα καινούργιο φαινόμενο που διαμέσου του εκδηλώνεται η ίδια κρίση, αυτοί που αγαπούν τόσο πολύ τους ορισμούς και τις ετικέτες, νάτοι τώρα που βρίσκουν χίλιες προφάσεις για να μην ονομάσουν ποτέ αυτό που η επιστήμη τους δεν μπορεί να λύσει, αλλά που δεν θα 'θελαν να λυθεί από άλλους. Στην πραγματικότητα, το επάγγελμά τους έγκειται πια κατ' ουσία στο να φανούν απαραίτητοι σ' αυτούς που τους δίνουν δουλειά και αυτή ακριβώς είναι η κύρια απασχόλησή τους, σε μιαν εποχή που το προλεταριάτο σκέφτεται πως ούτε αυτοί ούτε τα αφεντικά είναι απαραίτητοι». (Gianfranco Sanguinetti - «Del terrorismo e dello stato»).

Κοκκινοσκουφίτσα

Οι δανειστές (εξακολουθούν να) στηρίζουν Τσίπρα

Έχετε προσέξει ότι από την προεκλογική φλυαρία των συριζαίων έχουν σχεδόν εξαφανιστεί οι αναφορές περί «εκβιασμού με το πιστόλι στον κρόταφο» και περί «πραξικοπήματος» και ιδιαίτερα οι αναφορές για κάποιο σχέδιο που είχαν οι ιμπεριαλιστές δανειστές να ρίξουν την «κυβέρνηση της Αριστεράς»; Είναι λογικό να το κόψουν αυτό το παραμύθι, καθώς οι δανειστές εξακολουθούν να στηρίζουν τον Τσίπρα, δείχνοντας ότι προτιμούν να βρίσκεται αυτός στην πρωθυπουργία της επόμενης συμβατικής κυβέρνησης.

Δεν είναι τυχαίο ότι στελέχη της ίδιας της γερμανικής κυβέρνησης βγαίνουν το τελευταίο διάστημα και κάνουν όχι μόνο επαινετικές δηλώσεις για τον Τσίπρα, αλλά και δηλώσεις για την επικείμενη αναδιάρθρωση του χρέους (και όχι απομείωση, όπως κουτοπόνηρα λένε οι συριζαίοι), θέμα-ταμπού μέχρι πρότινος για τη γερμανική πολιτική, στηρίζοντας έτσι έμμεσα την προεκλογική εκστρατεία του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος υποτίθεται ότι «κέρδισε» τη συζήτηση για την αναδιάρθρωση του χρέους (ενώ αυτή ήταν δεδομένη από το Νοέμβριο του 2012).

Στην πραγματικότητα, ουδέποτε υπήρξε σχέδιο ανατροπής της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου από τους ιμπεριαλιστές δανειστές της Ευρωζώνης. Μολονότι θα προτιμούσαν να έχουν μια πιο συνεργάσιμη κυβέρνηση, οι ιμπεριαλιστές δανειστές δεν πάσχουν από έλλειψη πολιτικού ρεαλισμού και πραγματισμού. Στόχος τους δεν ήταν να ρίξουν τον Τσίπρα και τον Καμμένο από την εξουσία, αλλά να τους επιβάλλουν το τρίτο Μνημόνιο. Από τη στιγμή που το πέτυχαν, δεν έχουν κανένα πρόβλημα να στηρίζουν τον Τσίπρα. Οχι γιατί γοήτευσε τη Μέρκελ ή γιατί έδωσε τον Μπαρουφάκη που έσπαγε τα... καρύδια του Σόιμπλε και των άλλων με την απέραντη παπαρολογία του, αλλά γιατί όταν προκηρύχτηκαν οι εκλογές ο Τσίπρας αποτελούσε τον επικεφαλής του πιο ισχυρού αστικού πόλου εξουσίας στην Ελλάδα, χωρίς να διαφαίνεται ισχυρή εναλλακτική λύση εξουσίας.

Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις διαθέτουν πρεσβείες και συνομιλούν με πρόσωπα που επηρεάζουν την πολιτική ζωή στην Ελλάδα, όπως οι μινιάρχες και οι επικεφαλής των τραπεζών και των ισχυρότερων εργοχωρίων καπιταλιστικών ομίλων. Έχουν πλήρη γνώση για το πώς διαμορφώνονται οι πολιτικοί συσχετισμοί στην Ελλάδα και ποια είναι η συμφερότερη για

«Από επαναστάτη, αξιόπιστος: Γερμανία και Γαλλία στηρίζουν την επιστροφή Τσίπρα». Τίτλος άρθρου του Bloomberg στα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας...

το σύστημα λύση. Βλέπουν και οι ίδιοι πως τελικά άξιζε τον κόπο να υποστούν την μπαρουφακιάδα επί ένα εξάμηνο, όταν το αντάλλαγμα είναι ένας «ισωμένος» ΣΥΡΙΖΑ, ένα ενσωματωμένο στη μνημονιακή πολιτική τέως αντιμνημονιακό πολιτικό δυναμικό κι ένας λαός βυθισμένος στην απογοήτευση και στην ηττοπάθεια.

Από την άλλη, οι ηγέτες του γερμανογαλλικού άξονα Μέρκελ και Ολάντ, κι από κοντά ο Γιούνκερ, ο Ρέντσι, ο Σουλτς, η Λαγκάρντ, είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν τον Τσίπρα από κοντά και να τον «κόψουν» καλά. Αντιλήφθηκαν (δεν είναι πρωτάρηδες) ότι δεν έχουν να κάνουν με κάποιον ριζοσπάστη αριστερό, ούτε καν με κάποιον σοσιαλδημοκράτη παλαιάς ρεφορμιστικής κοπής, αλλά με ένα διψασμένο για εξουσία παιδάριο, που το μόνο για το οποίο ενδιαφέρεται είναι να παραμείνει στην κυβέρνηση, αλλά και να αποτελέσει για χρόνια τον ένα από τους δύο πόλους εξουσίας στην καπιταλιστική Ελλάδα (ο άλλος είναι η ΝΔ).

Και βέβαια, στα μυστικοσυμβούλια που έγιναν, στο Παρίσι, στο Βερολίνο, στη Ρώμη, στις Βρυξέλλες, πήραν από τον Τσίπρα προσωπικές διαβεβαιώσεις ότι δεν πρόκειται να βάλει εμπόδια στην εφαρμογή της συμφωνίας. Γι' αυτό και δεν είπαν τίποτα ακόμη και όταν τον άκουγαν να δηλώνει πως εκβιάστηκε και πως αναγκάζεται να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα που δεν είναι δικό του, που δεν το πιστεύει. Αστού πολιτικοί είναι και οι ίδιοι και ξέρουν πως υπάρχουν πράγματα που λέγονται και δεν γίνονται και πράγματα που γίνονται και δεν λέγονται. Τους αρκεί που ο Τσίπρας, όταν ρωτιέται αν θα εφαρμόσει το Μνημόνιο-3, δεν αρχίζει τα μισόλογα, αλλά δηλώνει με κατηγορηματικότητα ότι θα εφαρμόσει ό,τι προβλέπεται, αφού αυτός είναι που συμφώνησε αυτό το Μνημόνιο (τα περί εκβιασμού ξεχνάει να

τα αναφέρει).

Καλού-κακού, βέβαια, οι ιμπεριαλιστές δανειστές φρόντισαν να αλυσοδέσουν και τη σημερινή και τις επόμενες αστικές κυβερνήσεις της Ελλάδας μ' ένα Μνημόνιο που μετατρέπει τη χώρα σε προτεκτοράτο (αναλυτικά γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο). Κι έβαλαν τον Τσίπρα να υπογράψει ότι «για την επιτυχία απαιτείται ο ενστερνισμός του προγράμματος μεταρρυθμίσεων από τις ελληνικές αρχές. Επομένως, η κυβέρνηση είναι έτοιμη να λάβει οποιαδήποτε μέτρα ενδέχεται να κριθούν κατάλληλα για τον σκοπό αυτόν, καθώς οι περιστάσεις μεταβάλλονται. Η κυβέρνηση δεσμεύεται να διαβουλεύεται και να συμφωνεί με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για όλες τις ενέργειες που αφορούν την επίτευξη των στόχων του Μνημονίου Συνεννόησης, πριν από την οριστικοποίηση και τη νομική έγκρισή τους».

Ακόμη και ο δεξιός Μαριάνο Ραχόι, που δεν έπαιξε κανένα ρόλο στις διαπραγματεύσεις (η Ισπανία διαθέτει μόνο πληθυσμιακό και εδαφικό μπόυγιο, όχι όμως και δύναμη μονοπωλιακού κεφαλαίου), αυτός που άκουγε Τσίπρας και έβγαζε φλύκταινες, στάζει μέλι πλέον για τον έλληνα ομόλογό του. Και ο υπουργός Οικονομικών Λουίς δε Γκίντος φρόντισε να απαθανατιστεί σε αρκετά φωτογραφικά ενσταντανέ χαμογελαστός δίπλα στον Τσακαλώτο, στο Eurogroup που «φιξάρισε» τη νέα δανειακή σύμβαση και το νέο Μνημόνιο. Πάμε και στοίχημα πως αμέσως μετά τις εκλογές, αν ο Τσίπρας είναι πρώτος και σχηματίσει κυβέρνηση, είτε ο Ραχόι θα επισκεφθεί την Αθήνα είτε ο Τσίπρας τη Μαδρίτη. Βλέπετε, όσο ο ευρωζωνικός οδοστρωτήρας περνάει πάνω από την Ελλάδα με κυβέρνηση Τσίπρα, τόσο κονταίνει η αλογοουρά του Ιγκλέσιας. Ήδη, το κόμμα του

θα έπρεπε να ονομάζεται Non rodemos, καθώς οι τελευταίες δημοσκοπήσεις το δίνουν καθαρά τρίτο, με πρώτο το ΡΡ του Ραχόι και δεύτερο το σοσιαλδημοκρατικό PSOE, ενώ σε απόσταση αναπνοής από το Rodemos ακολουθούν οι κεντροδεξιοί «Πολίτες».

Οι ιμπεριαλιστές δανειστές στηρίζουν τον Τσίπρα, γιατί έβαλε μυαλό, όπως λένε στα ακροατήριά τους. Στηρίζουν τον Τσίπρα, γιατί αυτή τη στιγμή αυτός είναι ο καλύτερος για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους στην Ελλάδα, ως επικεφαλής ενός ευρύτατου πολιτικού μπλοκ εξουσίας. Τα άλλα, που ακούγονται από τον Τσίπρα και την άθλια συγχροδία των συριζαίων, είναι μόνο για εσωτερική κατανάλωση. Είναι το αφήγημα (το παραμύθι) δηλαδή, που χρειάζεται το κομματικό τους σώμα για ν' αποκοιμηθεί γλυκά και να ξυπνήσει σφόδρα μνημονιακό. Είναι κάτι σαν κομματική ψυχοθεραπεία.

ΥΓ. «Πιστεύαμε πως αν απειλούσαμε με έξοδο, οι Ευρωπαίοι θα τρώμαζαν. Αποδείχθηκε λάθος εκτίμηση. Πριν από τρία χρόνια μπορεί να ίσχυε, αλλά εντωμεταξύ πήραν τα μέτρα τους. Προς έκπληξή μας, ο κ. Σόιμπλε μας είπε να φύγουμε και ότι θα μας βοηθούσε γι' αυτό». Ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Γ. Δραγασάκης στην συνέντευξη που έδωσε στην ΕΡΤ, παραμονή της ψήφισης του Μνημονίου-3. Και ο πρωθυπουργός Τσίπρας, στην ομιλία του στη Βουλή, λίγο πριν το «ναι σε όλα»: «Εξαντλήσαμε αυτό το εξάμηνο κάθε δυνατότητα διαπραγμάτευσης και ταυτόχρονα κάθε περιθώριο ρευστότητας χωρίς δανεισμό. Και εφόσον οι μόνοι उपаркτοί δανειστές μας επέλεξαν να κλιμακώσουν τη σύγκρουση σε σημείο μη διαχειρίσιμο, η συμφωνία αυτή ήταν για εμάς, όπως θα ήταν και για κάθε άλλη κυβέρνηση και για κάθε άλλον στη θέση μου, μία αναγκαστική επιλογή (...) Πήραμε μια επώδυνη επιλογή ευθύνης. Κάναμε ένα βήμα πίσω, βγαίνοντας όμως όρθιοι από το λάκκο των λεόντων. Διεκδικήσαμε το δικό του ελληνικού λαού υπό το βάρος του δυσμενούς συσχετισμού πολιτικών δυνάμεων στην Ευρώπη, όχι, όμως, μόνοι και απομονωμένοι όπως οι περισσότεροι λένε». Πρόκειται για τους ίδιους ανθρώπους που προεκλογικά παραμύθιαζαν τον ελληνικό λαό ότι η Μέρκελ θα συμφωνήσει με τις θέσεις τους «και θα 'ναι ντάλα μεσημέρι» κι ότι αυτοί θα βαράνε τα νταούλια και θα παίζουν τη λύρα και οι αγορές θα χορεύουν πεντοζάλη...

Απανωτά δικαστικά πραξικοπήματα

Κουρελιάζουν τους νόμους τους

Απεργία πείνας ξεκινά από την ερχόμενη Δευτέρα (14 Σεπτέμβρη) η Εύη Στατήρη, σύζυγος του φυλακισμένου μέλους της ΣΠΦ Γεράσιμου Τσάκαλου, μετά τη νέα απόρριψη του αιτήματός της να αποφυλακιστεί υπό όρους. Το συμβούλιο εφετών, με πρόεδρο την πρόεδρο εφετών Χαλεδίδου απέρριψε το αίτημα, μ' ένα σκεπτικό που δεν γνωρίζουμε, όμως μπορούμε με βεβαιότητα να μαντέψουμε ότι είναι ίδιο με τα προηγούμενα.

Ενδιαφέρον θα έχει μόνο το νομικό σκεπτικό με το οποίο παρακάμφθηκε η νέα νομική διάταξη, που θεσπίστηκε κάτω από την πίεση της απεργίας πείνας των πολιτικών κρατούμενων. Η διάταξη αυτή (άρθρο 18, Ν. 4322/2015) προβλέπει ότι «κατ' οίκον περιορισμός **μπορεί να επιβληθεί** όταν προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ότι ο κατηγορούμενος στην πράξη του αυτή **ωθήθηκε από αίτια που συνδέονται με την ιδιότητά του ως οικείου ή συμβίου άλλου συγκατηγορουμένου και τις αντιλήψεις του για τις ηθικές υποχρεώσεις, που απορρέουν από την ιδιότητα αυτή».**

Φασιστική εκδικητικότητα

Η συγκεκριμένη διάταξη ταιριάζει απόλυτα στην περίπτωση της Εύης Στατήρη, όμως ο δυνητικός χαρακτήρας, όπως τον θέσπισε ο πρώην υπουργός Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλος, έλυσε τα χέρια στο δικαστικό ιερατείο να παίρνει αυτό την ευθύνη και ν' αποφασίζει πραξικοπηματικά, σα να μην άλλαξε τίποτα. Να αποφασίζει εκδικητικά, σε αγαστή συνεργασία με την Αντιτρομοκρατική, παραβιάζοντας ωμά τη φιλοσοφία μιας νομικής διάταξης που ουσιαστικά έγινε για να καλύψει τη συγκεκριμένη υπόθεση.

Όπως σημείωνε η Εύη Στατήρη σε κείμενο που δημοσιοποίησε πριν τη συνεδρίαση του συμβουλίου εφετών, η δικογραφία της υπόθεσης έχει κλείσει και στον τεράστιο όγκο της δεν υπάρχει το παραμικρό στοιχείο εναντίον της που να δικαιολογεί την κατηγορία της ένταξής της στη ΣΠΦ. Η ποινικοποίησή της και η συνακόλουθη προφυλάκισή της είναι ένα καθαρά φασιστικό μέτρο, που σκοπό έχει να τσακίσει το συγγενικό περιβάλλον των φυλακισμένων μελών της ΣΠΦ και τους ίδιους τους πολιτικούς κρατούμενους, που βλέπουν αγαπημένα τους πρόσωπα να υφίστανται διώξεις, προφυλακίσεις και κατατρεγμό. Πρόκειται για μέτρα που χρησιμοποιήθηκαν εναντίον των κομμουνιστών και των εαμιτών στα χρόνια μετά την απελευθέρωση από τη ναζιστική κατοχή, όταν εγκαινιάστηκε η «λευκή» τρομοκρατία εναντίον των αγωνιστών

της Αντίστασης.

Είναι χαρακτηριστικός ο αποκλεισμός-εξορία της Αθηνάς Τσάκαλου, μητέρας των δύο αδελφών που είναι φυλακισμένοι ως μέλη της ΣΠΦ. Δεν της επιτρέπουν να φύγει από τη Σαλαμίνα, ούτε για να επισκεφτεί τα παιδιά της στη φυλακή ούτε για να κάνει κάποιες απαραίτητες εξετάσεις στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο της Νίκαιας. Οι αιτήσεις της απορρίπτονται με τον ίδιο εκδικητικό τρόπο που παρατείνεται η κράτηση της συζύγου του γιου της.

Τι νόημα έχει η διάταξη που εισήγαγε ο Παρασκευόπουλος (για να σταματήσουν την απεργία πείνας τα φυλακισμένα μέλη της ΣΠΦ), όταν η λογική της απορρίπτεται με συνοπτικές διαδικασίες σε μια πεντακάθαρη υπόθεση, όπως αυτή της Εύης Στατήρη;

Η Εύη Στατήρη δεν είχε άλλη επιλογή από το να διεκδικήσει αυτό που παράνομα, πραξικοπηματικά, εκδικητικά της στερούν με όπλο το ίδιο της το σώμα. Στην απεργία πείνας που ξεκινά από τη Δευτέρα πρέπει να μας βρει όλους και όλες αλληλέγγυους. Είναι στοιχειώδες καθήκον μας, αν θέλουμε ν' ανακόψουμε την προέλαση του κρατικού φασισμού.

Αρνούνται την εκπαιδευτική άδεια στον Ν. Ρωμανό

Την ίδια εκδικητική συμπεριφορά δείχνουν και απέναντι στον πολιτικό κρατούμενο Νίκο Ρωμανό, χωρίς μάλιστα να έχουν το παραμικρό νομικό έρεισμα. Η λέξη πραξικόπημα στην περίπτωση της άδειας του Ρωμανού έχει κυριολεκτική και όχι μεταφορική σημασία και αυτό αποδεικνύεται από τα γεγονότα.

Τον περασμένο Μάη, ο Ν. Ρωμανός υπέβαλε αίτηση να του χορηγηθεί εκπαιδευτική άδεια, όπως δικαιούνταν με βάση τη νομική διάταξη (άρθρο 11 του Ν. 4312/2014) που ψηφίστηκε όταν ο ίδιος έκανε απεργία πείνας, ξεσηκώνοντας ένα τεράστιο κίνημα συμπαράστασης. Ενώ ο νόμος είναι σαφέστατος (την απόφαση παίρνει μόνο το συμβούλιο της φυλακής, που δεν μπορεί να απορρίψει το αίτημα

παρά μόνο με ειδική αιτιολογία), το συμβούλιο απευθύνθηκε στον εφέτη ειδικό ανακριτή Ε. Νικόπουλο, γνωστό «διώκτη» των πολιτικών κρατούμενων (και ειδικά του Ν. Ρωμανού). Ο Ε. Νικόπουλος, μολονότι έπρεπε να δηλώσει αναρμόδιος και να επιστρέψει το αίτημα, μπήκε στην ουσία. Φρόντισε όμως να καλυφθεί εν μέρει. Απάντησε, λοιπόν, ότι υπάρχει νέος νόμος που ορίζει τα σχετικά με τη χορήγηση εκπαιδευτικής άδειας, όμως δεν έχει εκδοθεί ακόμη η ΚΥΑ που προβλέπει ο νόμος και γι' αυτό η αίτηση του Ρωμανού «δεν έχει νόμιμο έρεισμα». Ετσι, εξέτασε την αίτηση σαν να επρόκειτο για αίτηση «χορήγησης εκπαιδευτικής άδειας γενικώς» (!) και εισηγήθηκε να μην χορηγηθεί εκπαιδευτική άδεια στον Ρωμανό, γιατί αυτός τη θέλει για να την κοπνήσει!

Υπήρξε τεράστια καθυστέρηση στην έκδοση της ΚΥΑ, για την οποία ευθύνεται εν μέρει ο υπουργός Δικαιοσύνης της ΝΔ Χ. Αθανασίου και κυρίως ο υπουργός Δικαιοσύνης του ΣΥΡΙΖΑ Ν. Παρασκευόπουλος, που επί τέσσερις μήνες δεν έκανε τίποτα για να συντάξει την ΚΥΑ. Όμως, η ΚΥΑ συντάχθηκε και δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ στις 3 Ιούλη. Και είναι σαφέστατη: ο εφέτης ανακριτής δεν εμπλέκεται στη χορήγηση εκπαιδευτικής άδειας σε κρατούμενους με τις προϋποθέσεις του Ν. Ρωμανού. Αποφασίζει αποκλειστικά το Συμβούλιο, που δεν μπορεί να απορρίψει το αίτημα «παρά μόνο με ειδική αιτιολογία».

Κι ενώ αυτό είναι το νομικό καθεστώς, το συμβούλιο της φυλακής (εισαγγελέας Ποιμενίδης, διευθύντρια Κουτσομιχάλη και εκπρόσωπος της κοινωνικής υπηρεσίας της φυλακής) αποφάσισε να απευθυνθεί και πάλι στον εφέτη ανακριτή, παραβιάζοντας πραξικοπηματικά το νόμο.

Η διευθύντρια της φυλακής Χ. Κουτσομιχάλη, με την οποία καταφέραμε να επικοινωνήσουμε την Τετάρτη, δε θέλησε να μας δώσει καμιά εξήγηση γι' αυτό το πραξικόπημα. Όταν μάλιστα της θυμίσαμε πως ο ίδιος ο εφέτης ανακριτής είχε σημειώσει την προηγούμενη φορά ότι το καθεστώς έχει αλλάξει και ότι απλώς εκκρεμεί η έκ-

δοση μιας ΚΥΑ, η οποία πλέον έχει εκδοθεί, αρνήθηκε να μας δώσει οποιαδήποτε απάντηση με το αστείο (και προκλητικό συνάμα) επιχείρημα ότι το έγγραφο του ανακριτή αφορά προσωπικά δεδομένα!

Είναι φανερό ότι μεθοδεύουν έτσι τα πράγματα ώστε ο Ν. Ρωμανός να χάσει και την εξεταστική του Σεπτέμβρη. Κι επειδή ξέρουμε πως κανένα διοικητικό όργανο, όπως το συμβούλιο της φυλακής, δε θα προχωρούσε σε μια τέτοια πραξικοπηματική κίνηση, θεωρούμε δεδομένο ότι έχει την έγκριση του υπηρεσιακού υπουργού (και πρώην υφυπουργού) Δικαιοσύνης Δ. Παπαγγελόπουλου, ανθρώπου που έχει χρηματίσει στο παρελθόν και σε θέση εισαγγελέα παρά τη Αντιτρομοκρατική και διοικητής της ΚΥΠ. Μπήκε στην πολιτική με ευθύνη του ΣΥΡΙΖΑ και μπορούμε να φανταστούμε με υπαγόρευση ποιων.

Πόντιος Πιλάτος

Επικοινωνήσαμε τηλεφωνικά με τον πρώην υπουργό Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλο και του ζητήσαμε να τοποθετηθεί δημόσια γι' αυτά τα αίσχη. Αρχικά μας είπε ότι για τις δύο υποθέσεις (Στατήρη και Ρωμανού) προβλέπεται δικαστική κρίση, την οποία δεν μπορεί να σχολιάσει ο υπουργός, επιδεικνύοντας έτσι στοιχειώδη άγνοια για νομικές ρυθμίσεις που ο ίδιος χειρίστηκε. Όταν του θυμίσαμε ότι για την υπόθεση Ρωμανού δεν απαιτείται δικαστική κρίση, αλλά απόφαση ενός διοικητικού οργάνου (συμβούλιο φυλακής), άρχισε να «ρετάρει», ισχυριζόμενος ότι βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη και δεν έχει στη διάθεσή του τα στοιχεία! Του τονίσαμε, επίσης, ότι τώρα δεν είναι υπουργός, αλλά υποψήφιος βουλευτής, και έχει υποχρέωση να σχολιάσει το πώς η δικαστική εξουσία μεταχειρίζεται μια δική του νομική ρύθμιση, καθιστώντας την κενό γράμμα. Αρνήθηκε και πάλι.

Εμείς θα θυμίσουμε μόνο τι έλεγε ο Ν. Παρασκευόπουλος σε ανακοίνωση που εξέδωσε στις 3 Ιούνη, όταν έγινε γνωστός ο χειρισμός της πρώτης αίτησης που έκανε ο Ν. Ρωμανός για εκπαιδευτική άδεια: «σε κάθε περίπτωση θα παρακολουθεί την εξέλιξη του όλου θέματος ώστε να προβεί σε οποιοδήποτε θεσμικό βήμα (ακόμα και νομοθετικά) κριθεί απαραίτητο, ώστε να διασφαλίζεται και πρακτικά το δικαίωμα των κρατούμενων στην εκπαίδευση». Τώρα αρνείται να κάνει ακόμη και μια δήλωση. Είναι ξεκάθαρο ότι ο υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ κλείνει το μάτι στους δικαστικούς μηχανισμούς να κάνουν όποιο πραξικόπημα θέλουν, όντας σίγουροι ότι δε θα τους ζητήσει λογαριασμό.

Επένδυση για το μέλλον

Σχολιάστηκε το γεγονός ότι τα στελέχη της ΔΗΜΑΡ που ακολούθησαν τον κυρ-Φώτη κατά ΣΥΡΙΖΑ μεριά και δεν συμπαράταχτηκαν με το ΠΑΣΟΚ δεν συμμετέχουν στις λίστες υποψηφίων του ΣΥΡΙΖΑ. Θα ήταν όμως εξαιρετικά δύσκολο για την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ να τους προσφέρει εκλόγιμες θέσεις, όταν όλοι ξέρουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα έχει λιγότερους βουλευτές σε σχέση με την απελθούσα Βουλή, ενώ παράλληλα πρέπει να βολέψει όλους τους εξωκοινοβουλευτικούς που υπηρέτησαν ως υπουργοί.

Δεν πιάστηκαν «κώτσου», όμως οι πρώην δημαρίτες που πήγαν στον ΣΥΡΙΖΑ. Όπως συνέβη και με τους δημαρίτες που έφυγαν πριν τις προηγούμενες εκλογές, θα βουλευτούν στον κρατικό μηχανισμό έτσι και ο ΣΥΡΙΖΑ ξανασηματίσει κυβέρνηση. Εκαναν την καλύτερη επένδυση για το μέλλον τους, αφού με το ΠΑΣΟΚ δύσκολα θα εκλέγονταν βουλευτές (ο Θεοχαρόπουλος φρόντισε μόνο την πάρτη του), ενώ δύσκολα θα εύρισκαν θέση στον κρατικό μηχανισμό. Ακόμη κι αν το ΠΑΣΟΚ συμμετάσχει στην επόμενη κυβέρνηση, οι θέσεις που θα πάρει στον κρατικό μηχανισμό δε θα φτάνουν για να βουλευτούν ούτε τα δικά του στελέχη που περιμένουν στην ουρά.

Φτηνή προβοκατορολογία

«Κόντρες Βαρουφάκη-Κουφοντίνα» ήταν ο τίτλος σχολίου του «ειδικών αποστολών» Γ. Παπαχρήστου, στα «Νέα» της περασμένης Τρίτης. Ο Παπαχρήστου «θυμήθηκε», λέει, μια ιστορία από τα παλιά, όταν ο Βαρουφάκης ήταν μαζί με τον Δ. Κουφοντίνα μέλη της συντακτικής επιτροπής του «Μαθητικού Αγώνα», περιοδικού της ΠΑΜΚ, και καυγάδιζαν συνεχώς, με τον Κουφοντίνα «να... αποστρέφεται τον Βαρουφάκη για τις όχι και τόσο... προοδευτικές (για την εποχή) απόψεις του ως αποτέλεσμα της αστικής καταγωγής του!».

Προκειμένου να χτυπήσουμε τον Μπαρουφάκη, ρίχνουμε και λίγο Κουφοντίνα στον ανεμιστήρα. Μόνο που αυτό που μεταφέρει ως είδηση, «μετά πλήρους γνώσεως» όπως γράφει, ο Παπαχρήστος δεν είναι καινούργιο. Το είχαν κάνει σημαία τους όλα τα φασιστομπλόκ μόλις φάνηκε ότι ο Μπαρουφάκης θα είναι υποψήφιος με τον ΣΥΡΙΖΑ. Οχι πως θα είχε καμιά σημασία (τόσοι και τόσοι ήταν στην ΠΑΜΚ στα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια), αλλά το γεγονός μάλλον δεν έχει συμβεί ποτέ. Ο γεννημένος το 1958 Κουφοντίνας ήταν το 1974-75 16-17 ετών και ήταν όντως στην ΠΑΜΚ και στη συντακτική επιτροπή του περιοδικού της. Δεν κάθησε και πολύ, όμως. Ο γεννημένος το 1961 Μπαρουφάκης ήταν τότε 13-14 ετών, σε ηλικία δηλαδή πολύ μικρή για να είναι ιδρυτικό μέλος της ΠΑΜΚ και του περιοδικού της. Μόλις δε τέλειωσε το σχολείο έφυγε αμέσως για την Αγγλία.

Κάποια στιγμή πέταξε, με το γνωστό του στυλ, ότι ήταν στην ΠΑΜΚ «μαζί με τον Κουφοντίνα, αλλά δεν τον θυμάμαι», κι απ' αυτή την ατάκα πιάστηκε το φασισταριό και τώρα ο Παπαχρήστος, σ' ένα κρεσέντο αηδιαστικού γκεμπελισμού. Θέλουν να «τελειώσουν» τον Μπαρουφάκη και χρησιμοποιούν όλα τα μέσα. Αυτός, πάντως, δε δείχνει να πτοείται και χρησιμοποιεί ό,τι μέσο έχει στη διάθεσή του για να προβληθεί. Τελευταίο «χτύπημά» του ένα άρθρο στους New York Times (αναδημοσίευση από Τα Νέα), στο οποίο υποστηρίζει ότι είχε έτοιμο ένα μεγαλοφυές εναλλακτικό σχέδιο λύσης, που όμως «δεν εγκρίθηκε ποτέ από τον δικό μας πρωθυπουργό», αλλά θάφτηκε. Γι' αυτό και «σκοπεύει να βοηθήσει στη δημιουργία πανευρωπαϊκού πολιτικού κινήματος για τον εκδημοκρατισμό της Ευρώπης» (άλλος ένας σωτήρας!). Αυτό, βέβαια, «θα χρειαστεί χρόνια για να αποδώσει, περιθώριο το οποίο δεν έχει η Ελλάδα». Γι' αυτό και ο μέγας οικονομολόγος-πολιτικός-αναμορφωτής «θα συνεχίσει να προωθεί το σχέδιο για την ανάκαμψη της Ελλάδας ως μια πραγματική και βιώσιμη εναλλακτική στο ανέφικτο πρόγραμμα της τρόικας». Επειδή, λοιπόν, ο Μπαρουφάκης δηλώνει ότι δεν αποστρέφεται, κάποιοι ανέλαβαν εργολαβικά την πλήρη απαξίωσή του.

Τζάμπα διαφήμιση

Εμείς δε θυμόμαστε κανένα προηγούμενο πρόεδρο της Βουλής να χρησιμοποιεί προεκλογικά το μηχανισμό της Βουλής για την προσωπική του καμπάνια. Ήταν όλοι τους μεγαλοστελέχη των αστικών κομμάτων εξουσίας, αλλά όταν προκηρύσσονταν εκλογές δεν είχαν ανάγκη να χρησιμοποιήσουν τη θεσμική τους θέση και το μηχανισμό της Βουλής για την προβολή τους. Την παράδοση αυτή ήρθε να σπάσει η Κωνσταντοπούλου που παρουσιάζεται ως αρχηγός ενός ανύπαρκτου κόμματος και προσπαθεί να κατοχυρωθεί ως συμπρόεδρος στη Λαϊκή Ενότητα. Κι επειδή ούτε κόμμα έχει ούτε προσωπικό μηχανισμό, χρησιμοποιεί αδίστακτα τη Βουλή, αυτή η κατά τα άλλα θεσμολάγνα και τυπολάτρη, για να βριστεί καθήμερίνα στην επικαιρότητα. «Η Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων, Ζωή Κωνσταντοπούλου, θα προεδρεύσει αύριο στη Βουλή των Εφών (09:30-12:30), ενώ στις 2μμ θα πραγματοποιήσει συνάντηση με τον υπηρεσιακό Υπουργό Εξωτερικών, κ. Πέτρο Μολυβιάτη, στο Υπουργείο Εξωτερικών. **Παρακαλούμε για την κάλυψη**» ανέφερε το Δελτίο Τύπου που πήραμε την περασμένη Τρίτη. Τέτοια Δελτία εκδίδονται συνεχώς από το Γραφείο Τύπου και Κοινοβουλευτικής Πληροφόρησης και αφορούν αποκλειστικά την Κωνσταντοπούλου.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ

Να δούμε πίσω από τη βιτρίνα

Η μέχρι στιγμής αγωνιστική εικόνα της εθνικής ομάδας μπάσκετ στο Πανερωπαϊκό Πρωτάθλημα αφήνει περιθώρια αισιοδοξίας για μια πορεία ακόμη και μέχρι τον τελικό της διοργάνωσης. Η ενίσχυση από τους τρεις παίχτες του NBA (Καλάθης, Κουφός, Αντετοκούνμπο) έχει δώσει μεγάλη δύναμη πυρός εντός και εκτός ρακέτας και η σημερινή ομάδα είναι ίσως η πιο πλήρης στην ιστορία της Εθνικής. Το ερώτημα είναι αν θα καταφέρει το προπονητικό τιμ να «παντρέψει» τις διαφορές που υπάρχουν στον τρόπο παιχνιδιού ανάμεσα στα ευρωπαϊκά πρωταθλήματα και το NBA και να δημιουργήσει ένα ομοιογενές σύνολο.

Αυτό που θα πρέπει να σχολιάσουμε είναι η «προετοιμασία» από την πλευρά του προέδρου της ΕΟΚ Γιώργου Βασιλακόπουλου και της παρέας του προκειμένου να εκμεταλλευτούν μια επιτυχία της ομάδας για να προβληθούν. Ήδη στα διαδίκτυο κυκλοφορούν σχόλια και «αναλύσεις», που τονίζουν την διαφορά μεταξύ της ποδοσφαιρικής και της μπασκετικής εθνικής ομάδας και προσπαθούν να τη συνδυάσουν με τη σοβαρότητα που δουλεύουν οι μπασκετικοί παράγοντες σε σχέση με την ανυποληψία των ποδοσφαιρικών.

Η πραγματικότητα όμως είναι πολύ διαφορετική. Η παραγωγή παιχτών στο ελληνικό μπάσκετ είναι διαρκώς μειωμένη και παρά την πρόσφατη επιτυχία της Εθνικής Εφήβων, που κατέκτησε το χρυσό μετάλλιο στο πανευρωπαϊκό πρωτάθλημα, η κατάσταση εξαιτίας και της οικονομικής κρίσης δεν αφήνει περιθώρια αισιοδοξίας. Το αγωνιστικό επίπεδο πέφτει συνεχώς, το θέαμα που προσφέρουν οι ομάδες είναι κατά πολύ χειρότερο σε σχέση με το παρελθόν, αρκετές ομάδες ακόμη και της Α1 δυσκολεύονται να αντεπεξέλθουν στις οικονομικές τους υποχρεώσεις, η ψαλίδα ανάμεσα στον Ολυμπιακό και τον Παναθηναϊκό και τις υπόλοιπες ομάδες μεγαλώνει, ενώ αυξάνεται συνεχώς ο αριθμός των παιχτών που έχουν σαν πρώτη προτεραιότητα να παίξουν στο εξωτερικό και όχι στο ελληνικό πρωτάθλημα. Τη δεδομένη χρονική στιγμή, ο Βασιλακόπουλος έχει καταφέρει να είναι κυρίαρχος, αφού ο στόχος του μεταλλίου δεν επιτρέπει «εντάσεις» και φιλονικίες, όμως αν θέλουμε να μιλήσουμε πραγματικά για μπάσκετ, θα πρέπει να ασχοληθούμε με την ουσία και όχι με τη βιτρίνα.

Προσπάθεια αποπροσανατολισμού και καπηλείας

Η είδηση που κυριαρχεί στην αθλητική επικαιρότητα είναι η απόφαση των ομάδων που συμμετέχουν στο Champions League και στο Europa League να προσφέρουν 1 ευρώ από κάθε εισιτήριο που θα πουλήσουν στην προεπιμέρα των διοργανώσεων και τα έσοδα που θα συγκεντρωθούν να δοθούν στους πρόσφυγες από τη Συρία. Η αρχική πρόταση έγινε από την πορτογαλική Πόρτο, στηρίχτηκε επικοινωνιακά από τη Μπάγερν Μονάχου (η διοίκηση της γερμανικής ομάδας ανακοίνωσε και άλλα μέτρα βοήθειας προς τους πρόσφυγες από τη Συρία) και συμφωνήσαν με αυτή και οι 80 ομάδες που θα συμμετέχουν στις δυο ευρωπαϊκές διοργανώσεις. Η απόφαση των ομάδων έχει και θεσμική κάλυψη αφού ανακοινώθηκε από το συλλογικό όργανο των ευρωπαϊκών ομάδων, την European Club Association (ECA), στην οποία συμμετέχουν οι περισσότερες από τις ευρωπαϊκές ομάδες και έχει πρόεδρο τον εκτελεστικό διευθυντή της Μπάγερν Καρλ Χάιντς Ρουμνένγκε. Ακόμα δεν έχει ανακοινωθεί ο τρόπος διάθεσης των εσόδων που θα συγκεντρωθούν (υπολογίζονται σε 2-2,5 εκατ. ευρώ), αφού η ECA βρίσκεται σε διαβουλεύσεις με την ΟΥΕΦΑ, η οποία αναμένεται να πάρει αντίστοιχες πρωτοβουλίες.

Αυτή η πρωτοβουλία των ευρωπαϊκών ομάδων, όπως είναι απόλυτα φυσιολογικό, έτυχε θερμής υποδοχής από τη συντριπτική πλειοψηφία των φιλάθλων. Οι σκληρές φωτογραφίες με τα δεκάδες παιδιά

που ξεψύχησαν στα νερά του Αιγαίου και της Μεσογείου συγκλόνισαν τους λαούς της Ευρώπης και ανάγκασαν το ευρωπαϊκό «ιερατείο» και τις κυβερνήσεις να «σπάσουν» τη σκληρή γραμμή των κλειστών συνόρων και να επιτρέψουν σε έναν αριθμό προσφύγων από τη Συρία να φτάσει στο κέντρο της Ευρώπης.

Οι λόγοι που οδήγησαν σ' αυτή την επιλογή το ευρωπαϊκό ιερατείο είναι εκτός των «καθηκόντων» της αθλητικής στήλης και δε θα επεκταθούμε περισσότερο. Όμως αυτό που πρέπει να σχολιάσουμε είναι τα «αντανακλαστικά» της ECA, που εναρμονίστηκε με τη νέα γραμμή και ανακοίνωσε την πρωτοβουλία της για τους πρόσφυγες, σπάζοντας το δόγμα του «NO Politics», που έχει επιβάλλει η ΟΥΕΦΑ. Σ' αυτό το σημείο, κατά την ταπεινή άποψη της στήλης, βρίσκεται η ουσία της πρωτοβουλίας της ECA.

Δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από κανέναν η πολιτική διάσταση της πρωτοβουλίας, όσο και αν προσπαθούν να την παρουσιάσουν σαν μια καθαρά ανθρωπιστική πράξη. Γιατί λοιπόν η ΟΥΕΦΑ, που είναι άτεγκτη σε αυτά τα θέματα, δεν έχει βγει να την καταδικάσει; Η απάντηση είναι πολύ απλή. Η πρωτοβουλία της ECA είναι μέσα στο πλαίσιο της επίσημης αστικής πολιτικής, έχει σαν στόχο να προβάλλει την ανθρωπιστική διάσταση του προσφυγικού και να αποπροσανατολίζει τους λαούς και τη νεολαία της Ευρώπης από τις αιτίες που γεννούν το προσφυγικό και την κοινωνικοπολιτική

του διάσταση. Κατά συνέπεια, όχι μόνο δε θα καταδικαστεί, αλλά θα προβληθεί όσο το δυνατόν περισσότερο.

Εχουμε γράψει και στο παρελθόν ότι το δόγμα του «NO Politics» αφορά τις πολιτικές πράξεις που θέτουν ή μπορεί να θέσουν σε αμφισβήτηση την κυρίαρχη πολιτική των καπιταλιστών. Ο στόχος τους είναι να μην επιτρέψουν τη «ζύμωση» των αντικαπιταλιστικών και αντιφασιστικών ιδεών στις εξέδρες των γηπέδων, στις οποίες δραστηριοποιούνται εκατοντάδες χιλιάδες νεολαίοι που ανήκουν στην εργατική τάξη. Λίγες μέρες πριν την ανακοίνωση της πρωτοβουλίας Μπάγερν (όπως έχει πολιτογραφηθεί από τον αθλητικό Τύπο), οι παίχτες της Ζανκτ Πάουλι και της Ντόρτμουντ σήκωσαν ένα πανό που έγραφε «καλώς ήρθατε πρόσφυγες», παρόμοιο με αυτό που σήκωσαν οι οπαδοί του Ηρακλή στον αγώνα με την Καλλονή στη Μυτιλήνη: «καλώς ήρθατε πρόσφυγες, άντε γαμηθείτε τουρίστες» (τα πανό φαίνονται στις φωτογραφίες). Οι ενέργειες αυτές «θάφτηκαν» από τον αθλητικό Τύπο για τον απλό λόγο ότι δεν ήταν ελεγχόμενες και έβγαιναν έξω από το ανθρωπιστικό πλαίσιο που ήθελε να επιβάλει η επίσημη πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Κάτω απ' αυτό το πρίσμα πρέπει να βλέπουμε τις πρωτοβουλίες τύπου Μπάγερν και να ξεσκεπάσουμε το βρόμικο ρόλο που παίζουν. Από τη στιγμή που τις αγκαλιάζει και τις προωθεί ο εσμός της αστικής δημοκρατίας, έχουμε ένα λόγο για να ψάχνουμε την ουσία του ζητήματος. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η αστική τάξη θα προσπαθήσει και αυτή να στρατολογήσει νεολαίους από τις εξέδρες των γηπέδων. Προσπάθησε στο παρελθόν να στήσει ναζιστικές και φασιστικές συμμορίες χωρίς μεγάλη επιτυχία, τώρα προσπαθεί να επιβάλλει το δόγμα «NO Politics», στο μέλλον θα προσπαθήσει κάτι καινούργιο. Και αν πραγματικά θέλουμε να βοηθήσουμε τους πρόσφυγες, θα πρέπει να αγωνιστούμε για να πάψουν μια και καλή οι αιτίες που γεννούν το πρόβλημα, θα πρέπει να αγωνιστούμε για να γκρεμίσουμε το σάπιο σύστημα που λέγεται καπιταλισμός.

Κος Πάπιας
 papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΚΕΝ ΚΟΥΑΠΙΣ

Ταξίδι στην Αλαμπάμα

Λίγο παραπλανητική η ελληνική απόδοση του πρωτότυπου τίτλου της ταινίας «A walk in the woods», καθότι δεν πρόκειται για ένα συνηθισμένο ταξίδι στην Αλαμπάμα, αλλά για ένα οδοιπορικό στα Απαλάτσια Όρη. Πρωταγωνιστές είναι ένας συγγραφέας 79 ετών κι ένας παλιός του φίλος 74 ετών, οι οποίοι θα προσπαθήσουν να διασχίσουν το μονοπάτι των Απαλάτσια μίλους 3.500 χιλιομέτρων.

Παραγωγός και ένας εκ των δύο πρωταγωνιστών είναι ο Ρόμπερτ Ρέντφορντ, του οποίου η μεταφορά του ομώνυμου μυθιστορήματος στον κινηματογράφο αποτελούσε επιθυμία από το 1998. Ο έτερος πρωταγωνιστής είναι ο Νικ Νόλτε. Οι δυο τους είναι τρομερό δίδυμο, πάνω στο οποίο βασίζεται όλη η ταινία.

Λίγο χιούμορ με αυτοσαρκαστικές τάσεις γύρω από το θέμα της ηλικίας, λίγη διάθεση φιλοσοφίας, μια νοσταλγική αίσθηση και πάνω από όλα η επιβλητικότητα του φυσικού τοπίου αποτελούν τα δομικά χαρακτηριστικά της ταινίας. Ο Κουάπιας παραδίδει μια ταινία χαμηλών τόνων, χωρίς πολλές διακυμάνσεις και ανατροπές. Φαίνεται ότι εστιάζει πιο πολύ στο χαρακτήρα των πρωταγωνιστών του και το φυσικό περιβάλλον, παρά στην όποια ιστορία του. Τελικά, το «Ταξίδι στην Αλαμπάμα» σίγουρα δεν αποτελεί ταινία σταθμό, είναι όμως μια αξιοπρεπής προσπάθεια.

ΟΜΑΔΑ ΤΩΝ ΕΞΙ

Ο αγώνας

Σάραντα χρόνια μετά την πρώτη της προβολή, προβάλλεται ξανά η εν λόγω ταινία, η οποία επιχειρεί να καταγράψει τους κοινωνικούς κι εργατικούς αγώνες την τριετία 1973-1975.

Πρόκειται για μια ταινία ντοκουμέντο, καθώς παρουσιάζει αρχειακό υλικό από πάρα πολλούς αγώνες της περιόδου, όπως οι απεργίες στα Ναυπηγεία Ελευσίνας, οι απεργίες των καθαριστριών, των ντοματοπαραγωγών Ηλείας, στη ΒΙΑΜΑΞ κ.ά., δικηκτικές των σχολών μαιών, αγώνες που έκαναν μαζί έλληνες και ξένοι εργάτες, αναφορές σε εργατικά ατυχήματα κ.ά.

Ο Θόδωρος Μαραγκός (ένας εκ των έξι) σημειώνει με αφορμή την επαναπροβολή της ταινίας: «Ξεκινώντας από εκείνο το πρωί, τον Φεβρουάριο 1973, όπου ο κόσμος βλέπει έκπληκτος τους φοιτητές της νομικής να έχουν ανέβει στην ταράτσα του κτιρίου και να φωνάζουν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ και ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΛΑΕ, το ντοκυμαντέρ ΑΓΩΝΑΣ αρχίζει να καταγράφει στιγμή προς στιγμή το ξέσπασμα του ελληνικού λαού κατά της χούντας κατ' αρχήν, με αποκορύφωμα το Πολυτεχνείο. Συνεχίζει και στην μεταπολίτευση κατά της κυβέρνησης Καραμανλή, όπου η εξέγερση αυτή μεταφέρεται από τις φοιτητικές σχολές στα εργοστάσια κι από αντιδικτατορικό, αντιμπερλιαστικό κίνημα, μετατρέπεται σε ταξικό αντιμπερλιαστικό. Εδώ, τον πρώτο λόγο τον έχει αυτός που αγωνίζεται για το δίκιο του. Είναι πρώτη φορά στην ιστορία του κινήματος όπου απλοί άνθρωποι μιλάνε οι ίδιοι μπροστά στην κάμερα κι όχι άλλοι, γι' αυτούς. Κι αυτό γίνεται διότι η κάμερά μας βρίσκεται ανάμεσά τους κι έχει απέναντι τους μπάτσους εν

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Ράτζια μούντουστσεβα (το ραδιόφωνο του μέλλοντος) Βέλιμιρ Χλιέμπνικοφ

Ψήφος υπέρ πάντων αγών...

Την ψήφο πολλοί ηγάπησαν, τον ψηφοφόρο ουδείς

Γηραιά και ψωραλέα / υψώνεται ως τοίχος / η παρ' αυτοίς παραίτηση / που ονομάζουν ψήφο

Αφού, πλέον, το ξέρεις - ψηφίζεις κι υποφέρεις

► Σύμβολο του Ιγκλέσιας (των PORDEMOS) ο Τομά Πικετί, ορκισμένος... φίλος του καπιταλισμού.

► ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΙΕΚ...

► «Οι πιο σημαντικές από τις αγροτικές εξεγέρσεις, που έγιναν στα Επτάνησα την περίοδο της αγγλικής προστασίας, ήταν οι κινητοποιήσεις των αγροτών της Λευκάδας, 1819, της Ζακύνθου, 1821, της Κεφαλλονιάς, 1833, 1843, 1848, 1849, και της Κέρκυρας, 1839. Σε αυτές τις εξεγέρσεις συμμετείχαν εκτός από τους αγρότες μικροεπαγγελματίες και διανοούμενοι των Ιονίων, αλλά πολλές φορές οι γνήσιες διεκδικήσεις των αγροτών νοθεύονταν από τις επεμβάσεις ξένων και ντόπιων αντιπάλων τους. Το 1818 η κυβέρνηση είχε αρχίσει να ανοίγει τη δώρυγα μεταξύ Λευκάδας και Ακαρνανίας. Το 1819 αποφάσισε να συνεχίσει τις εργασίες, αλλά για την εξεύρεση πόρων επέβαλε ειδική χρηματική φορολογία στα γεωργικά προϊόντα και βοσκήματα του νησιού και μια ειδική εισφορά στους ευκατάστατους κατοίκους μέχρι την αποπεράτωση του έργου. Οι φτωχοί Λευκαδίτες αγρότες έβλεπαν βαριά και άδικη τη φορολογία και μάλιστα για ένα έργο που δεν προοριζόταν ειδικά για το νησί τους. Η αντίδρασή τους πήρε κοινωνικό και έκδηλο χαρακτήρα. Από πολλά χωριά (Σπανοχώρι, Σφακιώτες, Καρυά, Απόλλαινα, Αλέξανδρος, Πόρος, Μαραντοχώρι, Κοντάρινα, Κατούνα), κινήθηκαν προς την πόλη ένοπλοι χωρικοί και κατόρθωσαν να κάμψουν αρχικά την αντίσταση της τοπικής φρουράς και να καταλάβουν την πόλη. Τις

επόμενες μέρες στάλθηκαν ενισχύσεις στους Αγγλους από την Κέρκυρα και κηρύχθηκε ο στρατιωτικός νόμος στο νησί. Οι χωρικοί μετά από σφοδρές συμπλοκές, αφού εξαντλήθηκαν τα πυρομαχικά τους, αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν και τελικά να διαλυθούν κάτω από την πίεση των αγγλικών στρατιωτικών δυνάμεων. Οι περισσότεροι αρχηγοί και πολλοί από τους αγρότες που είχαν εξεγερθεί κατάφεραν να διαφύγουν στην Ακαρνανία, αλλά τα χωριά δέχτηκαν τα αντίποινα των Αγγλων που έκαψαν σπίτια, φυλάκισαν και κρέμασαν χωρικούς, ενώ στην πόλη της Λευκάδας οι Αγγλοι πήραν πρόσθετα μέτρα για την αποφυγή εξεγέρσεων στο μέλλον. Η εξέγερση όμως επηρέασε την κυβέρνηση και παρόλη την συμπαράσταση της Γερουσίας στις ενέργειές της, δεν επέμεινε στην είσπραξη της φορολογίας από τα παραγόμενα αγροτικά προϊόντα, αλλά μόνο από τα εξαγόμενα. Η στάση προκάλεσε πολλές ανησυχίες στην αγγλική κυβέρνηση και εθορύβησε τον Μέτερνιχ. Περιφρονητικός ήταν ο τρόπος που οι Αγγλοι

αποικιοκράτες αντιμετώπιζαν τους ντόπιους κατοίκους... Λίγο μετά την εξέγερση της Λευκάδας ακολούθησε το αγροτικό κίνημα της Ζακύνθου το 1821. Στην εξέγερση αυτή πρωτεργάτες ήταν οι κάτοικοι του Σκουλικάδου... Από το 1830, με την συμβολή νεοφερμένων από την Ευρώπη Κεφαλλήνων, είχε αρχίσει, στην Κεφαλλονιά ιδιαίτερα, η διάδοση νέων φιλελεύθερων ιδεών και πολλοί έγραφαν για ισότητα και δικαιοσύνη... Το 1833, στις εκλογές της Δ' Βουλής και με αφορμή τον αποκλεισμό φιλελεύθερων υποψηφίων και τον εμπαιγμό των νόμιμων δικαιωμάτων των Κεφαλλήνων, πλήθος κόσμου και μεταξύ τους κυρίως νέοι συγκεντρώθηκαν στην πλατεία του Αργοστολίου αναγκάζοντας τις τοπικές αρχές να ματαιώσουν τις εκλογές... Η αστυνομία έκανε συλλήψεις, αλλά αυτό εξόργισε περισσότερο τις λαϊκές μάζες και οι διαδηλώσεις εναντίον των Αγγλων και των ευγενών συνεχίζονταν. Μια οπλισμένη ομάδα στασιαστών με αρχηγό τον Πηνιατάρω ανάγκασε την αστυνομία να αποφυλάκισι όσους είχε αρχικά συλλάβει ταπεινώνοντας το διοικητή της.» (Νίκος Π. Φακιολάς: «Κοινωνικά κινήματα στα Επτάνησα», Κέρκυρα, 2000).

► Άρθρο Α. Νταβανέλου (ΛΑΕ), Μιγκέλ Ούρμπαν (PORDEMOS), Ο. Μπεζανσό (Γαλλία, NPA): ο καπιταλισμός, κατά τα φαινόμενα, δεν τους απασχολεί και πολύ (ΕφΣυν, 8/9/2015).

► «Από το 1974 και μετά έχει

την πιο δημοκρατική περίοδο στην ιστορία της». Αυτή είναι η Ελλάδα. Κυρίως όμως: «Μια κοινοβουλευτική δημοκρατία που η δύναμή της βρίσκεται στην αναζήτηση λύσεων μέσα από την διαφορετικότητα - κι όχι την ομογενοποίηση - των δυνάμεων που συνθέτουν το πολιτικό σύστημα». Αν αυτό δεν είναι «θωπεία» για κυβέρνηση «διαφορετικών δυνάμεων» στο παρόν... Κατά τα άλλα «άλλοι» «Μαγειρεύουν κυβερνήσεις» (Εφσυν, 8/9/15 σελίδες 1 και 2).

► Ετερος Καπαδόκης στην ΕφΣυν (8/9/2015, σελ. 5), ο Τ. Παππάς, διαπιστώνει ότι υπάρχει ακόμη ριζοσπαστικότητα «σε ορισμένα κεντρικά σημεία της ταυτότητας του Σύριζα». Προσοχή: όχι της αριστερής (με ή χωρίς εισαγωγικά) ταυτότητας. Την οποία διάφοροι «εξωκοινοβουλευτικοί» αναγνωρίζουν στον «αριστερό Σύριζα» ή ΛΑΕ. Γι' αυτούς τους καταρχήν, λόγους, ο τίτλος του άρθρου του είναι «Αποκρουστικός συμβιβασμός ο "μεγάλος συνασπισμός"».

► Μίνιτζομπζ στην Γερμανία. Ένα παράδειγμα (από τους Financial Times, 6/8/2015): Η Μόνικα Ρίχελ, 60 χρόνων, συνταξιούχος υπάλληλος τράπεζας, δουλεύει 16 ώρες τη βδομάδα, συμπληρώνοντας το εισόδημά της κατά 450 (το ανώτατο) ευρώ μηνιαία, αφορολόγητα και «χωρίς ασφαλιστικές εισφορές», ανασφάλιστη λοιπόν. Ο παράδεισος του γερμανικού καπιταλισμού για τους γηγενείς συνταξιούχους...

► Δείτε (ή ξαναδείτε) το μακεδονικό φιλμ «Pred Dozdot» = «Πριν την βροχή», 1994.

► Τελικά μ-λ σημαίνει... μύλος: καταγγέλλουν την αχρηστία των εκλογών στις οποίες... παίρνουν μέρος.

► Επειδή και οι μεταλλωρύχοι είναι ψήφοι, ο Περισσός άπλωσε την «φερούγα» του. Οσο για τις 450 δίκες όσων αγωνίζονται ΚΟΝΤΡΑ στην Eldorado, ε, εκεί έδρασαν οι «προβοκάτορες»...

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ **Οχι άλλο Αδωνι! - Στις 20 Σεπτεμβρίου λέμε: στα τσακίδια! - Το Χωνί (αφίσα και πρωτοσέλιδο)**

Δεν τους έφτανε το πρωτοσέλιδο της φυλλάδας, το έκαναν και αφίσα. Οι τίτλοι συνοδεύονται από τρία πορτρέτα. Μπροστά, σε πρώτο πλάνο, ο Μπουμπούκος. Πίσω, σε δεύτερο πλάνο, αριστερά ο Μειμαράκης και δεξιά η Βούλτεψη. Και οι τρεις έχουν βουλωμένο το στόμα με κόκκινα τσιρότα σε σχήμα Χ. Συμπέρασμα; Ο Καμμένος ζορίζεται. Ζορίζεται πολύ. Γι' αυτό και επιλέγει ως αντίπαλο τον Μπουμπούκο, λες κι αυτός είναι αρχηγός της ΝΔ και όχι ο Μειμαράκης. Απευθύνεται καθαρά στο δεξιό-ακροδεξιό πολιτικό ακροατήριο, σε μια προσπάθεια να σώσει την παρτίδα. Γι' αυτό έβγαλε και εκείνο το γελοίο σποτάκι με τον μικρό Αλέξη που έσπασε το αριστερό χέρι του και ο Καμμένος θα τον μάθει τώρα να γράφει με το δεξί!

◆ Η άλλη αγαπημένη εφημερίδα της στήλης, η «ΕΠΟΧΗ», έχει άλλα προβλήματα. Η ομάδα που την εκδίδει δεν ακολούθησε τους Λαφαζανικούς. Παρέμεινε στον ΣΥΡΙΖΑ, με την πλειοψηφία των «53+» και πρέπει να μηχανεύεται δι-άφορα για να πλασάρει τη γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ στους αναγνώστες της που, όπως και να το κάνουμε, δεν είναι και τόσο ευτυχείς με τη μνημονιακή «μετάλλαξη» του ΣΥΡΙΖΑ. Ο πρωτοσέλιδος τίτλος της «Εποχής» την

περασμένη Κυριακή ήταν για γέλια και για μπάτσες: «Μετεκλογικά **σενάρια** ασφυκτικών κυβερνητικών σχημάτων - Σχέδιο εγκλωβισμού του ΣΥΡΙΖΑ». Αφού δώσουμε συγχαρητήρια για την εισαγωγή στις πολιτικές επιστήμες της έννοιας «κυβέρνηση εσώρουχο» (άνετη σαν κιλότα ή ασφυκτική σαν κορσές;), θα θέλαμε να ρωτήσουμε: σε τι ακριβώς προσαπθούν οι εγκλωβισμένοι τον ΣΥΡΙΖΑ; Σε μια κυβέρνηση συνεργασίας θα «εγκλωβιστεί» μόνος του, αφού τα ίδια τα κορυφαία στελέχη του ξεκαθαρίζουν ότι δεν πρόκειται να υπάρξουν επαναληπτικές εκλογές. Οποια σύνθεση κι αν έχει αυτή η κυβέρνηση (κυβέρνηση κιλότα με τον ΣΥΡΙΖΑ κυρίαρχο και τον Τσίπρα πρωθυπουργό ή κυβέρνηση κορσές με ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ και άλλο πρόσωπο πρωθυπουργό ή κάτι από τις ενδιάμεσες διαβαθμίσεις, όπως κυβέρνηση σώβρακο κτλ.) το ίδιο πρόγραμμα θα εφαρμόσει: το Μνημόνιο-3. Σε τι λοιπόν θα συνίσταται ο εγκλωβισμός; Να σας πούμε εμείς. Αν δε σχηματιστεί κυβέρνηση με κυρίαρχο τον ΣΥΡΙΖΑ, δε θα μπορέσει ένας επαρκής αριθμός συριζαίων να «τροπώσει» στον κρατικό μηχανισμό. Να βουλευτούν θέλουν τα παιδιά, γι' αυτό χτυπούν το καμπα-νάκι του κινδύνου.

◆ Το one man show στην προεκλογική καμπάνια του ΣΥΡΙΖΑ, με φωτογραφίες που απεικονίζουν μόνο τον Τσίπρα, δεν είναι καινούργια μόντα. Ετσι οργανώθηκαν οι καμπάνιες εν μέρει το 2012 και ολοκληρωτικά στις ευρωεκλογές του 2014 και στις βουλευτικές του Γενάρη του 2015. Η φωτογραφία, όμως, άλλαξε. Δεν έχουμε έναν Τσίπρα με πλατύ χαμόγελο και το χέρι σηκωμένο σε γροθιά. Έχου-

με έναν Τσίπρα σκεφτικό, σχεδόν συνοφρυωμένο. Κάποιοι συριζαίοι τα πήραν στο κρανίο, γιατί θεώρησαν ότι αυτή η πόζα έρχεται να ενισχύσει τα γκάλοπ που δείχνουν ντέρμπι του ΣΥΡΙΖΑ με τη ΝΔ. Δείτε, όμως, και το σύνθημα. Εφυγε το «Μόνο μπροστά», για να μην συγχέεται με το «Η Ελλάδα μπροστά» της ΝΔ, και μπήκε το ακόμη πιο αόριστο «Κερδίζουμε το αύριο». Εκείνα τα εκκωφαντικά «Αλλάζουμε την Ελλάδα, αλλάζουμε την Ευρώπη», θάφτηκαν στο σκουπιδοτενεκέ της Κουμουνδούρου. Τα αντιμνημονιακά καταχωνιάστηκαν. Τώρα χρειάζεται η απόλυτη πολιτική αοριστία: «Κερδίζουμε το αύριο». Ποιο αύριο; Το μνημονιακό αύριο, με τον μόνο που μπορεί να το κάνει λιγότερο επώδυνο: με πρωθυπουργό τον Τσίπρα που τον ωρίμασαν τα βάσανα.

αντιθέσει με τους σημερινούς καμεράμάν των καναλιών που είναι μαζί με τους μπάτσους και σκοπεύουν τους ανθρώπους απέναντί που αγωνίζονται για την ζωή τους».

Το ντοκιμαντέρ βραβεύτηκε στο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και από την επιτροπή αλλά και από το κοινό. Παίχτηκε για πρώτη φορά πριν σαράντα χρόνια στην Αλκυονίδα και τώρα επιστρέφει εκεί. Η ομάδα των έξι αποτελείται από τους Γιαννικόπουλο Δημήτρη, Ζαφειρόπουλο Ηλία, Θανασούλα Γιώργο, Μαραγκό Θόδωρο, Παπανικολάου Κώστα και Οικονομίδη Φοίβο.

Οσοι δεν την έχετε δει σπεύσατε.

Ελένη Π.

Η πρώτη προεκλογική εβδομάδα, πριν από την επίσημη προκήρυξη των εκλογών, κύλησε με την αντιπαράθεση των κομμάτων επί διακυβευμάτων... ζωής και θανάτου για τον ελληνικό λαό. Το σημαντικότερο απ' αυτά τα διακυβεύματα ήταν αν οι εκλογές θα γίνουν στις 20 ή στις 27 Σεπτεμβρη. Γι' αυτή τη μια βδομάδα σφάζονταν στα ραδιοκάναλα και από τις στήλες των εφημερίδων τα στελέχη των αστικών κομμάτων. Ο Μείμαράκης και

θε περίπτωση, η χώρα θα έχει κυβέρνηση και δε θα οδεύσει προς νέες εκλογές. «Πάση θυσία κυβέρνηση», είπε με νόημα ο Κουρουμπλής σε ραδιοφωνική του συνέντευξη την Τετάρτη, πράγμα που με άλλα λόγια είχε πει και ο Βούτσης. Μ' άλλα λόγια, ακόμη και «μεγάλος συνασπισμός», αν δε βγαίνουν διαφορετικά τα «κουκιά» στη νέα Βουλή.

Ο Τσίπρας, στη συνέντευξη της Θεσσαλονίκης, προσπάθησε να ντριμπλάρει ανεπιτυχώς,

Θέατρο σκιών, θίασος ποικιλιών

ο Λαφαζάνης, επικαλούμενοι τη θεσμική τάξη και τη θρησκευτική προσήλωσή τους στις συνταγματικές διαδικασίες, πήραν τη διερευνητική εντολή και την ξεφτίλισαν... συνταγματικότητας, μετατρέποντάς την σε εργαλείο τηλεοπτικής προβολής. Και χωρίς να είναι σίγουροι ότι θα κερδίσουν αυτή τη βδομάδα, αφού ο πρόεδρος Πάκης είχε διαρρεύσει πως μάλλον θα «προκάνουμε» για τις 20 Σεπτεμβρη, όπως ήθελε ο πρωθυπουργός, στον οποίο έχει και μια υποχρέωση βρ' αδερφέ, διότι τον πήρε από τα αζήτητα και τον έκανε πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Δεύτερο σε σημαντικότητα διακύβευμα ήταν αν η Βουλή έπρεπε να μείνει ανοιχτή (μέχρι την τυπική διάλυσή της με το προεδρικό διάταγμα προκήρυξης των εκλογών) ή αν θα έπρεπε να μείνει κλειστή, εν υπνώσει. Η πρόεδρος Ζωή, που κατηγορούσε τον πρωθυπουργό Αλέξη και τον πρόεδρο Πάκη ότι έκαναν σουρωτήρι το σύνταγμα, κατάφερε να ξεφτίλσει και το αστικό κοινοβούλιο και το δικό της αξίωμα, πρωταγωνιστώντας σε ένα γκροτέσκο one woman show, με κομπάρσους λιγοστούς βουλευτές της νεότευκτης ομάδας Λαφαζάνη, που έκαναν την ανάγκη φιλοτιμία και τη συντρόφευαν στο καθημερινό της σόου, διότι την ήθελαν στους συνδυασμούς της ΛΑΕ.

Ο Τσίπρας περίμενε υπομονετικά να τελειώσουν όλ' αυτά, όντας σίγουρος ότι στη συνέχεια θα κάνει έναν υγιεινό περίπατο. Όταν, όμως, ξεκίνησε και τυπικά η προεκλογική περίοδος, συνειδητοποίησε με οδύνη πως βρέθηκε με ένα «χάντικαπ» που με τίποτα δεν το περίμενε. Ο Βαγγέλας, ξεκινώντας από θέσεις καθαρά αμυντικές (ήθελε να βάλει τέλος στην ακροδεξιά και εριστική ρητορική του Σαμαρά και να ανοιχτεί στο λεγόμενο «μεσαίο χώρο»), αλλά και

ακολουθώντας τις συμβουλές μεγαλοπαράγοντων της αστικής τάξης και του μιντιακού συστήματος, έριξε από την αρχή το σύνθημα που έμελλε να καταστεί το μοναδικό διακύβευμα αυτών των εκλογών: κυβέρνηση όλων των μνημονικών κομμάτων που θα συμμετέχουν στην επόμενη Βουλή. Κι όταν είδε ότι του βγαίνει, εξασφαλίζοντας παράλληλα προνομακική προβολή του ίδιου και της ΝΔ από τα μεγάλα συγκροτήματα των ΜΜΕ, είχε όλη την άνεση να βελτιώνει το σύνθημα, χωρίς κανείς να μπορεί να τον κατηγορήσει ότι κάνει κωλοτούμπα ή διολίσθηση: κυβέρνηση με όλους, κυβέρνηση και με τον ΣΥΡΙΖΑ, κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον αρχηγό του πρώτου κόμματος, δηλαδή και με τον Τσίπρα.

Ο Τσίπρας βρέθηκε από την αρχή σε θέση άμυνας, ώστε να μην μπορεί να το παίξει «ήρεμη δύναμη» που βαδίζει προς μια νέα κυβερνητική θητεία. Ενώ ήθελε να φτιάξει ένα βολικό για τον ίδιο και τον ΣΥΡΙΖΑ ψευτο-διακύβευμα, βρέθηκε αναγκασμένος να παίξει στο έδαφος ενός ψευτο-διακύβευματος που άλλοι επέβαλαν στην προεκλογική αντιπαράθεση. Το ψευτο-διακύβευμα του Τσίπρα ήταν αυτό που παρουσίασε με το διάγγελμά του στις 20 Αυγούστου: έχουμε μια «δύσκολη» συμφωνία, η οποία όμως έχει ζητήματα ανοιχτά στη διαπραγμάτευση. Ποιος μπορεί να τα διαπραγματευθεί καλύτερα από εμάς, που επί ένα εξάμηνο ματώσαμε αντιμετωπίζοντας τους δανειστές; Όμως, δεν κατάφερε να βάλει αυτός την προεκλογική ατζέντα. Την έβαλε η αστική τάξη με τα ΜΜΕ της και λέει το εξής: αφήστε τις μαλακίες περί βελτίωσης του νέου Μνημόνιου και κανονίστε να συνεργαστείτε όλοι όσοι ψηφίσατε αυτό το Μνημόνιο.

Ετσι, ο Βαγγέλας είχε όλη την άνεση να το παίξει «λαρτζ», ζητώντας ακόμη και συνγνώμη

για το «ψευτράκος», ο δε Τσίπρας ήταν αναγκασμένος να εξηγεί γιατί δε θέλει να συνεργαστεί κυβερνητικά με τον ένα ή τον άλλο, διολισθαίνοντας συνεχώς (αλλά... χωρίς χάρη) από την αρχική θέση της «πάση θυσία αυτοδυναμίας, γιατί μόνο εμείς μπορούμε». Κι αυτή η διολίσθηση κάθε άλλο παρά καλό του κάνει, γιατί θολώνει την προεκλογική εικόνα ενός κόμματος που έχει χάσει πια την παρθενιά του και δεν έχει την εμπιστοσύνη ούτε εκείνων που το ψήφισαν πριν από οχτώ μήνες.

Η διολίσθηση του ΣΥΡΙΖΑ προς την ατζέντα που έβαλαν οι βαρόνοι των μίντια και ο ΣΕΒ (χαρακτηριστικό το άρθρο Φέσσα στο ΑΠΕ υπέρ ενός ευρέως μνημονιακού κυβερνητικού συνασπισμού) είναι ολοφάνερη. Από εκεί που δε θα συνεργαζόταν με κανέναν εκτός από τον Καμμένο, αρχικά εξαίρεσε το ΠΑΣΟΚ, σιωπηρά εξαίρεσε και το Ποτάμι και προσπαθεί να σώσει τα προσχήματα αποκλείοντας μόνο τη ΝΔ. Αυτό είναι απαραίτητο, όχι μόνο για να σωθούν τα προσχήματα, αλλά και για ν' ανεβάσει τη λεγόμενη συσπείρωση του ΣΥΡΙΖΑ, που στα γκάλοπ εμφανίζεται εξαιρετικά χαμηλή. Πρέπει να δοθεί -όσο αυτό είναι δυνατό- εικόνα «αγώνα ζωής και θανάτου», «αγώνα αποτροπής της δεξιάς παλινόρθωσης», έτσι που -έστω και την τελευταία στιγμή- να συγκινηθεί ένα τμήμα των παλιών ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ, που είναι θυμωμένο και «αλλοιθωρίζει» προς ΛΑΕ ή αποχή. Αν δεν υπάρξει μια πόλωση με τη ΝΔ (κατασκευασμένη φυσικά), τότε η ψήφος θα αποκτήσει εκ των πραγμάτων χαλαρό χαρακτήρα και οι φυγόκεντρες τάσεις θα ενισχυθούν.

Την ίδια στιγμή, όμως, κορυφαία στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ εξηγούν πιο παραστατικά αυτό που είπε ο Τσίπρας στη Θεσσαλονίκη. Οτι δηλαδή, σε κά-

απαντώντας στους δημοσιογράφους ότι πρέπει πρώτα να ρωτήσουν τα άλλα κόμματα αν δέχονται να συνεργαστούν κυβερνητικά με τον ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό όμως ήταν δεδομένο, δε χρειαζόταν να ρωτήσει κανείς. Βαγγέλας, Φώφη και Θεόδωράκης από το πρώι μέχρι το βράδυ καθημερινά κάνουν σπονδές στην κυβέρνηση μνημονιακής συνεργασίας. Οπότε τι έμεινε από την προσπάθεια ντρίμπλας του ΣΥΡΙΖΑ; Οτι με το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι δεν έχει πρόβλημα, αλλά με τη ΝΔ έχει -και μεγάλο μάλιστα- διότι αντιπροσωπεύει «το παλιό πολιτικό σύστημα». Αλλά λόγια ν' αγαπιόμαστε, δηλαδή.

Ετσι, φτάνουμε στην τελευταία εβδομάδα της πιο ξεφτισμένης προεκλογικής περιόδου που υπήρξε ποτέ. Με το πρόγραμμα της επόμενης κυβέρνησης να είναι δεδομένο (το Μνημόνιο-3), έχουμε πέντε κόμματα (δύο μεγάλα και τρία μικρά) που προσπαθούν να πάρουν όσο γίνεται μεγαλύτερη φέτα από το καρπούζι της εξουσίας, άλλα δύο που παριστάνουν την... αντικαπιταλιστική αντιπολίτευση χωρίς ν' ανησυχούν τον καπιταλισμό (έχουν δώσει τις εξετάσεις τους), τους νεοναζί που παριστάνουν το... σοβαρό εθνικιστικό κόμμα κι έναν γραφικό της trash tv που πλάκα-πλάκα μπορεί να μπει στη Βουλή με καμιά δεκαριά βουλευτές. Οι τρεις μικροί του μνημονιακού τόξου στριμώχνονται από τους δυο μεγάλους, με τον Καμμένο να κινδυνεύει να μείνει εκτός νυμφώνος, αλλά ελπίζουν να είναι στην επόμενη κυβέρνηση. Κι οι δυο μεγάλοι αλληλοβρίζονται με στίλ και χάρη, ξέροντας ότι πλέον είναι ιδιαίτερα αυξημένες οι πιθανότητες να συγκυβερνήσουν. **Οποιος συνδυασμός και να βγει, η μόνη σταθερά είναι το Μνημόνιο-3 και το βάθεμα της βαρβαρότητας.**

βαθύ κόκκινο

Ωρίμανση

Τον όρο τον εισήγαγε στο πολιτικό μας λεξιλόγιο ο Δραγασάκης, μήνες πριν τις εκλογές του Γενάρη του 2015. Ο ΣΥΡΙΖΑ, είπε, υπέστη «βίαιη ωρίμανση», η οποία πρέπει να βαθύνει, προκειμένου να μπορέσει να κυβερνήσει. Από τα αστικά ΜΜΕ η φράση αυτή θεωρήθηκε σοφία (γι' αυτό και την επαναλαμβάνουν συνεχώς, εξαίροντας ως πολιτική ωρίμανση την υπογραφή του Τσίπρα κάτω από τη νέα μνημονιακή συμφωνία και το ξεκαθάρισμα του ΣΥΡΙΖΑ από τους «δραχμιστές»), στην πραγματικότητα, όμως, πρόκειται για κυνισμό.

Εκείνο που είπε ο Δραγασάκης είναι πως ένα κόμμα που εμφανίζεται ως ριζοσπαστικό-ρεφορμιστικό, όταν συγκεντρώσει μια κρίσιμη εκλογική δύναμη που το φέρνει σε θέση διεκδίκησης της κυβερνητικής εξουσίας, πρέπει να εγκαταλείπει τη ριζοσπαστική δημαγωγία και να εφαρμόζει αυστηρή πειθαρχία στις γραμμές του. Αυτό είναι απαραίτητο ώστε ούτε μεγάλες προσδοκίες να καλλιεργεί στους ψηφοφόρους του ούτε ισχυρά εσωκομματικά προβλήματα ν' αντιμετωπίζει, όταν αναγκαστικά θα κάνει το «μεγάλο συμβιβασμό».

Τα λόγια του Δραγασάκη αποδείχτηκαν κατά κάποιο τρόπο προφητικά. Ο ίδιος κατέστησε ευκρινές ότι δε γουστάρει τα τσαλιμάκια του Μπαρουφάκη και είναι γνωστό πως υπέγραψε συμφωνία στο Eurogroup της 13ης Φλεβάρη, εξαναγκασθείς στη συνέχεια να πάρει πίσω την υπογραφή του. Δικός του άνθρωπος είναι και ο Χουλιάρáκης που έγινε ο έμπιστος των ιμπεριαλιστών δανειστών. Αν είχε εισακουστεί από τον Τσίπρα και την παρέα του, το τοπίο θα είχε ξεκαθαρίσει από τον Μάρτη. Κανείς δεν μπορεί, βέβαια, να πει αν τα πράγματα θα ήταν καλύτερα για τον ΣΥΡΙΖΑ, όμως η προφητεία της «βίαιης ωρίμανσης» εκπληρώθηκε μερικούς μήνες αργότερα.

Ο Δραγασάκης φαίνεται πως δημιουργεί «σχολή», αν κρίνουμε από τις πρόσφατες τοποθετήσεις του ηγέτη των Podemos Πάμπλο Ιγκλέσιας, που προσπαθεί να πείσει ότι το κόμμα του δεν είναι «έξαλλο» και «αντισυστημικό». Σε πρόσφατη συνέντευξή του στη Monde, ο Ιγκλέσιας συμφώνησε με την ανταποκρίτρια της γαλλικής εφημερίδας ότι το Podemos «έχει απαλύνει πολύ τους τόνους του» και πως «σε πολύ λίγο χρόνο εξελίχτηκαν από ένα λαϊκό κίνημα σε ένα πιο κλασικό κόμμα». Οπως είπε, ο ίδιος θα προτιμούσε αυτή η ωρίμανση να είχε γίνει σε μεγαλύτερο βάθος χρόνου, αλλά οι Podemos δεν είχαν αυτή την πολυτέλεια! «Αρχικά έπρεπε να φωνάξουμε για ν' ακουστούμε», είπε ο Ιγκλέσιας και συνέχισε: «Τώρα που μας ακούν, μπορούμε να μιλάμε πιο ήπια και να δείχνουμε μια πλευρά πιο ανθρώπινη. Η δημόσια εικόνα μου ήταν αυτή ενός σταυροφόρου μέσα στο λάκκο με τα λιοντάρια. Και είναι πολύ θεαματική αυτή η εικόνα του λίγο σκληρού τύπου, αλλά δεν ανταποκρίνεται πια στη στιγμή».

Οι εκπρόσωποι του σύγχρονου ρεφορμισμού είναι αδίστακτοι. Δεν μοιάζουν με τα παλιά ρεφορμιστικά κόμματα, που συνήθως έπαιζαν το ρόλο αντιπολίτευσης. Θυμίζουν τη σοσιαλδημοκρατία στις στιγμές της πλήρους αστικοποίησής της. Γι' αυτό και μιλούν με τέτοιο κυνισμό, αποκαλύπτοντας την τακτική τους: παριστάνουμε τους ριζοσπάστες, αποσπούμε λαϊκή υποστήριξη κι όταν έρθει η ώρα να κυβερνήσουμε, μόνοι μας ή σε συνεργασία με άλλα αστικά κόμματα, προσαρμοζόμαστε απόλυτα στις απαιτήσεις του συστήματος, εγκαταλείποντας και τον πιο στοιχειώδη ρεφορμισμό. Κι αυτό το ονομάζουν ωρίμανση! Στην πραγματικότητα πρόκειται για σάπισμα, αν σκεφτεί κανείς τη συχνότητα με την οποία εμφανίζονται και εξαφανίζονται αυτού του τύπου τα κόμματα, θυμίζοντας διάττοντες αστέρες.

Πριν από περίπου έναν αιώνα, βλέποντας το σάπισμα της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, η Ρόζα Λούξεμπουργκ είχε γράψει κάτι που σήμερα, υπό το φως των πολιτικών εξελίξεων στη χώρα μας, είναι εξαιρετικά επίκαιρο: «Στην αστική κοινωνία ο ρόλος της Αριστεράς είναι ο ρόλος του κόμματος της αντιπολίτευσης. Σε κόμμα εξουσίας επιτρέπεται να υψωθεί μόνο πάνω στα ερείπια του αστικού κράτους».

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση